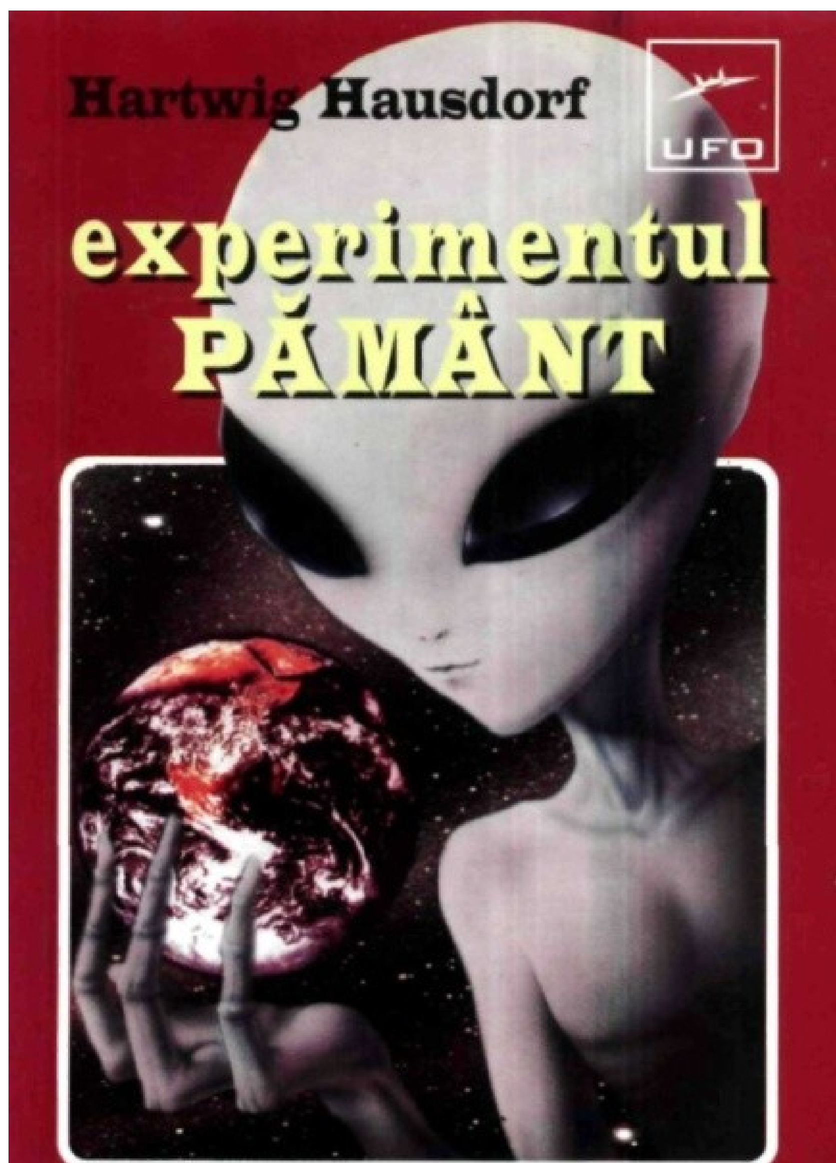
Hartwig Hausdorf

EXPERIMENTUL PĂMÂNT

WENN GÖTTER GOTTSPIELEN

Unsere Evolution kam aus dem All Die Schöpfung war programmiert – 1997

Argument

Trebuie să acordăm acestei cărţi prezumţia de nonconformism deliberat. În acelaşi timp va trebui să ţinem cont şi de starea generală a societăţii umane într-o vreme în care toate instituţiile sociale, economice, politice, religioase,

ştiinţifice şi nu în ultimul rând cele familiale, se diluează şi par că ne devin străine.

Este un sfârşit de secol şi de mileniu care ne aruncă direct în vâltoarea tehnologiilor ultrasofisticate, a neîncrederii generalizate, dar în acelaşi timp şi a unor vise nebuneşti. Suntem la limita dintre două lumi – probabil nu pentru prima oară – trăind cu un picior în Cosmosul exterior şi cu altul în Microcosmosul fiinţei noastre pieritoare, violat şi lăsat pradă demonilor străvechi.

Recunoaştem că toate valorile civilizaţiei terestre se clatină şi inexorabil ne conduc spre aneantizare: niciun sistem natural stabil nu a fost capabil să depăşească un anumit grad de complexitate – ori a degenerat, ori a dispărut în mod misterios de pe scena istoriei.

Cartea autorului german Hartwig Hausdorf caută să prindă acea influenţă subtilă transmisă prin erele geologice supuse unor catastrofe teribile, care a provocat în cele din urmă explozia vieţii inteligente într-o civilizaţie barbară şi sublimă în acelaşi timp-dar bolnavă de singurătate şi de Dumnezeu.

Suntem nevoiţi să recunoaştem efortul de documentare şi sinteză pe care l-a întreprins autorul cu scopul evident al reabilitării condiţiei umane: nu este întâmplător atacul constant al dogmelor religioase sau ştiinţifice, al preceptelor anchilozate socio-morale. Imaginea lumii din afectul şi spiritul contemporanilor noştri este cel puţin discordantă cu evoluţia cunoaşterii – o putem compara cu indulgenţă cu demenţa şi absurditatea unor societăţi din Asiria sau Babilon, dezvoltate tehnologic, dar declasate din punctul de vedere al unei umanităţi presupuse.

Avertismentul pe care îl lansează Hausdorf nu este numai cel al falimentului puternicelor religii monoteiste, ci şi al unei responsabilităţi universale în faţa unor falii tehnologice.

Chiar dacă zeii lui „săriţi de pe fix” nu ne vor trage niciodată la răspundere, rămâne un mare semn de întrebare: ce vom face cur bruma de umanitate din noi şi, de ce nu, chiar cu proximitatea galactică ce ne aşteaptă?

Redacţia

Cuvânt înainte

„Poate, afirmaţia că extraterestrii nu au mai venit şi nu vor mai veni, nu este adevărată, poate vrem să ne limităm la constatarea că de un timp nu am mai avut contacte evidente cu ei. Dacă ar fi aşa, am fi în situaţia unor locuitori dintr-un mic teritoriu, care de generaţii văd zburând avioane sus pe cer dar, deoarece niciunul dintre ele nu a aterizat, nu au putut lua legătura cu echipajele respectivelor aeronave.”

(Peter Kolosimo, 1922-1978)

Din timp în timp, ne este dat să examinăm puncte de vedere privind aceste realităţi, care ar urma să schimbe în scurt timp concepţia noastră despre formarea civilizaţiei planetare. Cu două mii de ani în urmă, majoritatea oamenilor erau convinşi că pământul ar fi o zonă plană. Contemporanii lor nu s-au obosit să ne atenţioneze că cei care se vor apropia de marginea zonei ar putea să cadă în imensitatea de dedesubt. După aceea s-a impus o nouă imagine a lumii, în care soarele, planetele şi alte stele se roteau în jurul pământului. Bisericii i-a plăcut mult acest model – a predicat şi predică în continuare că omul ar fi „încununarea creaţiei”, şi planeta noastră albastră ar fi singurul loc din universul nemărginit în care există viaţă inteligentă. „Afară” ar fi numai întunericul etern şi vidul.

Această imagine asupra lumii este depăşită şi acum ni se pare o glumă macabră a istoriei, deşi numeroşi cercetători cu vederi înaintate au trebuit să plătească cu viaţa cunoştinţele lor „revoluţionare”.

Hartwig Hausdorf

Acum suntem iarăşi, într-un asemenea punct mort. Se anunţă schimbare de opinie. Pământul „se învârteşte” încă suveran în creierul nostru, dar o concepţie ignorată mult timp se impune tot mai mult. Certitudinea că specia noastră nu este singura inteligente – mai bine spus, dezvoltată tehnologic – din nesfârşitul univers creşte. Niciodată nu au găsit o acceptare mai largă teme ca „zeii din univers”, „obiecte zburătoare neidentificate” şi alte probleme aflate la graniţa ştiinţelor, precum astăzi. Până acum nu au mai apărut atâtea cărţi, reviste, filme şi seriale, care să dezvolte această tematică într-un mod pozitiv. Acest lucru pare acum, cu câţiva ani înainte de trecerea în mileniul al

treilea, să intereseze tot mai mulţi oameni.

Este ca şi cum s-ar fi deschis, cu un scârţâit puternic, o uşă spre necunoscut, în spatele căreia găsim realităţi care zdruncină puternic, din temelii, imaginea noastră de până acum asupra lumii. Facem aceşti paşi cu precauţie, deoarece am fost mereu avertizaţi asupra acestei uşi a necunoscutului. Reprezentanţi ai bisericii, profesori invitaţi la televiziune, mai nou păzitori ai Graalului, pictează mereu un paznic demonic pe această uşă – de frica schimbării concepţiilor asupra imaginii actuale a lumii. Contestă realitatea fantastică, care stă după această uşă şi ne aşteaptă. Ei simt cei care dintotdeauna ne-au avertizat să nu facem pasul dincolo de marginea „farfuriei”, de data asta îmbrăcaţi în veşminte noi şi folosind cu abilitate metode noi.

Un lucru e sigur: după privirea spre necunoscutul misterios, atât de fascinant şi înfricoşător, nu vom mai fi aceiaşi.

Adam şi Eva au îndrăznit să atingă fructul oprit, care creştea în pomul „cunoaşterii”, şi au pierdut paradisul. Şi dacă se saturaseră de acea izolare splendidă, vrând să cunoască lumea dincolo de „graniţele cunoscutului?” Noi avem şansa acum să cucerim o lume incitantă şi fără graniţe, în care să se poată răspunde la numeroase întrebări şi să se găsească soluţii la tot atâtea mistere.

Vă invit într-o călătorie palpitantă spre necunoscut: Să deschidem împreună uşa spre aceasta lume nouă!

Putem sesiza un fir al Ariadnei, care străbate întreaga istorie a lunetei noastre. El cuprinde mărturiile unor perioade de timp incredibile, în care s-au făcut experienţe de către nişte inteligenţe pe care nu le-am putut percepe, din cauza posibilităţilor noastre de înţelegere limitate.

Ştiaţi că într-o mină de uraniu africană s-au găsit urme care demonstrează că, acum 1.780.000.000 de ani exista un reactor nuclear care livra curent atomic, din 11 blocuri? Sau că, de curând, au fost descoperite în Rusia elemente micro-miniaturizate, din wolfram cărora, după ce au fost cercetate în patru laboratoare universitare, li s-a atribuit o vechime de peste 300000 de ani? Tot aşa, în Peru s-a găsit un craniu vechi de 4000 de ani, care avea implantate sârme de metal subţiri ca un fir de păr – asemănătoare cu implanturile care apar tot mai des, în legătură cu oamenii răpiţi de OZN-uri în zilele noastre.

În cele din urmă, aceste indicii au un scop comun: ele vor să răstoarne actuala concepţie asupra lumii şi să ne demonstreze că atât trecutul cât şi prezentul sunt mai uluitoare decât putem visa.

Ar fi un o greşeală să ignorăm adevărata faţă a realităţii. Am putea ajunge într-o zi în situaţia să fim şocaţi şi să intrăm în panică. E de ajuns să ne amintim cum a reuşit Orson Welles, în 1938, să înspăimânte întreaga populaţie de pe coasta de est a Statelor Unite, cu dramatizarea radiofonică a romanului Războiul lumilor.

Nu are niciun rost să facem un secret din faptul că, în timpuri imemoriale, nişte „entităţi” s-au jucat de-a Creatorul. Şi fac asta nederanjate de nimeni, chiar şi în zilele noastre.

1. Science-fiction în piatră:
„OZN Graffiti” acum 12000 de ani

De bună seamă că strămoşii noştri necunoscuţi din mag-dalenian, o perioadă timpurie din epoca de piatră, stabilită de arheologi între 20000 şi 10000 de ani înaintea erei noastre – trebuie. Să fi fost observatori buni şi artişti talentaţi. Cu siguranţă, nu erau numai acei sălbatici îmbrăcaţi în piei de animale, aşa cum ni-i închipuim noi astăzi. În stilul realismului actual în pictură, ei au creat în departamentul francez Ordogne şi Ariege cât şi în provincia spaniolă Santander, picturi rupestre de o frumuseţe extraordinară şi o perfecţiune de necrezut.

În anul 1940 a fost descoperită cea mai celebră peşteră: peştera Lascaux, din Montignac, în departamentul Dordogne.

Ea conţine peste o mie de picturi rupestre şi gravuri, într-o închipuire vie şi fascinantă, şi cu o execuţie bogată în culori, şi naturalistă. Artiştii preistorici care le-au creat îşi stăpâneau perfect meşteşugul. Vizitatorul care coboară în adâncurile peşterii – care este protejată de trei uşi metalice şi aerisită electric – are toate şansele să rămână mut de uimire. De pe pereţii duri de stâncă îl privesc animale – bizoni lăţoşi, cai sălbatici galopând, cerbi grăbiţi şi ţapi speriaţi. Cu paşi şovăitori el intră în „Sala taurilor”. Ce vede el aici – culorile roşu-aprins, galben-ocru şi maro-negru” care luminează pereţii – are o sălbăticie şi o naturaleţe pe care cuvintele nu le pot exprima plastic. Nu

încape nicio îndoială: artiştii au ştiut ce au creat, ei au transpus extraordinarul lor spirit de observaţie în imagini grăitoare peste milenii.

Tot aşa de renumite sunt peşterile de la Altamira din provincia spaniolă Santander, care se adâncesc în stâncă 200 de metri. Acest refugiu al oamenilor din epoca de piatră a fost descoperit încă din anul 1879. Când Don Marcellino de Sautuola şi-a făcut cunoscută descoperirea la Congresul arheologilor de la Lisabona, a fost învinuit că era vorba de o falsificare' grosolană. Nici argumentul că niciun pictor contemporan lui nu ar putea reprezenta într-un mod atât de artistic aceste animale de mult dispărute, nu a avut ecou în forurile academice. De aceea, abia după mulţi ani, după descoperirea peşterilor din sudul Franţei, Altamira a intrat în sfera de interes al oficialităţilor.

Pe suprafaţa de 9x18 metri a tavanului peşterii, în culorile maro, roşu, galben şi negru, erau pictate nişte opere artistice minunate – foarte vechi, dar neobişnuit de proaspete, ca şi cum artistul abia lăsase paleta din mână.

Erau şaptesprezece bizoni în mărime naturală, zăcând pe pământ, scormonind şi urlând, atinşi de suliţe. Alături se găseau picturi reprezentând un porc sălbatic, un cal sălbatic, o căprioară şi un lup. Bizonul – un animal pe cale de dispariţie – este aşa de natural reprezentat, încât vizitatorul nu s-ar mira dacă această arătare străveche ar face o săritură în faţa vizitatorului.

Obiecte zburătoare pe cerul epocii de piatră

Acei vânători-pictori nu ne-au lăsat numai scene cu animalele vânate, Ceva ce s-a întâmplat pe cer le-a atras atenţia, fără doar şi poate. Acest „ceva" a fost în ochii realiştilor preistorici la fel de important, făcându-i să lase nişte desene urmaşilor.

Oamenii preistorici au observat pe cer anumite obiecte ale căror forme seamănă izbitor cu apariţiile pe care noi le numim azi OZN-uri, adică obiecte zburătoare neidentificate.

Să mai rămânem un pic în peştera Altamira descrisă mai sus. În această peşteră, situată lângă localitatea Santillana, în nordul peninsulei iberice, s-au găsit desene de obiecte în formă de farfurii sau elipsoizi, care astăzi ne amintesc despre forma foarte răspândită a OZN-urilor. Lângă unul dintre aceste obiecte este desenată o creatură de statură mică. Era un preistoric

curios sau un „zeu” venit de sus, din cer?

Arheologii estimează că desenele din peşteri ar avea o vechime de 12000 de ani. Bine au gândit cei care şi-au unit eforturile ca să constate şi să confirme autenticitatea lor. Dar desenele de forme discoidale sunt date la o parte şi se impune o tăcere totală asupra lor. Ipoteza că artiştii din acea epocă, care au putut reda într-un mod aşa de realist animalele din jurul lor, ar fi putut surprinde la fel de bine şi aceste obiecte tehnice misterioase, pare a fi la prima vedere o interpretare speculativă. Celor care nu acceptă posibilitatea că în trecut am fi putut fi vizitaţi de „zei”, aceste desene le pot provoca dureri de cap.

Este această idee cutezătoare aşa de bună, cum pare să fie la prima vedere? Sau strămoşii noştri din preistorie au fost confruntaţi de facto cu o avertizare mută, venită de sus?

În provincia Santander, din nordul Spaniei, în golful Biscaya, se găsesc – mult mai puţin cunoscute decât cele de la Altamira peşterile La Cullavera de lângă Ramales ca şi La Pasiega din apropiere de Puente Viesgo. Şi în aceste locuri se găsesc gravuri cu forme „tipice” de OZN-uri. Desenele sunt datate ca având o vechime între 13000 şi 10500 de ani înainte de Cristos. Cu toate acestea nu auzim nimic despre descoperirile din aceste două locuri, despre acele gravuri care ies în afara cadrului conceptual prezent. Arătate şi deschise sunt numai acele locuri care se potrivesc cu imaginea actuală asupra lumii, marcată de spiritul „academic”.

Ceva asemănător, aproape identic, se găseşte în partea franceză a Pirineilor. Se estimează că obiectele desenate – asemănătoare OZN-urilor – aflate în peşterile de la Naux, în departamentul

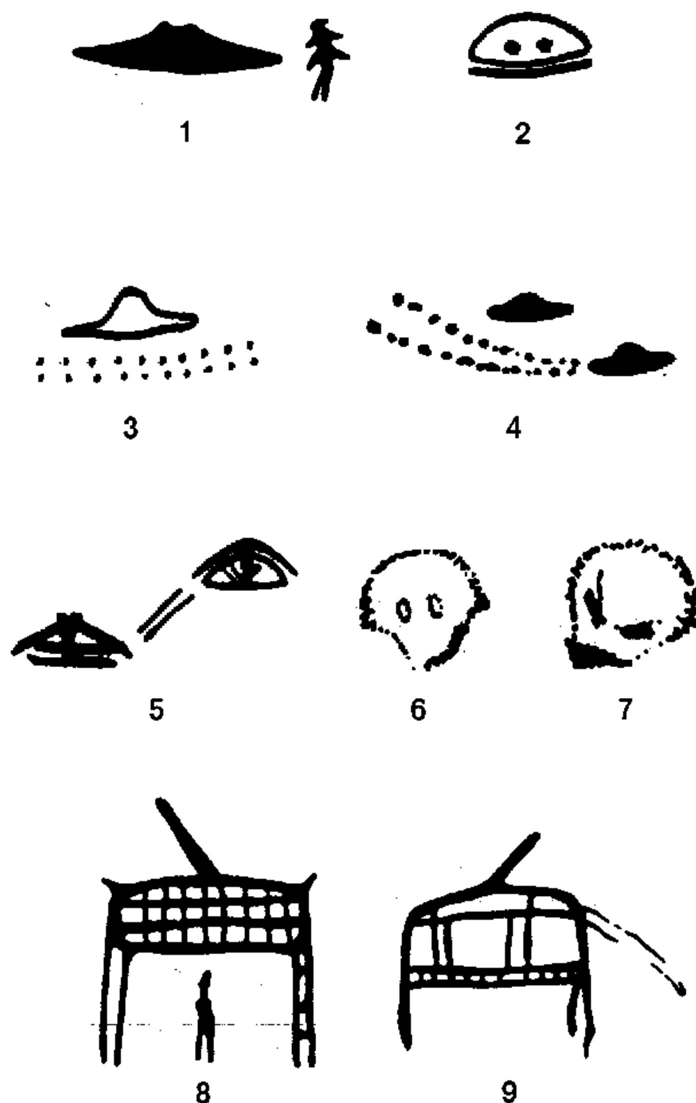

Fig. 1. *S.F. în piatră? Desenele deosebite din peşteri ne aduc aminte în mod spontan despre enigmele OZN din zilele noastre. Acestea provin din: 1, 2 Altamira (Spania), 3, 4, 5 Naux, depart. Ariege, 6 Les Combarelles şi 7 Rouffignac amândouă din departamentul Dordogne. 8, 9 Ussat departamentul Ariege. 3-9 Franţa.*

Ariege, au o vechime de 14000 de ani. Deosebit de interesant este faptul că desenele au fost aşezate în aşa fel ca şi cum ar arăta obiecte necunoscute în plin zbor, în plină mişcare. O plăsmuire asemănătoare cu un OZN cu cupolă, care se află într-un zbor ascendent, se găseşte într-o peşteră din partea mexicană a peninsulei Baja California. Ce mesaj senzaţional – aici ca şi acolo – a fost încredinţat pietrei?

În grotele „Les trois freres” la Montesquieu (Ariege) se găsesc nişte simboluri deosebite sub formă de acoperiş care posedă chiar şi o scăriţă. Şi la Ussat, în acelaşi departament, s-au găsit iarăşi astfel de desene în formă de

discuri, chiar şi o construcţie care, după cum spune ufologul francez Aime Michel, aminteşte de modulul lunar din programul „Apollo”. Unul din aceste desene este „condus” de o creatură asemănătoare omului.

Omuleţi gri din piatră

Te poţi simţi destul de neplăcut în peşterile Les Combareilles de lângă Les Eyzies şi Roullignac din apropiere de Fleurac, ambele situate în departamentul Dordogne. Lângă deja cunoscutele forme eliptice, se găsesc nişte capete humanoide stranii, care au forma feţei asemănătoare micilor oameni gri, care apar în relatările întâlnirilor cu extraterestri din zilele noastre. Un craniu uriaş, cu bărbie ascuţită, dar fără gură, nas şi urechi, ochii sunt ca nişte linii oblice.

Exact aceleaşi „capete de humanoizi” ne-au lăsat necunoscuţii artişti din perioada preistorică şi în peşterile Peche Merle, din Cabarets, departamentul Lot. Au avut şi ei întâlniri neplăcute cu fiinţe care au venit de sus, pe care le-au eternizat în piatră?

Artiştii din paleolitic sunt cunoscuţi prin faptul că au redat natural tot ceea ce le-a trecut prin faţa ochilor. De aceea li se poate da credibilitate cvasitotală. Inamicii teoriei despre vizita inteligenţei extraterestre ar replica că artiştii străvechi nu au redat decât forme abstracte. Dacă prin aceste desene ei nu au vrut să arate nimic real, atunci trebuie să ne punem întrebarea următoare: De ce artiştii, care în alte domenii au dovedit un realism aşa de pur, şi-au manifestat fantezia prin asemenea expresii, şi au creat nişte forme de o exactitate incredibilă, care peste mii de ani ating sinonimul misterului redescoperit în lumea contemporană, cel al obiectelor zburătoare neidentificate din zilele noastre…

Într-o stilizare absolut perfectă apar cele mai multe forme de OZN-uri, la fel ca în fotografiile contemporane, dar şi din reconstituirile bazate pe mărturia martorilor oculari, demni de încredere. Încă o realitate demnă de a fi amintită: unele din aceste desene „imposibile” se găsesc cel mai adesea pe tavanul peşterilor, în poziţii care dau de gândit, şi de multe ori în grupuri mici, de până la patru obiecte. Caracteristic este faptul că tavanul peşterilor este rezervat acestor lucruri, numai lor, aici nu se găsesc alte desene sau gravuri. Pe suprafeţele laterale totul este complet altfel. Acolo se află un amalgam de

desene, înghesuite şi de multe ori suprapuse.

Se pare că artiştii din acele vremuri au vrut să scoată în relief importanţa acestor obiecte necunoscute şi că ele erau total diferite faţă de tot ce le era cunoscut locuitorilor acelor ţinuturi.

Eu sunt conştient că aici se deschide un câmp larg pentru speculaţii, mai mult sau mai puţin îndrăzneţe. Această grafică ozenistică este interpretată de arheologi ca un „cult magic" sau ca nişte simboluri sexuale ale oamenilor din Cro-Magnon. Aceasta îmi aduce aminte de explicaţia stranie care mi s-a dat la academia de ştiinţe din capitala chineză Beijing cu privire la provenienţa piramidelor din această ţară. Este vorba despre vechea măsură a grâului „Dao", ce a dat forma unui număr mare de construcţii în toată împărăţia. Aşa mi-au povestit cu toată seriozitatea acei domni învăţaţi şi eu nu vreau să le arăt că s-au înşelat, cu toate că explicaţia lor are anumite lacune.

Evident, aceste încercări de explicaţii sunt cam trase de păr. Ceea ce, după spusele arheologilor, ar fi nişte simboluri sexuale ale oamenilor din Cro-Magnon, l-ar face pe Sigmund Freud să iasă din mormânt şi să protesteze la o aşa de grosolană eroare de interpretare.

Demn de amintit, în legătură cu mult discutatele forme ale OZN-urilor, este faptul că şi în alte locuri de pe pământ se găsesc asemenea desene. De exemplu, pe legendara Insulă a Lunii din partea boliviană a lacului Titicaca. Şi vechii romani cunoşteau ceva asemănător. Desene cu obiecte în formă de disc s-au găsit şi în picturile care au fost descoperite în Brazilia. Acolo ele sunt dispuse în apropierea soarelui, lunii şi a altor stele.

În sfârşit, nu ar putea fi vorba decât despre pictograme ale vehiculelor care au venit din adâncimile universului cu paleoastronauţi, care să ne apropie de imaginea obiectelor zburătoare neidentificate din zilele noastre.

Expediţie spre Pământ

Să ne întoarcem încă o dată spre trecut, în peşterile preistorice din Franţa, şi să ajungem pe Coasta de Azur. Sub cunoscutul oraş Nisa, la o aruncătură de băţ depărtare de mondenul „Promenade des Anglais", practic sub fundamentele civilizaţiei noastre, se găsesc peşterile de la Lazaret. La începutul secolului XX, a lipsit foarte puţin ca acestea să nu fie aruncate în aer, deoarece exista un plan pentru construirea de cabine de baie pe malul

mării. Faptul că acolo s-au făcut deja descoperiri preistorice bogate i-a deranjat prea puţin pe antreprenorii din acele zile, aşa că ei au pornit opera lor distructivă. La primele explozii au ieşit la iveală oase de elefant – elefanţii au dispărut din ţările mediteraneene europene de sute de mii de ani! Şi aşa s-a renunţat la extinderea ştrandului.

Când un ofiţer de marină pensionat, împreună cu câţiva voluntari au făcut, în anii ’50 şi ’60, săpături, au apărut şi alte fosile. Printre ele era şi osul frontal al unei creaturi umanoide, care a fost datat la o vechime de 150000 de ani. Amprentele bine conservate ale vaselor de sânge din interiorul craniului dezgropat au arătat că acesta avea o capacitate intelectuală dezvoltată. Obiectele aflate la apropierea oaselor sugerează o tehnică aflată la un standard relativ înalt de dezvoltare pentru acea epocă.

Acest „om din Lazaret” era în stare să producă fier pentru a face găuri, pumnale şi arme în formă de buzdugane, pentru care trebuia să calculeze inteligent repartizarea greutăţii. Între toate artefactele s-a găsit un mâner foarte iscusit lucrat din os de cerb, care avea pe partea interioară mai multe lame. Să fie oare premergătorul „lamelor tandem” ale aparatului de ras umed din zilele noastre?

Cine a fost acest om care, pe vremea când pe plaja nord-africană a Mării Mediterane umbla încă pitecantropul, simţea nevoia unui bărbierit îngrijit şi neted? Era un vizitator de pe altă planetă, care venind din adâncurile universului a adus primele semne de civilizaţie, sau un locuitor al pământului nostru, aflat la un nivel deosebit de dezvoltare?

Ambele ipoteze sunt, fireşte, speculaţii îndrăzneţe, cu toate că par posibile, dar în sfârşit, niciuna dintre aceste posibilităţi nu este tocmai potrivită. Însă această descoperire, la aproape douăzeci de kilometri depărtare de peşterile din Lazaret, ne oferă un temei bun să credem în valabilitatea ipotezei că „cineva, cândva”, era în căutare de modele ale faunei terestre. În peştera de la Vallonet din Roquebrune-Cap-Martin (departamentul Alpii-Maritimi) cercetătorii de la Centre Naţional des Recherches Scientifiques (CNRS) au descoperit urme de viaţă din cuaternar (cea mai apropiată perioadă faţă de prezent, epoca modernă a istoriei pământului, cu durata de aproximativ 1000000 de ani). Acest loc este un adevărat cimitir de animale exotice.

Putem porni de la faptul că elefanţi, rinoceri, lei, pisici de mare şi chiar

balene au venit în peştera cu o suprafaţă de 25 de metri pătraţi, să moară acolo. Legenda romantică despre cimitirul de animale, care a fost culeasă de marii cercetători-călători din ţinuturile Africii Centrale, nu se aplică aici. „Cineva” a adus patrupedele de cine ştie unde în acest loc sinistru. Cum şi în ce scop?

Erau oameni din preistoria noastră – sau altcineva? Să ne închipuim următorul scenariu: ce aşteaptă un cercetător de pe altă planetă de la formele de viaţă străine lui? Una dintre sarcinile principale ale exobiologilor din grupa noastră de astronauţi ar fi să prindă exemplare model ale faunei locale şi să facă o colecţie reprezentativă a diferitelor animale de pe planeta vizitată. În setea lor de cunoaştere, membrii expediţiei au admis cu siguranţă ca animalele prinse să fie cercetate, iar apoi omorâte şi disecate. Dar oare ei au căutat numai animale?

Unele urme din peştera din Vallonet ne arată că şi fiinţele omeneşti au făcut parte, într-un fel sau altul, din această colecţie. Totul devine înfricoşător.

Dracii zburători din Müllertal

Să ne întoarcem de la acest experiment extraterestru insolit asupra animalelor, la o nu mai puţin interesantă moştenire palpabilă, de pe pereţii stâncilor şi ai peşterilor.

În colţul estic al marelui ducat de Luxemburg se găseşte, în ţinutul care aparţine părţii de sud a masivului Eifel, „Müllertal” (Valea Morarului). Cu bizare stânci de gresie din Liasic (o perioadă din timpul jurasicului inferior, acum circa 180-160 de milioane de ani) este un punct de atracţie iubit atât de arheologii cât şi de geologii amatori. Aici se pot găsi şi desene pe stâncă, datând încă din vremuri preistorice.

La vest de aceasta, pe ramificaţia unei înălţimi stâncoase, încă din evul mediu, este situată cetatea Heringerburg. Ruinele sale sunt sărăcăcioase, numai câteva resturi de zid se mai pot vedea printre blocurile de stâncă. La aproape o jumătate de kilometru pe direcţia nord-nord-est, se poate vedea şanţul de apărare al cetăţii de refugiu. Şanţul acela este flancat pe partea sa estică de două grupe de stânci, pe a căror parte stângă se găseşte un mic perete având o semnificaţie deosebită.

La o înălţimile un metru şi jumătate deasupra pământului este gravat un

desen deosebit. Având o înălţime de 20,5 centimetri şi o lăţime de 14,5 centimetri, ne sugerează o încrucişare între o săgeată şi un avion. Obiectul prezentat arată cu vârful spre cer, are o grosime a corpului de 1, 5 şi o suprafaţă portantă de 2 centimetri. Este încrustat la o adâncime de 0,8 centimetri, relativ egal şi lucrat atent în stâncă.

În apropierea desenului s-au găsit în anul 1909 mai multe relicve ale unei aşezări omeneşti, datate din perioada timpurie a epocii de piatră, şi altele aparţinând epocii bronzului. Printre altele, era un dolmen conţinând un schelet foarte mare şi cu un bloc de piatră în formă de piramidă, cu un cap gravat pe el. La câteva sute de metri spre sud-vest de locul acesta s-a găsit pe un perete de stâncă înalt de 5 metri, un basorelief plat, al „omului negru", având o înălţime de 1,10 metri (!), o zeitate din perioada preromană.

Cercetătorul de antichităţi, doctor Ernest Schneider, a fotografiat şi a descris pentru prima dată această figură, în cartea sa Noutăţi arheologice printre stâncile din Luxemburg, apărută în anul 1939. Doctorul Schneider a spus că acest desen este foarte vechi, şi a arătat că există posibilitatea ca el să provină dintr-o perioadă târzie a epocii de piatră. Respectiva ipoteză pare să fie reală. Aceasta cuprinde şi concluzia că gravura amintită mai înainte, care seamănă cu un avion, are de asemenea o vechime mare.

La exact 5 kilometri mai sus de amintita cetate Heringerburg, se află mica localitate Berdorf. În apropierea acestui sat se găseşte pe un perete de stâncă un desen care seamănă uluitor cu unul dintre cele mai inovatoare şi moderne avioane.

Această străveche gravură în piatră seamănă leit cu foarte modernul avion cu reacţie F 117-A – bombardierul stealth. Se poate integra în demersul nostru această speculaţie temerară?

Există indicii în legendele locale? Se poate reţine că, în timpuri străvechi, se povestea despre dracii din cetatea Heringerburg, care mânau pe timpuri o nefiinţă. Era un „berbec" care zbura prin aer şi sufla foc. Totul să fi fost doar o trăncăneală a strămoşilor noştri în serile de iarnă, în faţa focului, înainte să se inventeze televizorul?

În prima mea carte, Die weiße Pyramide (Piramida albă), am scris la timpul potrivit despre ceva asemănător: „În mitologia chineză a fost adus zmeul metalic, strălucitor şi scuipând foc din cer pe pământ."

Se bazează această legendă pe „dracul din Heringer" care zboară prin

aer scuipând întruna foc, şi de asemenea, pe amintirea unor obiecte deosebite, care au fost observate cu frică în timpuri străvechi, pe cer?

Ceşti şi inele

După estimările arheologilor, între anii 4000 şi 1400 î.e.n., locuitorii din insulele britanice au „zgâriat” în stâncă aşa numitele, în literatura de specialitate, „ceşti şi inele”. Unii cercetători susţin că aceste motive sculptate în piatră ar fi cele mai vechi şi mai răspândite de pe pământul britanic. Aceste gravuri au fost descoperite în spaţii deschise, pe blocurile de stâncă din câmpie, şi mai rar sunt întâlnite şi pe pereţii stâncilor.

În mod preponderent este vorba de incrustaţii rotunde şi uniforme, care sunt înconjurate de unul sau mai multe cercuri. Unul din ele seamănă cu discurile aparatelor de telefon mai vechi, iar dacă dăm frâu liber imaginaţiei, ele reprezintă discuri de forma OZN-urilor, dacă sunt privite de sus în jos.

Petroglife speciale se găsesc în Irlanda (Derrynablaha/Kerry) şi în Anglia (Ilkley Moore/Yorkshire) ca şi în alte părţi ale Europei. Cea mai mare răspândire o au aceste „ceşti şi inele” în nord-vestul Scoţiei, în comitatul Argyll. Un exemplu deosebit îl reprezintă crestăturile în piatră dintr-o ridicătură, în comitatul amintit mai sus. În mai multe locuri, pe nişte stânci dispersate din jurul fermei Achnabreck, s-a găsit cea mai mare aglomerare de desene pe stâncă. Aceste plăci de piatră, înconjurate de o pădure de conifere, oferă o privelişte extraordinară asupra văii de la Kilmartin, situată în apropiere, şi sunt „însemnate” peste tot cu „ceşti şi inele”.

Unele motive singulare poartă chiar un fel de coadă, care unui contemplator contemporan îi aminteşte de o cometă, sau amintesc de reprezentările asemănătoare cu OZN-uri pe care le-am enumerat la începutul capitolului, în peşterile din Naux, în departamentul Ariege (Franţa).

Un loc unde s-au găsit vestigii bogate, deosebite, se găseşte în nord-vestul Scoţiei, în Ormaig, la Loch Craignish, nu departe de sus amintita vale Kilmartin. În anul 1971 s-a descoperit o placă netedă, roşiatică, pe care, atunci când a fost eliberată de ierburi, au apărut nişte „ceşti şi inele” minunate. Eu sunt conştient că atac prin chiar speculaţiile mele îndrăzneţe terenul arheologiei clasice. Regula spune să nu punem o valoare prea mare pe aceste simboluri, pentru că ar fi vorba numai despre nişte „simple jocuri

geometrice”. Să fie oare aşa?

Un pas mai departe face aici profesorul Alexander Thom de la Universitatea din Oxford. Acesta a descoperit în cercetările sale că aceste aglomerări sunt în legătură intimă cu nişte principii matematice şi astronomice. Thom este sigur că principii asemănătoare există şi în dispunerea „ceştilor şi inelelor”. El speculează mai departe: „Aceste pietre par să fi servit unui probabil scop astronomic. Este posibil ca «ceştile» să fi adăpostit în ele nişte instrumente de observare a cerului, care erau introduse în adânciturile lor, sau ele s-au format prin aşezarea aparatelor mereu în acelaşi loc”? Este posibil ca astronomia să fi avut pentru omul de atunci o mare însemnătate! Poate trebuie să aflăm şi de la dumneavoastră fapte şi interpretări hotărâtoare asupra destinaţiei iniţiale a „ceştilor şi inelelor”. Şi dacă totul a fost complet altfel?

Glazurări misterioase ale pietrelor

Dacă, în confruntarea cu grafica ozenistică din peşterile franţuzeşti, fantezia mea a luat-o razna, ar mai fi nişte întrebări şi alte puncte de reper, care să arate că în această parte a pământului, s-au întâmplat lucruri care atestă vizita fiinţelor străine.

Un prieten editor de carte, care trudeşte pe acelaşi teren ca şi mine, Walter-Jörg Langbein, ne relatează despre nişte glazurări inexplicabile ale unor stânci. Aceste topiri sunt greu de explicat doar prin nişte arderi normale sau activităţi vulcanice. Cel mai bun exemplu este în Tap O ’Noth, care, la fel precum „ceştile şi inelele” amintite, se găseşte în nord-vestul Scoţiei. La acest deal înalt de 560 de metri, cel mai demn de remarcat este vârful său – cu toate că această denumire, în cazul de faţă, este orice altceva decât ceea ce se înţelege îndeobşte. O suprafaţă ovală de circa 28x45 de metri, trebuie să fi fost odată supusă unor temperaturi inimaginabile, că s-au contopit pietrele una în cealaltă, sau mai degrabă s-au glazurat.

Există o explicaţie acceptabilă? O teorie spune că pe vârful Tap O ’Noth ar fi existat cândva o aşezare care avea ziduri de apărare din lemn şi piatră. Când acest zid a luat foc, s-au atins temperaturi inimaginabile care au glazurat stânca. Dacă lucrurile s-au desfăşurat aşa, de ce nu se găsesc aceste glazurări şi la alte cetăţi din evul mediu unde au fost incendii, pentru a putea

să verificăm această teorie? Glazurile pe stâncă încă nu sunt dispuse să-şi arate secretul. Niciunul dintre aceste experimente nu a demonstrat că, la fel ca vârful Tap O ’Noth sau în multe alte locuri de pe pământ, ar fi avut loc o ardere de o asemenea intensitate.

S-a avansat de asemenea teoria că locuitorii din acea perioadă ar fi adus aceste pietre din nişte vulcani stinşi. Dar în ce scop? Chiar şi această încercare de explicare nu stă în picioare, pentru că de multe ori se găsesc pe deal bucăţi de stâncă ce sunt glazurate numai într-o parte. Iar pietrele care au suferit acest efect de glazurare în urma unei erupţii vulcanice arată complet altfel.

Ce a mai rămas din explicaţiile „naturale” este topirea stâncii provocată de un fulger. Este vorba de un fenomen natural, iar geologii numesc pietrele topite fulgurite. În mod logic, ele apar mai ales în vârful dealurilor şi al munţilor. Dar în general, au forma unor ţevi şi au un diametru de maxim 2 centimetri. Pe deasupra, fulguritele se formează exclusiv din gresie, pentru roci mai dure energia fulgerului nefiind suficientă ca să topească sau să glazureze o piatră.

Glazurările în piatră de la Tap O’Noth au avut loc totuşi pe diferite tipuri de rocă. Formarea lor rămâne un mister.

Ce fel de eveniment, ce forţă extraordinară a provocat această glazurare misterioasă, când posibilităţile amintite, printr-o examinare atentă, nu sunt valabile? Să fi fost „arme ale zeilor” sau pur şi simplu energia unui corp zburător care a aterizat în vârful dealului, şi care a reuşit să aducă roca la incandescenţă? Walter-Jorg Langbein acceptă această explicaţie.

Şi în această parte din Europa au fost „zeii” veniţi din univers o realitate? La fel ca într-o mică vale din nordul Italiei, în care există nenumărate desene pe stâncă, care după înfăţişare par un mesaj despre fiinţe venite din stele.

Salvaţi picturile în stâncă din Val Camonica!

Expunerea mea despre grafica OZN-urilor din epoca de piatră ar fi incompletă, dacă nu aş aminti despre un teritoriu aflat în Alpii nord-italieni în care se găsesc aproximativ 250000-300000 de gravuri în piatră. Peter Kolosimo şi Erich von Däniken au relatat deja despre Val Camonica, care se întinde în lungul râului Oglio, în direcţia sud, până la Lago d’Iseo. Petroglifele, despre care este vorba aici, sunt situate în principal în jurul orăşelului Capo di

Ponte, pe pereţi de stâncă uriaşi, lângă nişte aşezări umane situate sub nivelul solului.

Aceste gravuri în piatră au fost amintite pentru prima oară în anul 1914 de Gualtiero Laeng, în lucrarea Guida d'Italia, ceea ce a determinat un şir de arheologi să recerceteze această vale. Prima încercare de ordonare cronologică şi analiză a diferitelor posibilităţi existente a fost făcută de Emmanuel Anati. El a înfiinţat „Centro Comuno di Studi Preistorici" şi a reuşit să deosebească în total patru stiluri în epocă. Perioada I – III se întinde spre sfârşitul epocii de piatră, de la aproximativ 10000 de ani până în perioada epocii bronzului, iar cele mai recente desene sunt datate ca aparţinând epocii fierului (circa 800 de ani înaintea erei noastre).

În acest sens, cu puţini ani în urmă, s-a inaugurat în localitatea Naquane, chiar vizavi de Capo di Ponte, „Parco Nazionale d'Incisioni Rupestri" care este situat chiar în apropierea zonelor de munte din Tirolul de Sud, unde se practică sporturile de iarnă. Se pare că aici timpul s-a oprit în loc. Anacronismul care domneşte în Val Camonica l-am simţit şi singur. În această regiune turismul nu s-a dezvoltat. Poate că este mai bine aşa!

Între sutele de mii de Petroglife din Val Camonica există unele care nu se încadrează în schema obişnuită din acea perioadă – care ne arată viaţa zilnică şi lumea închipuită de strămoşii noştri. Ele reprezintă figuri străine de lumea terestră, care au nişte veşminte deosebite. Există o asemănare frapantă între aceste reprezentări şi costumele cosmonauţilor moderni.

Desenele cele mai surprinzătoare, care seamănă cel mai mult cu cosmonauţii din zilele noastre – pe care localnicii le numesc fără jenă „astronauţi" – nu se găsesc pe tot teritoriul parcului amintit. Ele se găsesc mai la sud în zona Zurla care aparţine de Foppe di Nadro. La circa o jumătate de kilometru sud-est de micul muzeu care a fost deschis aici, Parco Nazionale se termină printr-un gard de sârmă (dărâmat). Dacă străbatem o câmpie situată pe un teren privat şi urmăm o cărare mărginită de castani comestibili, după vreo douăzeci de metri dăm iarăşi de nişte blocuri de stâncă în faţa cărora există chiar şi o placă de informare. Acestea sunt în afara parcului.

Este oare o întâmplare că cele mai interesante, mai incitante desene pe Stâncă nu sunt în interiorul zonei delimitate de „Parco Nazionale d'Incisioni Rupestri"? Se doreşte poate ca vizitatorii parcului să nu fie impresionaţi de această stranie imagine asupra lumii?

Dacă luăm în considerare aceste desene – ele măsoară între 20 şi 30 de centimetri – trebuie să recunoaştem că imaginea ne rămâne ca un ghimpe în ochi. Cu toate că sunt atinse de trecerea timpului şi dacă nu se va face nimic împotriva distrugerii lor, în aproximativ 30 de ani vor fi complet distruse şi nu le vom mai putea recunoaşte deloc, chiar dacă nu şi-au pierdut nimic din spectaculozitate. În reprezentările cele mai cunoscute stau faţă în faţă două personaje, care poartă pe cap nişte coifuri voluminoase, din care pleacă nişte raze scurte. Sunt acestea fantasmagoriile artiştilor din epoca de piatră? Sau reflexe de lumină ale razelor solare? Arheologii desemnează aceste două figuri ca fiind „duelişti", doi autohtoni care duelează, îndeplinind un ritual, în onoarea zeilor. Bun şi frumos, se poate să fi fost un cult cargo. Vechii locuitori din Val Camonica au încercat să imite pe „zei", cei pe care îi observau. Asemenea manifestări adorative cunoaştem chiar în secolul nostru. Ele s-au format când civilizaţii mai primitoare, dar arhaice, s-au confruntat deodată cu o cultură mai avansată.

Se poate răstălmăci totul, cum vrei. Ce rămâne este asemănarea extraordinară dintre căştile actuale ale cosmonauţilor şi coifurile ciudate dăltuite în piatră.

O altă imagine ne arată capul unei fiinţe, protejat de un coif, deasupra căruia se găseşte un obiect în formă de elice. Interpretarea oficială a arheologilor vorbeşte despre un simbol al „puterii" sau un simbol al „mişcării" care în fond este acelaşi lucru. Pe 6 stâncă, la Seradina, la nord de Capo di Ponti, se găseşte, tot în afara parcului iraţional, o formaţiune de trei asemenea fiinţe dotate cu cască.

Şi mai enigmatică decât figurile cu coifuri este totuşi incoerenţa unor explicaţii. Dacă în scenele de vânătoare cu animale, artiştii au dovedit un realism cvasinatural, atunci de ce la fiinţe asemănătoare astronauţilor se acceptă fără dubiu că ar fi „arătări fantastice", „spirite" sau reprezentări simbolice ale ritualurilor. Nu poate să fie altceva decât un hiatus între percepţie, înţelegere şi acceptare…

Colibe sau obiecte zburătoare?

Mereu apar, într-un număr tot mai mare, obiecte deosebite pe stâncile acelea. Ele sunt considerate colibe dar fără să ne punem fantezia prea mult la încercare, seamănă mai mult cu obiecte de zbor aterizate. Toate desenele în piatră din Val Camonica ridică o mare problemă, care nu are nimic de-a face

cu posibilităţile de interpretare. Este absolut necesar să fie rezolvate. Timp de milenii ele au fost protejate sub pământ. Abia după ce au fost dezgropate aceste Petroglife au fost supuse eroziunii intemperiilor. Ele se vor deteriora repede, căci plăcile de stâncă sunt constituite din calcar, o rocă destul de moale. Ceea ce înainte a uşurat încrustările a dat în zilele noastre lovitura de graţie acelor desene. Acum câţiva ani, Peter Krassa şi Reinhard Habeck au scris despre această problemă: „Între timp, în cercurile ştiinţifice se caută o soluţie ca şi această «carte cu poze» – din epoca de piatră – să fie acoperită cu un strat incolor de masă plastică, pentru ca tezaurul trecutului nostru să poată fi admirat şi de generaţiile următoare."

Fig. 2. *Ce reprezintă oare această scenă de vânătoare stranie din Val Camonica? Nu trebuie multă fantezie să vedem în desenele din partea dreaptă obiecte zburătoare aterizate.*

Dar până acum, din păcate, nu s-a făcut nimic. Având în vedere starea zonei „Incisioni rupestri" din regiunea Capo di Ponte, cu toate că este vizitată de turişti puţini, numeroase indicatoare ne avertizează că majoritatea petroglifelor, în cel mult treizeci de ani, nu se vor mai putea recunoaşte.

Ar fi de prisos să spun ce mare păcat ar fi. Şi nu va fi nicio falā pentru ţările noastre vestice să lăsăm o cultură aşa de bogată şi de misterioasă, precum cea din Val Camonica, să moară.

Încă nu este prea târziu!

La sfârşitul capitolului vreau să vă introduc într-un teritoriu în care, acum câteva mii de ani a înflorit o civilizaţie şi o cultură deosebită. La fel ca în mica vale din Italia, aici pare că timpul a încremenit. Şi mai mult încă. Actualmente în zonă există o situaţie social-politică foarte nesigură, aşa că abia câte un vizitator îndrăzneţ se încumetă să găsească drumul până acolo.

Lansare de rachete în Meroë

Este vorba despre Sudan, un stat african scuturat de convulsii interne, prin care Nilul şerpuieşte de la izvoarele sale din podişul etiopian, până în delta sa din sudul Egiptului.

La circa 350 de kilometri nord de capitala Khartoum se aflã, în preajma fluviului, între a patra şi a şasea cataractă, impresionante prin vârtejurile formate de eroziunea fluviului, ruinele antice din Meroë. Aici a fost odată centrul regatului nubienilor de la Kiş. Ei au durat piramide şi morminte regeşti peste milenii. După cucerirea romană aici s-a mai construit un templu în onoarea lui Jupiter şi o baie romană.

Descoperirea cea mai incitantă s-a făcut pe unul din zidurile de temelie, care părea să fi fost un observator astronomic. Este o reprezentare care, cu toată vechimea ei, are un corespondent foarte modern. Două fiinţe îşi fac de lucru pe lângă un obiect, care nu poate să fie altceva decât o rachetă gata de lansare. În partea din spate se pot recunoaşte clar nişte conducte şi lateral, din vârful ei, ies afară nişte „beţe” care ar putea reprezenta antene sau alte aparate de măsură. Obiectul asemănător cu o roată, aflat sub această, jachetă din Meroe”, ar putea fi un afet de artilerie – care s-ar putea interpreta ca o instalaţie ce aduce corpurile zburătoare pe unghiul de lansare dorit.

Strămoşii nu au avut altceva de făcut decât să „zgârie” în piatră aceste imagini, ca noi să putem specula că este vorba despre o tehnologie spaţială a unei vechi civilizaţii, superioară nouă?

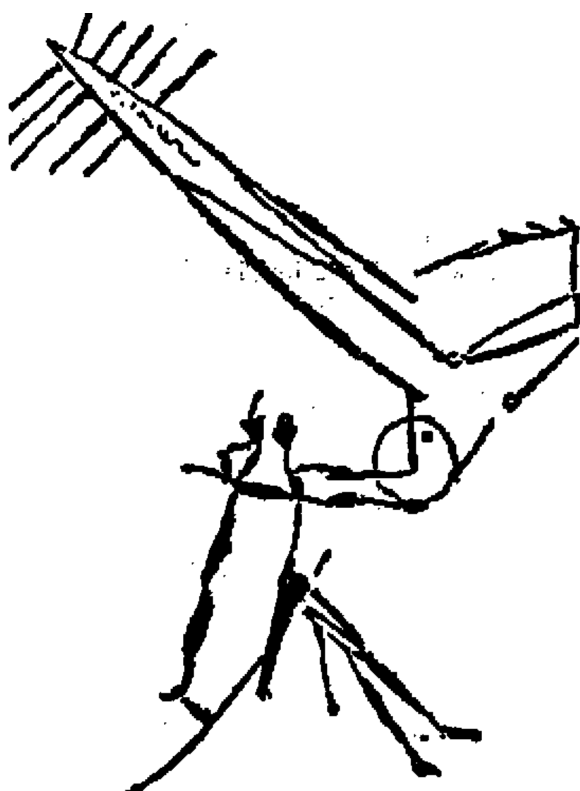

Fig. 3. *Încredinţat timpului într-un mod straniu, un desen - vechi de mii de ani pe pereţii din Meroë, din actualul Sudan - ne sugerează o rachetă modernă.*

2. Insula nepotrivirilor

Malta – punct de sprijin al zeilor?

Zburând cu avionul spre insula mediteraneană Malta, situată între Sicilia şi coasta nord-africană, puteţi vedea picturala plajă Xlendi, de pe insula învecinată Gozo, micuţele insule Comino şi Cominotto şi în sfârşit, aeroportul din Luga – un aeroport natural situat lângă Valletta care, văzute de sus, sunt nişte privelişti încântătoare. Totul este o sinteză reuşită între turcoazul apei şi galbenul nisipului.

În această lume mică a arhipelagului maltez, insula cea mai mare are lungimea maximă de 27 de kilometri, iar lăţimea cea mai mare este de numai 15 kilometri. Acoperind numai 67 de kilometri pătraţi, mult mai verde decât Gozo, ca un bob de chimion – aceasta este traducerea numelui insulei – în strâmtoarea dintre Malta şi Gozo, se găseşte mica insulă Comino.

Nicio altă ţară europeană nu a lăsat într-un spaţiu aşa de mic atâtea relicve misterioase din timpuri preistorice. Malta este un adevărat paradis de

cercetare şi din punctul de vedere al paleo-astronauticii.

Puzzle pentru uriaşi

Vechii locuitori ai Maltei trebuie să fi fost vrednici admiratori ai zeilor. Altfel, templele nu ar fi fost aşa de numeroase pe insulele malteze. O construcţie importantă, dacă pornim de la cea mai cunoscută lucrare megalitică, este Ggantija (se pronunţă „Şgantija”), de pe insula Gozo. Acest nume arată felul cum au fost construiţi „uriaşii” din pietre mai mici şi din blocurile de piatră supradimensionate. Cel mai mare monolit din Ggantija măsoară 7,81 metri lăţime; dar cine putea să mişte, atunci, un asemenea colos din loc?

Că este vorba despre o construcţie „foarte veche” ne arată starea de degradare provocată de intemperii, în care se află; de asemenea, este singura construcţie monolitică din arhipelagul maltez care este legată de o legendă. Tradiţia spune că templul a fost construit de o „uriaşă femeie gravidă”. După ce a terminat construcţia templului, aceasta a născut un „băiat uriaş”, care şi-a petrecut primii ani de viaţă în acel templu.

Dacă gândim mai departe, înseamnă că locuitorii1 din Malta au observat un utilaj de o tehnicitate înaltă cu care fiinţele necunoscute au creat un spaţiu de protecţie. După ce lucrarea a fost terminată, „individul” care a condus maşina misterioasă a coborât din ea, şi mai târziu a protejat lucrarea executată.

Sau trebuie să reevaluăm noţiunea de „uriaş”? Mereu se găsesc în străvechile legende aluzii la arătări „uriaşe”. Chiar Biblia ne vorbeşte despre aceste fiinţe uriaşe: „În timpul acela şi mai târziu, fiii zeilor s-au unit cu fiicele oamenilor care le-au născut copii, care au devenit uriaşii de pe pământ. Aceştia sunt eroi renumiţi, din preistorie” (1 Moise, VI:4).

Ruinele de la Hagar Qim (se spune Hadjar-im) sunt în aceeaşi stare precum cele de la Ggantija. Acolo o placă gigantică măsoară 7 metri lungime, 3,12 metri lăţime şi este îngropată în pământ la o adâncime de 0,64 metri. Greutatea a fost estimată la 20 de tone. Şi aici au lucrat „uriaşii” cu mâinile lor supradimensionate? Sau trebuie să avem în vedere o tehnică, care depăşea posibilităţile locuitorilor din vremea aceea?

Încă o însemnare pe marginea numelor malteze „Ggantija” sau „Hagap

Qim”, care pentru noi sună aşa de ciudat. Limba malteză este un dialect al semiţilor, care s-a menţinut numai aici şi este în acelaşi timp singura dintre limbile acestea care nu se păstrează în grafie arabă. Dacă îi ascultăm un pic pe băştinaşi, atunci credem mai degrabă că suntem între sucşii din Tunis, sau în bazarul din Cairo. Sunetele lor ies din gât ca şi când ar veni dintr-o maşină de aburi!

Hipogeul, pentru o vreme, tabu

Misterele megalitice din Malta se regăsesc la tot pasul, dar cele subterane le întrec de departe pe cele de la suprafaţă.

Într-un conglomerat de localităţi dezvoltate în jurul capitalei Valietta, este situată, lângă Paola, localitatea Hal Saflieni. Acolo s-a făcut în anul 1902 o descoperire epocală. Constructorii care au săpat pământul pentru a face o fundaţie, au dat întâmplător peste nişte încăperi extraordinar de bine organizate şi foarte bine conservate. Antreprenorii au fost mai puţin entuziasmaţi de această descoperire. Dacă ar fi anunţat oficialităţile ştiinţifice, şi-ar fi văzut compromise termenele de execuţie. Prin urmare, şi-au forţat lucrătorii să tacă, şi au continuat lucrările de construcţie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Casa s-a construit, dar existenţa hipogeului (încăpere subterană, de la grecescul hypo sub şi gaia pământ) nu a putut fi trecută sub tăcere.

Până acum câţiva ani când a fost închis, era considerat atracţia preistorică principală de pe insulă. Dar în timpul celor trei călătorii ale mele din anii 1990, 1993 şi 1994, cu toată interdicţia, am reuşit să intru în hipogeu.

Ce fel de secrete nespuse sunt ascunse acolo, sub pământ?

Intrarea – prin casa mai sus amintită, care a fost construită în anul 1902 – este la nivelul pământului. În jos, duc trei etaje, 12 metri adânc în pământ. Întregul sistem de camere situate una peste alta este prelucrat dintr-o singură stâncă. Există intrări, coridoare, camere şi nişe de diferite mărimi. Între ele se înalţă nişte coloane care sprijină cupola din încăperea principală. Toate elementele sunt prelucrate fără cusur. Se. Recunosc nişte canturi ascuţite, grinzi puternice, totul cu linii clare şi limpezi. Din podeaua de piatră se înalţă monoliţi. Întreaga construcţie pare tăiată dintr-un întreg. Cu ce – în ce scop? Vă pot spune de pe acum că nu există o părere unitară în ceea ce priveşte

hipogeul.

Arheologii datează hipogeul ca având o vechime de 5500-6500 de ani şi consideră că este vorba despre un lăcaş al oracolului care era folosit de vechii locuitori ai Maltei. Se presupune că a servit drept lăcaş al oracolelor, deoarece construcţia dispune de o acustică incredibilă; dacă se şopteşte ceva într-o adâncitură a zidului, vocea se aude amplificată de mai multe ori. Totul funcţionează şi mai bine cu cât vocea este mai joasă. Cine oare a folosit aşa de bine, acum câteva milenii, cunoştinţe despre tehnica acustică? Este o adevărată instalaţie HI-FI care a fost făcută din timpuri străvechi în piatră şi care a fost concepută de la începutul construcţiei. Incredibil este faptul că oamenii din epoca de piatră au reuşit să proiecteze şi să execute aceste lucrări. Cine a fost arhitectul acestei construcţii? După ce model s-a executat această construcţie fantastică?

O descoperire îngrozitoare!

Şapte trepte coboară de la etajul din mijloc, de la care se poate observa o acustică perfectă, până la etajul de jos. Ultima treaptă se termină într-o groapă adâncă. Ele sunt despărţite toate printr-un perete înalt şi formează încă un etaj îngust şi profund, care dispune în ultima din aceste grote, de încă patru peşteri apropiate, mici şi rotunde, care pot fi explorate dacă te strecori prin nişte fante înguste.

Ca şi la întregul hipogeu, nu s-a putut determina scopul şi ţelul instalaţiei, situată la etajul de jos. Săpând adânc în pământ, s-a făcut o descoperire înfiorătoare. Sub o depunere calcifiată de un metru grosime s-a găsit un număr mare de schelete omeneşti! „Tatăl” arheologiei malteze, doctorul Themistocles Zammit, a evaluat că acolo jos sunt de la 6000 până la 7000 de schelete!

A servit hipogeul ca loc sfânt de înmormântare – sau în vremuri şi mai timpurii era un loc pentru experienţele „zeilor”? Este adevărat că maltezii, se eschivau să păşească în hipogeu. Fără îndoială, o interdicţie ancestrală există, frica fiind mai mare decât curiozitatea.

Am observat imediat că locul misterios era de câţiva ani închis turiştilor, cu toate că incinta este o atracţie deosebită a turismului din Malta. Aceasta măsură nu era necesară. Hipogeul dispune – şi aceasta este o altă minune – de o instalaţie de aer condiţionat. Indiferent dacă înăuntru sunt numai câţiva vizitatori sau sălile sunt pline de oameni, temperatura rămâne aproape

neschimbată!

Se doreşte oare evitarea unor situaţii incomode, deoarece ele nu se pot explica prin teoriile clasice? Dacă facem evaluarea posibilităţilor din acea perioadă, nu era posibil să se construiască hipogeul acesta, enigmatic din toate punctele de vedere.

Dar nu numai sub pământ, ci şi la suprafaţă Malta este un mister...

Şine – care nu erau şine!?

Câteodată, cel ce vizitează Malta se împiedică de ele: în general merg în perechi, se încrucişează frecvent şi în unele locuri se sfârşesc în mare. În ghidurile de călătorie sunt denumite „cart ruts”, adică urme de căruţe. Ele nu au fost în niciun caz aşa ceva.

Multe din aceste linii, care se întind pe toată insula, au dispărut în ultimii ani când câmpiile s-au transformat în ogoare, dar şi mai multe au căzut jertfă barbariilor. Păcat că aceste relicve fascinante şi Misterioase, dintr-un trecut necunoscut, se mai pot vedea astăzi doar în câteva locuri. La San Pawl-Tat-Targa se unesc patru perechi de urme într-una singură. Nu departe se încrucişează două perechi de linii, care nu sunt intrate la fel de adânc în pământul calcaros. Cel mai cunoscut loc este astăzi denumit „Clapham Junctions” denumire dată după o gară londoneză. De la staţia de autobuz din fosta capitală Rabat se merge pe jos o oră bună pe strada care duce la Dingli Cliffs. Se trece de palatul Verdala şi de grădinile Buskett, apoi peste un podeţ mic şi mai departe pe un drum accidentat care duce sus pe un deal, aproape de ţintă.

După înfăţişarea şi poziţia lor, aceste „cart ruts” sunt considerate tot mai des ca drumuri de transport, şi anume drumuri din epoca bronzului, datate în perioada 1800-1000 î.e.n. Pare un lucru plauzibil, dar din păcate în cazul nostru nu este valabil.

Urme de căruţă, cum am spus mai înainte, nu pot să fie. Lipsa de sens a acestui lucru se poate dovedi prin adâncimea şi forma şanţurilor. De multe ori adâncimea este de 70 de centimetri, şanţurile devenind în partea inferioară tot mai înguste. Roata ar fi trebuit să aibă un diametru de 1, 4 O de metri şi să aibă o formă conică. Spus foarte clar, aceasta înseamnă că pe suprafaţa de rulare ipotetică, roata se îngustează. Dar acest lucru este nefuncţional, mai ales la transportul unor încărcături grele, suprafaţa de rulare micşorată fiind obligată să reziste la o presiune mare. Dar cu o cale de rulare îngustată sau

nu, cel mai târziu la prima curbă nu se mai putea rula fiindcă roţile s-ar fi blocat1.

Şi mai complicat devine totul atunci când o pereche de şanţuri îşi schimbă ecartamentul. Aceasta înseamnă că pe liniile drepte „rien ne va plus”, aceasta pentru teoria improbabilă a urmelor de car.

Ar fi putut să fie sănii de cărat greutăţi, ale căror tălpi s-ar fi impregnat în piatra calcaroasă. Apare şi mai elocvent ce nu a mers cu teoria căruţelor. Tălpile săniilor sunt şi mai rigide decât roţile (ipotetice) ale căruţelor (inexistente). Ele s-ar fi încurcat în diferitele lăţimi ale şanţurilor şi în numeroasele curbe.

Erau oare rulmenţi care se mişcau în şanţuri şi care transportau greutăţi? În Malta s-au găsit multe bile cu diametrul de la 7 la 60 de centimetri. Se poate să fi aşezat strămoşii noştri bilele în şanţuri cu care mişcau greutăţi mari? Lăţimile diferite ale urmelor nu ar mai fi fost o piedică, la fel cum nu sunt nici curbele strânse şi încrucişările.

Din păcate, în Malta există numai roci de calcar şi gresie, deci materiale friabile. Din aceste pietre sunt făcute şi bilele amintite. Asemenea greutăţi de sute de kilograme le-ar fi aplatizat şi spart. Ar fi trebuit să fie nişte „bile” având o formă foarte bine precizată, care să se potrivească în misterioasele urme malteze, şi să aibă 1, 40 metri diametru, la o adâncime de 70 de centimetri.

Aşa ceva nu este posibil! Cel puţin pentru această perioadă.

O cruce cu o creangă

Încă o idee în ultima vreme: s-a făcut o furcă cu care s-a zgâriat pământul şi în felul acesta s-au format urmele? După cum gândeau nişte oameni descurcăreţi, cu această teorie se pot împuşca doi iepuri dintr-un foc. Dacă facem abstracţie de explicaţia pentru „cart ruts”, găsim în acelaşi timp o explicaţie verosimilă care se potriveşte pentru transportul materialelor la construcţia templelor gigantice. Întrucâtva, „o stradă a monoliţilor”.

Neţinând seama de consistenţa lemnului care ar fi trebuit să susţină asemenea greutăţi, se pune o întrebare: ce fel de animale ar fi putut căra aceste greutăţi? Elefanţii pitici ale căror schelete s-au găsit în peştera de la Ghar Dalam, „Peştera Întunericului”? Acest animal răspândit în spaţiul nord-

afriean a trăit, după spusele cercetătorilor, într-o perioadă cuprinsă între 360000-260000 î.e.n. De 100 de ori mai mult decât vechimea şanţurilor duble.

Poate fi o cruce, având un unghi drept cu o ramificaţie, în formă de furculiţă. Dar pe lângă aceste urme zgâriate de o furculiţă uriaşă, de fier, ar trebui să existe şi urmele animalelor de tracţiune în pământul calcaros. Nici această ipoteză, ca şi celelalte, nu stă în picioare.

Şi, pentru ca nenorocirea să fie şi mai mare, „liniile" trec pe lângă temple, iar în unele locuri se afundă chiar în mare. Scafandrii le-au urmărit în apă până la o adâncime de 42 de metri.

Acum începe ciudăţenia cea mai mare. Dacă şinele s-au format înainte ca nivelul mării să crească, atunci ele sunt mai vechi decât ne închipuim. Având foarte mici oscilaţii, nivelul apei din Marea Mediterană are de cel puţin 10000 de ani aceeaşi înălţime – ca să fiu mai exact, de la sfârşitul ultimei ere glaciare. Dar dacă urmele s-au format după ce a crescut nivelul mării, atunci ajungem la următoarea întrebare: Ce forţe necunoscute au trasat inexplicabilele „cart ruts" pe pământul Maltei?

Ce s-a întâmplat în timpuri străvechi pe această insulă mică?

Insula zeilor experimentatori

Încercând să găsesc o explicaţie, am trecut de multe ori de intrarea amintită „Clapham Junction" dintre grădinile Buskett şi stâncile Dingli, care coboară în adânc. Am coborât mereu, urmând cele două şănţuleţe şi m-am minunat de diferitele lor adâncimi şi de parcursul vertiginos al curbelor.

Pe arealul în care mă găseam, două descoperiri m-au uimit profund.

Pe marginea sudică a stâncii se găseşte o peşteră, în parte dărâmată, care cu puţin timp în urmă a fost locuită de unele comunităţi sărace sau nomade. Înaintea intrării în peşteră se găseşte un colos de piatră, care mi-a adus aminte spontan de ceea ce-am văzut într-un alt colţ al lumii. Era fabricat dintr-un material mai dur şi care era conservat mai bine. „Originalul" l-am fotografiat în Peru. Se cheamă Tronul Zeilor şi este situat pe Kenko Grande, la câţiva kilometri de Cuzeo, deasupra uriaşilor monoliţi din cetatea Sacsayhuaman, aparţinând incaşilor. Kenko Grande este o construcţie din preistoria mai puţin cunoscută, folosită mai târziu ca loc sfânt şi de către incaşi.

Această copie erodată de timp, dar care se poate încă bine recunoaşte, se află la intrarea în peşteră aproape de marginea ansamblului de „cart ruts”. Pentru comparaţie, am aşezat ambele fotografii faţă în faţă pentru a confirma aceste asemănări.

Cealaltă descoperire este şi mai uimitoare: un buncăr pentru conservarea unui anumit mediu, sau mai bine spus, un adăpost subteran deschis în care erau tăiate în stâncă două încăperi egal prelucrate. Mi s-a explicat odată că era vorba despre nişte morminte feniciene, dar nu bag mâna în foc pentru asta. Mormintele au fost în acele timpuri în aşa fel construite, încât relicvele să poată fi aparate de animale sau de hoţi. Ele nu au fost situate la suprafaţă.

Mie, relicvele pe care le-am descoperit pe întreg arealul mi-au făcut mai mult o impresie tehnică. Aceasta mă conduce spontan pe un drum foarte bătătorit – dar îmi face cel puţin plăcere să las fantezia să zburde în voie. Şi să concep un scenariu, care din păcate nu se potriveşte cu schema actuală…

Câteva rânduri ştiinţifico-fantastice

Cu câteva milenii înainte de era noastră, un echipaj care provenea din cosmos s-a instalat pe această insulă stâncoasă, aşezată între Sicilia şi coasta nord-africană. Desigur, astăzi nu putem şti ce criterii i-au determinat pe aceşti vizitatori din spaţiu să facă acest pas. Pe această suprafaţă stâncoasă – să luăm de exemplu mai sus amintitul şes situat între grădinile Buskett şi Dingli Cliffs ei au trasat, folosind înalta lor tehnologie, linii deosebite în piatră. Despre sensul şi rolul lor putem să facem numai speculaţii. Să luăm lucrul cel mai simplu care ar fi putut să fie: şanţuri pentru cabluri de transmisie electrică sau optică.

La o înălţime nu prea mare faţă de teritoriul operaţional, pluteşte o navă aeriană a extraterestrilor. O parte din membrii echipajului marchează în piatra de calcar desfăşurarea cablurilor.

După un timp ei caută şi improvizează camere de protecţie, decupate în stâncă. Şeful proiectului, care stă într-un fel de buncăr, de unde poate să aibă sub control atât nava aeriană, cât şi situaţia de pe pământ, dă nişte comenzi scurte printr-un aparat de comunicaţie. În interiorul navei sunt cuplate la maxim generatoarele. Apoi un fulger luminează această scenă fantastică.

După câteva clipe de aşteptare, echipa de lucru şi şeful proiectului părăsesc zona protejată. Lucrările de marcare încep din nou şi iarăşi laserul taie şanţuri în stâncă.

După ce şanţurile planificate au fost executate, s-a început aşezarea cablurilor de curent. Tot montajul a fost instalat foarte exact, după plan, kilometri de cablu se ramifică şi se unesc ca o funie. La sfârşit şanţurile făcute s-au umplut cu o spumă, ca suprafaţa arealului să fie iarăşi netedă şi bună de circulat. Este posibil ca ei să fi făcut aşa, ca din aer să nu se observe nimic.

Şi asupra scopului construirii acestei instalaţii putem să speculăm. Era oare vorba despre o antenă uriaşă, care se întindea peste toată insula? Sau: extraterestrii au construit un releu automat care să coordoneze navigaţia obiectelor zburătoare? Era un fel de sistem instrumental terestru de urmărire a zborurilor, cum se spune astăzi în terminologia aviatorilor?

Pentru moment nu vă mai dăm alte sugestii – ele par de-a dreptul fantastice.

Este posibil ca modelul prezentat să fie eronat. Dar atâta timp cât şi celelalte încercări de explicare prezintă puncte slabe, nepotriviri, imposibilităţi evidente, atâta timp cât artefactele întinse pe toată suprafaţa Maltei fac din aceasta o insulă a nepotrivirilor, am considerat că este legitim să speculez un pic într-o direcţie îndrăzneaţă. Malta a fost odată o bază, un punct de sprijin tehnic al „zeilor” astronauţi, în timpuri străvechi. Este o reprezentare fantastică, dar posibilă.

Curiozităţi în faţa porţii

— De ce călătoreşti prin toată lumea în căutarea relicvelor cosmice? m-a întrebat Roland, după care a mai spus: Şi la noi se găsesc lucruri cu adevărat bizare – blocul de stâncă despre care era vorba, se găseşte la numai câţiva kilometri de localitatea în care locuim.

De regulă drumul nostru însoţeşte un râu, trece prin păduri picturale şi prăpăstii sălbatice. Cărarea îngustă trece pe lângă râu, iar într-un loc face un arc, care duce la stânca despre care am amintit.

Aceasta arată ca orice stâncă, din cele care se găsesc din belşug în zona subalpină. Un colos monstruos, de 7-8 metri lungime laterală şi o înălţime de circa 6 metri, este înfipt dintr-o parte în albia râului. Deasupra sa au crescut

doi pomi, dintre care cel mai bătrân a trecut cu mult de o sută de ani. Cu o mare probabilitate, colosul acesta de piatră se află de multe mii de ani în acest loc; poate după ultima eră glaciară, când râul era un torent sălbatic şi distrugător a fost rupt de undeva şi târât în acest loc. Este posibil să fi stat de mult timp aici.

Pentru că nu poate să fie doar un simplu accident, căutăm iarăşi ipotezele cele mai verosimile!

Poate că nu era vorba de o simplă stâncă. Noi am găsit până acum pe părţile laterale nişte urme, care în mod obişnuit nu apar la o stâncă obişnuită. Este vorba despre două adâncituri verticale, regulate şi netede, care par să fi conţinut nişte ţevi de armare, îndepărtate după folosire, ori distruse o dată cu trecerea timpului. Adânciturile deosebite lasă să se înţeleagă că la origine era vorba despre un obiect în formă de ţeavă, al cărui diametru – se poate încă recunoaşte la temelie un segment de cerc – ar fi fost de aproximativ opt, până la zece centimetri.

Astfel de urme nu au ce căuta pe o stâncă „normală”. Dacă nu avem de-a face în realitate cu o piatră naturală? Dacă avem de-a face cu o bucată de beton străveche pe care, din cauza intemperiilor, o putem confunda cu o piatră naturală? În sprijinul ipotezei că acest colos ar putea fi şi o bucată de beton turnat în cofraje stă mărturie, la piciorul colosului, o altă piatră de o jumătate de metru înălţime. Şi aceasta arată mai mult ca o bucată de beton, decât ca o piatră naturală.

Dacă s-ar confirma cele de mai sus, s-ar putea ridica unele întrebări îndreptăţite. Cine a produs, în acele timpuri, aceşti coloşi cu o lungime laterală de mai mulţi metri? Din ce fabrică au provenit ţevile de armare care au lăsat acele adâncituri caracteristice? Fără îndoială, materialul de construcţie trebuia să aibă un oarecare grad de fluiditate, altfel ţevile nu ar fi lăsat urme aşa de clare. Şi la ce ar fi putut servi aceste piese?

Eu nu am reuşit să găsesc o explicaţie plauzibilă, iar în toată regiunea nu a fost nimeni care să poată răspunde la aceste întrebări.

De asemenea, nu departe de domiciliul meu, se găsesc, în regiunea muntoasă Salzemburg, munţii Magen. Acolo, o expediţie din vara anului 1976, a Uniunii speologilor austrieci, a descoperit picturi din perioada preistorică. Lângă scene de vânătoare şi gravuri cu o tehnică pretenţioasă, o pictură a iscat discuţii aprinse; în aceasta se putea distinge un omuleţ, cu veşminte ca

de pasăre şi cu un fel de antenă pe cap.

Indicaţii asupra trecutului, care să fi avut un curs de-a dreptul bizar, deci altcumva decât ne învaţă ştiinţa oficială, le putem găsi cu duiumul – şi nu trebuie să călătorim nici măcar prea departe.

Să deschidem mereu bine ochii, iar unde se găsesc indicii relevante să punem deoparte ochelarii de cal.

3. Operaţii „imposibile”: Chirurgie de precizie în epoca de piatră

Există câteva dovezi incomode, din timpuri îndepărtate, care nu sunt amintite de ştiinţa oficială. Ele nu se încadrează – chiar cu multă indulgenţă – în acelaşi ton cu ştiinţa „sigură”, despre trecutul îndepărtat al speciei noastre.

Sunt cu mult mai puţine informaţiile despre cunoştinţele medicale pe care le stăpâneau strămoşii noştri. Factori incomozi fac să se zguduie fundamentul pe care îl avem asupra imaginii lumii. Unele dintre aceste dovezi se pot explica doar apelând la tehnologia din zilele noastre.

Este vorba despre nişte operaţii medicale spectaculoase, care s-au făcut cu mii de ani în urmă şi care ne creează impresia că nişte chirurgi din ziua de astăzi ar fi folosit scalpelul. Există indiciile unei chirurgii de precizie, practicată într-o epocă în care strămoşii noştri, dacă ne luăm după inteligenţa şcolită, ar fi putut, în cel mai bun caz să construiască o armă primitivă de vânătoare. După toate aparenţele, încă din timpuri străvechi, s-au practicat operaţii chirurgicale de mare fineţe, chiar în interiorul cutiei craniene. Cei care le-au făcut deţineau în mod cert cunoştinţe, parcă prea evoluate, de medicină şi chirurgie în mod special.

Dar se pare că atunci ca şi acum, arta „doctorilor” nu a putut să ajute victimele unui atac de o natură aparte. La muzeul ştiinţelor naturii din Londra se găseşte craniul unui om din Neanderthal, care a fost dezgropat în anul 1921 în Broken Hill, din fosta Rhodesie (actualul Zimbabwe). Acest craniu are pe partea stângă o gaură netedă şi rotundă, al cărei contur este egal şi exact delimitat. Pe partea cealaltă craniul este sfărâmat, şi are o spărtură mare, neregulată.

Nu se poate afirma cu precizie dacă este vorba despre o rană provocată de o suliţă sau de o săgeată. Pentru acelaşi efect – o gaură bine conturată la

intrare corespunzând cu o gaură la ieşire, incomparabil mai mare – se poate da, după ştiinţa mea, o singură explicaţie posibilă: un proiectil cu o viteză mare, asemenea muniţiei folosită pentru armele moderne. La intrare glonţul lasă o gaură în os, care corespunde exact calibrului armei1. După aceea îşi pierde o mare parte din energia cinetică şi din precizia traiectoriei. La ieşire, pe cealaltă parte a craniului, provoacă o gaură de câteva ori mai mare decât la intrare.

Un doctor în medicină legală, berlinez, a arătat că acest caz seamănă leit cu multele cazuri, cu care el şi colegii lui au de-a face, din păcate. Necazul, în treaba asta, îl reprezintă locul unde a fost găsit craniul. Rămăşiţele misterioase au fost descoperite la o adâncime de 18 metri, şi deoarece este vorba despre craniul unui om din Neanderthal, nu poate să fie victima unei crime comisă în zilele noastre.

Cine putea fi cel care a provocat o rană atât de bizară omului din epoca de piatră?

Dacă luăm de bun faptul că rănirea de mai sus a fost provocată de arme moderne se nasc noi întrebări care ar putea conduce la răspunsuri fantastice. Că ar putea fi vorba despre intervenţii medicale care s-ar fi putut totuşi face în acele timpuri, este de neimaginat. Aşa se întâmplă dacă vedem lucrurile în perspectiva cuminte, tradiţională asupra lumii!

Ceva nu se potriveşte aici…

În urma numeroaselor săpături din siturile preistorice, unde s-au descoperit relicve umane, oamenii de ştiinţă – specializaţi în cercetări asupra trecutului îndepărtat – au ajuns la concluzii asemănătoare: fără nicio îndoială că s-au practicat operaţii pe creier deschis. De cele mai multe ori, aceste aşa-zise trepanaţii par să fi fost reuşite, ţinând cont de urmele lăsate prin vindecarea porţiunilor osoase incizate; pacienţii trebuie să fi supravieţuit încă mulţi ani, după operaţie, pentru că pe extremităţile acesteia s-a observat o regenerare a ţesutului osos.

Este un adevărat paradox faptul că o operaţie, care şi în zilele noastre prezintă un grad deosebit de complexitate, să fi avut loc într-o perioadă atât de timpurie pentru dezvoltarea civilizaţiei terestre. O prezentare, unanim acceptată, a spiralei tehnologice, arată că lucrurile complexe s-au format din altele mai simple. Atunci de ce s-a început cu o tehnică operatorie atât de dificilă? Ceva nu se potriveşte aici…

Cunoştinţele noastre despre indiciile inexplicabile ale unei tehnici chirurgicale preistorice, au o vechime de peste o sută de ani.

În anul 1873, medicul de ţară francez Pruniers a găsit în Valea Loirei din departamentul cu acelaşi nume, o duzină de cranii găurite, din epoca de piatră. Când el şi-a prezentat descoperirea, un an mai târziu, unei organizaţii a oamenilor de ştiinţă francezi „Association francaise pour l'avancement des sciences" din Lille aceştia au reacţionat cu surprindere şi neîncredere.

Întrucât aceste descoperiri nu se potriveau cu acel „bun-şimţ" respectat de ştiinţa clasică, lumea academică nu s-a liniştit decât în momentul în care s-a emis ipoteza că respectivele trepanaţii nu s-au făcut în scopuri terapeutice; ele făceau parte din anumite ritualuri magice, sau chiar aveau valoare de cult, după decesul membrilor comunităţii.

Luând în consideraţie faptul (mai sus-menţionat) că majoritatea craniilor găsite prezintă urme clare de regenerare a ţesutului osos, varianta oficială este dea dreptul neverosimilă.

S-a operat în mod preferenţial în zona numită curent „moalele capului". Intruziunea formată avea, de cele mai multe ori, forma unei elipse sau a unui cerc, cu oarecare neregularităţi – explicabile de altfel prin trecerea timpului. Inciziile măsoară în medie 4x4 centimetri (cu unele abateri nesemnificative); în puţine cazuri dimensiunile sunt ceva mai mari. Se pot lua în consideraţie două tipuri de operaţii: unele pentru remedierea unor fracturi, în urma cărora s-au dizlocat porţiuni osoase care presau asupra creierului, şi altele pentru îndepărtarea propriu-zisă a unor tumori cerebrale.

Arheologii datează, cu destulă precizie, aceste relicve spre sfârşitul epocii de piatră (acum circa 10000 de ani).

Instrumentul medical folosit trebuie să fi avut un grad suficient de ridicat de fineţe, pentru a motiva perfecţiunea operaţiilor.

Craniul găsit în vechea necropolă Taforalt, având o vechime estimată de 12000 de ani, este considerat în momentul de faţă drept cel mai vechi exemplu de chirurgie preistorică pe creier. Acesta prezintă, în urma unei analize atente, toate premisele unei operaţii reuşite, în urma căreia pacientul a supravieţuit pentru mult timp. Incizia, de o acurateţe deosebită, nu poartă semnele unor complicaţii post-operatorii. Fără îndoială, chirurgul a fost un maestru în domeniul său. Descoperiri de dată recentă scot în evidenţă faptul că oamenii din acele timpuri străvechi deţineau instrumente ale căror

performanţe sunt comparabile cu cele aparţinând tehnicii medicale contemporane.

Trebuie să recunosc faptul că unele aspecte ale problemei îmi provoacă multe nedumeriri. Personal, nu pot admite ideea că oamenii epocii de piatră ar fi putut executa operaţii chirurgicale atât de complicate, folosind doar unelte prelucrate din obsidian sau cremene. Dificultăţile apar chiar de la penetrarea învelişului protector al creierului1. Acesta reprezintă cea mai puternică barieră împotriva infecţiilor la nivel cerebral. Trebuie amintit şi faptul că, în lucrarea de doctorat a medicului german Peter Hein, privind frecvenţa şi răspândirea trepanaţiilor în zona europeană – extinsă pe un interval cuprins între preistorie şi perioada modernă – s-a ajuns la extraordinara constatare că 7 3 dintre pacienţii arhaici (având un total de 334 de cazuri analizate), au supravieţuit în mod cert compli-catelor intervenţii.

Pornind de la considerentele relatate în mod succint până acum, se poate imagina o intervenţie sau mai degrabă, asistenţă, în efectuarea acestor operaţii; cu atât mai mult cu cât lucruri similare se petrec şi astăzi – voi reveni într-un mod ceva mai detaliat – în zonele sălbatice din Africa (pornind din savană până la pădurea ecuatorială). Este greu de imaginat că se pot realiza operaţii intra-craniene, fără condiţiile majore de sterilizare, anestezie şi tratament clinic post-operatoriu.

De fapt, cine a mânuit scalpelul cu atâta precizie acum câteva mii de ani?

Un „dar” al învăţătorilor cosmici

Repet ceea ce am expus şi în cărţile mele anterioare: bănuiala că amare parte din cunoştinţele neobişnuite de tehnică medicală (în particular, de chirurgie), au provenit de la „zei-astronauţi”, ca un superb dar pentru planeta noastră.

Drept exemplu cunoscut de majoritatea oamenilor, pot să dau acupunctura, o tehnică străveche şi care nu este nici acum asimilată pe deplin, de către medicina occidentală, alopată şi conservatoare. În acest sens, menţionez că la Ma Wang Dui s-au descoperit cărţi (texte-manual), vechi de 2200 ani, care ne expun metode de vindecare, aproape miraculoase; acestea, supuse unui studiu atent, ar putea să revoluţioneze complet viziunea noastră

asupra medicinei şi a tehnicilor operatorii.

Ne putem gândi de asemenea că vizitatorii şi învăţătorii noştri extraterestri nu au lăsat numai certificate de calitate despre chirurgia lor foarte dezvoltată, ci chiar au iniţiat în această tehnică şi câţiva indivizi foarte dotaţi. Cu toate că ştiau destule despre agresivitatea acestei specii, care folosea ghioaga, ei nu s-au sfiit să transmită unor exemplare probate cunoştinţe medicale avansate.

Cum este posibil oare un asemenea transfer de civilizaţie, şi mai ales care ar putea să fie scopul acestuia?

Se recunoaşte de către o majoritate covârşitoare a cercetătorilor că multe culturi antice (relativ apropiate, din izvoarele documentare conservate), conţin referinţe precise despre anumite operaţii insolite, fără a specifica şi eventualele experienţe pe animale de laborator. Ceea ce şochează este descoperirea acelor intervenţii de maximă precizie efectuate acum circa 10000 de ani î.e.n. (o perioadă timpurie a epocii de piatră).

În apropierea lacului Sevan din Armenia s-au găsit schelete ale curiţilor – un popor care a trăit acolo în cel de-ai doilea mileniu precreştin. Asupra unui craniu feminin având o fisură provocată prin rănire, cu un diametru de şase milimetri, s-a descoperit un implant din oase de animale.

Operaţia neobişnuită a salvat, evident, viaţa femeii, iar implantul osos a crescut câţiva milimetri în craniu. Pe un alt craniu s-a diagnosticat o rană cu o suprafaţă mare, care s-a produs prin lovire cu un obiect tocit. Operatorii necunoscuţi au decupat o parte din capacul cutiei craniene ca să îndepărteze aşchiile de oase din creier. Şi acest pacient a supravieţuit operaţiei, cum se poate constata după noua masă osoasă, formată împrejurul inciziei.

Arheologul armean, profesorul Andronik Jagharian, a văzut în această descoperire dovada peremptorie a existenţei, în timpuri imemoriale, a unei tehnici chirurgicale, cel puţin comparabilă cu cea contemporană.

Moştenirea vie a zeilor

Am menţionat deja că în pădurile străvechi din Africa, mai bine spus în podişul din vestul Kenyei, aceste cunoştinţe medicale sunt şi astăzi vii; se efectuează deschideri ale cutiei craniene. În tribul kisiţilor, chirurgul Omobari Omotwe, este foarte stimat. Şi asta cu toate că aceste metode de operaţie sunt

strict interzise de stat.

Cel mai adesea, Omobari Omotwe îşi dobândeşte cunoştinţele de la tatăl său, care îl introduce în secretele lui şi îl desemnează ca succesor. Fiecare chirurg care face operaţii pe creier a preluat ştiinţa aceasta neobişnuită de la tatăl său, sau de la o rudă bărbătească. Cât de mult se întoarce această ştafetă în negura timpului, nu se mai poate şti. Dar trebuie să fie vorba despre un timp foarte îndepărtat…

Relatări şi imagini senzaţionale au fost aduse în anul 1991, din acea regiune a Africii, de către o echipă a postului de televiziune ZDF; în acest colţ uitat de lume, această moştenire a zeilor este încă vie. Este destul de primejdioasă o călătorie în regiunea aceea – care de multe ori este teatrul de război între triburi rivale – în căutarea unor „chirurgi de tufiş", care sunt încă destul de populari. De asemenea, trebuie să fii pregătit să suporţi imaginea unui lucru aşa de sângeros. Desigur trebuie să se aştepte un timp destul de îndelungat, până să se găsească un pacient pentru această operaţie spectaculoasă.

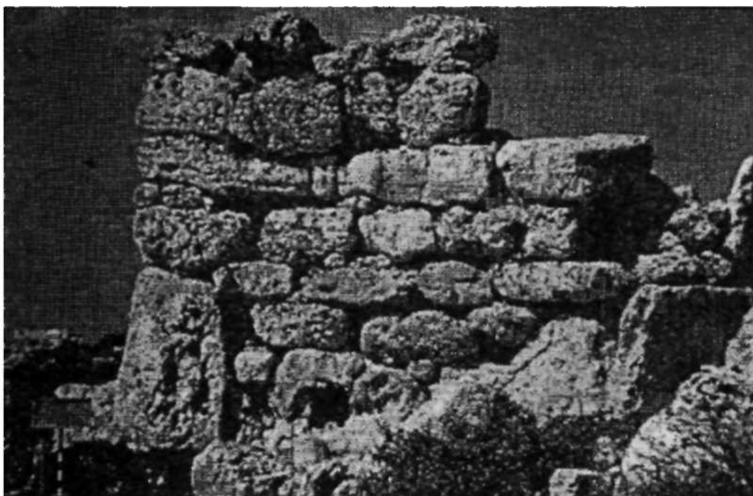
În dimineaţa de 13 iunie 1991, a venit şi „ziua cea mare". Tânăra de 28 de ani, Paulina Onkundi, a fost atacată cu două nopţi în urmă de către nişte hoţi de vite şi a fost rănită la cap, cu o panja – un fel de seceră care serveşte atât ca unealtă, cât şi ca armă. După acest atac a avut mereu dureri mari de cap, şi se afla într-o stare asemănătoare pierderii cunoştinţei. În timp ce se făceau pregătirile pentru operaţie, ea şedea liniştită pe o rogojină de rafie. Iată scena: Băiatul „chirurgului" din junglă îl asista pe tatăl său, şi aduna plante pentru tratarea rănii. Erau frunze de Omayaboya, care acţionează ca un dezinfectant, precum şi frunze de

În rândul locuitorilor din Val Camonica denumirea de „astronauți " s-a impus pentru desenele de pe stâncă. Din păcate timpul și-a pus amprenta pe aceste desene străvechi.

Ce reprezintă aceste stranii cești și inele pe insulele din Ormaig, Scoția?

O zeiță însărcinată, așa spune mitologia, a clădit construcția de la Ggantija, ca la adăpostul ei să-și poată naște fiul. Cel mai mare monolit de aici măsoară 7,81 m!

Aceasta adâncitură în stâncă pare să fie mai mult un buncăr de protecție antiaeriană sau o încăpere subterană cu o destinație necunoscută. Ea se găsește în arealul " Claphan Junction" în apropierea așa-numitelor „cart ruts ".

Riraramgera, care au proprietăţi astringente. După aceea, „chirurgul” şi-a şlefuit nişte cuţite făcute de el – care aveau vârful uşor curbat – pe o piatră mare, şi le-a spălat cu apă tulbure dintr-o băltoacă apropiată; împreună cu o lamă de ras nu tocmai nouă, o pilă metalică şi o daltă mică. A aşezat această colecţie oribilă pe o frunză de banană. Aproape de necrezut că, folosind această adunătură de fiare ruginite, s-ar putea deschide cutia craniană a unui om din secolul XX.

În timpul acesta pacienta aştepta liniştită pe rogojina ei de rafie. Nu i s-au administrat nici droguri, nici alcool; ea trebuia să rămână în stare conştientă. A apărut apoi din coliba sa, chirurgul cranian Omobari Omotwe…

Toată intervenţia s-a desfăşurat afară, sub ochii curioşi ai tuturor locuitorilor din sat.

Omobari a început operaţia printr-o incizie în ţesutul rănit, până a descoperit acea porţiune a calotei craniene; a procedat şi la o lărgire progresivă şi regulată a inciziei. În tot acest timp, fiul său tamponează cu frunze de Omayaboya, sângele care curgea şiroaie. „Chirurgul” a început să caute cu degetele o eventuală fractură, a porţiunii osoase dizlocate. Femeia gemea uşor, dar nu se observau simptomele unei dureri mari. Nedescoperind indicii despre o fractură craniană, a reuşit să încheie operaţia în aproximativ o oră. A avut noroc: toată acţiunea s-a limitat la o singură intervenţie. În interiorul creierului nu se putea vedea nicio leziune, iar osul nu trebuia reconstituit, nici tăiat şi nici nu trebuia îndepărtată vreo parte din el.

Omobari Omotwe a tamponat pentru ultima oară sângele şi a legat, cu o pânză de în, rana proaspătă. După aceea, pacienta, care în timpul operaţiei nu s-a mişcat, s-a ridicat şi a putut fi condusă în coliba sa.

Cu zece ani înainte, doctorul german, Rolf Meschig, s-a documentat în legătură cu o trepanaţie aproape identică. În perioada aceea, nora „chirurgului" a fost tâlhărită de către hoţii de vite.

Tânăra femeie, care avea atunci 25 de ani, şi-a revenit după intervenţie repede şi chiar începând de a doua zi, nu mai acuza dureri.

Anatomia unui mister

Să revenim la operaţiile asupra cutiei craniene, datate într-o perioadă timpurie a civilizaţiei terestre. Un centru funcţional pentru aceste intervenţii se găsea şi pe continentul sud-american. Acolo s-au dezgropat din mormintele peruane, un mare număr de cranii trepanate, o dată cu numeroase instrumente chirurgicale. A fost adus la lumina zilei un întreg arsenal. Erau acolo lame de obsidian, care permiteau o tăietură precisă, scalpeluri asemănătoare cu cele din zilele noastre, instrumente de tăiat cu lamă semirotundă, dălţi, ace, precum şi clame pentru fixarea marginilor inciziei.

În urma acestor descoperiri se poate deduce o mare frecvenţă a unor operaţii cerebrale. Constatăm cu uşurinţă o precizie deosebită a tehnicii chirurgicale. Una din metodele cele mai obişnuite era aşa numita tăietură în cruce, dar existau şi tăieturi în formă de triunghi, pătrat şi dreptunghi. Doctorii foloseau pentru fracturi tăietura arcuită. Acest mod de operaţie este caracterizat prin arestarea în interior a unor scurte tăieturi arcuite, până la separarea laminei externe, a învelişului exterior al cutiei craniene, pentru a se putea fixa bine instrumentul de trepanat. După ce se tăia şi diploul substanţă care se găseşte între cele două emisfere – urma desfacerea fragmentului decupat din cutia craniană şi netezirea marginilor cu o tăietură oblică.

În anul 1925, arheologul peruan Julio Tello a găsit în peninsula deşertică Paracas, situată la 250 de kilometri-sud de Lima, un număr mare de cranii, deschise în felul acesta. Dintre cele 400 de cazuri cercetate, s-a constatat la cel puţin 25 dintre ele, o vindecare sigură. La unele cranii s-au constatat până la şapte operaţii (!), dintre care, de multe ori, existau cinci intervenţii vindecate. Aceasta dovedeşte nivelul relativ ridicat al ştiinţei medicale, şi o

tehnică neobişnuită.

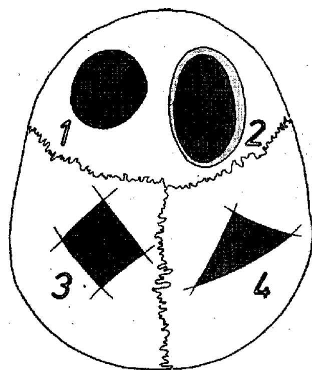

Fig. 4. *Model de craniu (vedere de sus) cu trepanaţiile făcute în epoca de piatră. 1) tăietură rotundă; 2) tăietură arcuită; 3) şi 4) două feluri de tăieturi în cruce. Într-un craniu trepanat s-au găsit chiar fire subţiri de metal - erau subiecţi ai implanturilor din acea perioadă?*

Acelaşi lucru se poate spune şi despre instrumentar. În anul 1969, chirurgul peruan – doctor Francisco Grana – a făcut o operaţie complicată unui rănit, în urma unui accident. În acest caz el a folosit aceleaşi instrumente, precum cele găsite în ţara sa. Ele erau formate dintr-un aliaj de aur-argint, şi erau datate ca având o vechime de cel puţin 3 000 de ani. Operaţia a reuşit, şi a dus la o vindecare completă a pacientului.

Paralele neliniştitoare: implanturi din timpuri străvechi!

În zona antică, delimitată astăzi de graniţele statului Peru s-a a făcut descoperiri senzaţionale – de natură să ne atragă atenţia, asupra unor noi posibilităţi. În anul 1863, diplomatul american E. G. Squirer a găsit în Cuzeo, vechea capitală a incaşilor, din podişul Anzilor, un craniu omenesc a cărui vechime a fost evaluată la circa 4000 de ani. Din calota craniului, s-a îndepărtat prin operaţie un os dreptunghiular, subiectul fiind în viaţă.

Squirer a dat spre cercetare acest craniu antropologului francez Paul Broca (1824-1880), recunoscut prin faptul că a determinat centrul vorbirii – într-o zonă a cortexului care poartă şi astăzi denumirea de „circumvoluţiunea lui Broca”. Antropologul a găsit în interiorul craniului, în afara semnelor evidente ale extirpării unei tumori osoase, un lucru mai puţin obişnuit: şase sârme subţiri, de grosimea unui fir de păr.

Deodată, totul devine înspăimântător. Această descoperire aminteşte într-un mod înfricoşător de sindromul, tot mai cunoscut în zilele noastre – cel al răpirilor (abductions). În aceeaşi ordine de idei, doctorii vorbesc din ce în ce mai des despre aşa zisele implanturi, şi despre anumite persoane care au avut întâlniri de gradul patru, şi au fost operate. Protagoniştii acestor

întâmplări înfricoşătoare erau, în majoritatea cazurilor, entităţile gri, care sunt în legătură cu fenomenele de răpiri OZN-istice. În cărţile sale, cercetătorul ozenolog doctorul Johannes Fiebag, ne arată numeroase cazuri în care cei răpiţi au trebuit să suporte dureri mari după ce li s-au implantat prin nas un fel de obiecte filiforme.

Unul dintre cei răpiţi a descris cu următoarele cuvinte aventura sa traumatizantă: „Cea mai veche amintire din viaţa mea este, în acelaşi timp, şi prima senzaţie acută de frică. Cred că aveam un an sau doi (...). Îmi amintesc că dormeam în patul mamei mele, şi eram singur. Am simţit cum mi-a intrat ceva în nas. Se deplasa tot mai sus şi frica mă paralizase”.

Cazurile de răpiri (abductions), precum şi experimentele insolite asupra unor subiecţi umani, lasă să se întrevadă o anumită continuitate de-a lungul mileniilor.

Chiar şi profesorul american, John E. Mack, titularul unei catedre la universitatea Harvard, descrie în incitantă sa lucrare Răpit de extraterestri – un mare număr de cazuri asemănătoare. Profesorul J. E. Mack a suferit o schimbare bruscă a propriilor convingeri, după ce a luat la cunoştinţă (în anii ’80), despre aceste răpiri şi efectele lor („abductees”, cum sunt denumite victimele răpirilor în literatura de specialitate anglo-americană). Iniţial, s-a gândit că este vorba despre halucinaţii, mărturii ale unor mitomani ori trăiri traumatizante din experienţa sexuală. Faptele raportate i s-au părut bizare, iar explicaţiile cu atât mai puţin credibile.

Dar cu cât a intrat mai mult în această incitantă lume, tot mai mult i-a crescut convingerea că are de-a face cu un fenomen real. Lucrul acesta i-a provocat antipatia colegilor, profesori de la cea mai recunoscută universitate din America.

Se pretinde că în Statele Unite ar exista o serie de fotografii Roentgen, în care se pot recunoaşte aceste implanturi. Dacă este vorba de aspectele singulare ale unor personalităţi, se cere observarea foarte atentă a suspecţilor. Dacă în toate cazurile este valabilă legea tăcerii, va mai trece cu siguranţă mult timp până vom obţine informaţii mai exacte – şi chiar acele „Corpus delicti” care ar trebui să fie accesibile cercetării.

Ce secrete înfricoşătoare a ascuns omul preistoric în aceste cranii conţinând sârme de grosimea unui fir de păr, pe care le-a luat cu el în mormânt?

Procedând la o examinare comparativă asupra datelor prezentate, trebuie să luăm în calcul şi ipoteza că anumite evenimente sunt mai mult decât incomode, şi prezintă un pericol potenţial pentru instituţiile şi organismele care se pretind bine-intenţionate. De aici rezultă şi secretomania, declanşată în jurul acestor subiecte.

Când a reuşit prima operaţie de inimă

Prezint în continuare, un alt fapt – la fel de spectaculos – legat de chirurgia preistorică.

În istoria modernă a medicinei, doctorul sud-african Christian Barnaard, este primul medic care a făcut un transplant de inimă. Această operaţie a reuşit în anul 1967, la „Groote-Schuur-Hospital”, în Africa de Sud. Pacientului, care atunci avea 51 de ani, i s-a implantat, după o operaţie laborioasă, inima victimei unui accident. Pacientul a supravieţuit aproape două săptămâni. Din cauza corpului său slăbit, sistemul imunitar a cedat. Inima a fost respinsă de corpul pacientului.

Doi ani mai târziu, profesorul sovietic Leonidov Marmadşaidşan de la universitatea din Aşvabad (capitala actualei republici Turkmenistan), împreună cu colegii de la universitatea din Leningrad, au efectuat o călătorie de documentare în regiunea sovietică a Asiei Centrale. Într-o peşteră ei au găsit un mormânt din preistoria omenirii. Din groapă, membrii expediţiei au scos 30 de schelete bine conservate.

După ce s-au întors din expediţie au făcut determinări cu Carbon 14 asupra relicvelor omeneşti. S-a dovedit că aveau cel puţin 20000 de ani vechime. După aceea s-au făcut nişte măsurători mai exacte, iar rezultatul a fost acela că scheletele s-ar putea să aibă o vechime de 100 000 de ani. Pe lângă o vechime aşa de mare, existau şi alţi factori care să-i pună pe oamenii de ştiinţă în încurcătură. Opt din scheletele găsite în peşteră aveau urme de traume grave ale oaselor, care se pare că au fost cauzate de luptele cu animalele sălbatice. Unele oase aveau urme de gheare, altele, prezentau semne de muşcături profunde.

S-au constatat, de asemenea, în numeroase cazuri studiate, urme incontestabile ale unor rezecţii1, aplicate în zona toracică prin acestea

făcându-se loc unor intervenţii chirurgicale pe cord deschis.

Recunosc faptul că totul pare de necrezut, chiar fantastic, dar având în vedere grosimea stratului format în zona operată, nu pot să accept teoria unor practici rituale – jertfe aduse divinităţilor locale. În ce formă de cult se pot încadra aceste exemple?

Se observă o similitudine şocantă, între modul în care au fost efectuate rezecţiile toracice asupra scheletelor antice, şi modul de operare folosit de către doctorul C. Barnaard. Relicve asemănătoare au fost descoperite şi în Orientul Apropiat, iar vechimea evaluată prin folosirea metodei C14 – este de aproximativ 50000 ani.

Cei care nu-şi vor schimba viziunea asupra lumii – neţinând cont de aceste descoperiri fantastice, vor fi expuşi riscului de a suferi un adevărat şoc, în faţa unor evenimente a căror natură este uşor de ghicit.

4. Misterul Carpaţilor: O ţară, departe de timpul nostru…

S-a întâmplat în toamna anului 1989 la Iaşi, capitala culturală a provinciei româneşti Moldova. Oraşul are o populaţie de aproximativ 350000 de locuitori şi este situat între munţii Carpaţi şi râul Prut, nu departe de graniţa fostei Uniuni Sovietice. O echipă de muncitori constructori era ocupată în acele zile – cu puţin înainte de prăbuşirea dictatorului Ceauşescu – cu lucrări de renovare, la o veche clădire, în incinta oraşului. Brusc, muncitorii au dat peste o deschizătură ascunsă la temelia casei. S-a constatat că este vorba despre gura unui puţ vertical, care fusese acoperită cu o imensă placă de metal.

Un grup de cercetători, veniţi imediat la faţa locului, a încercat să analizeze compoziţia aliajului din care fusese executată respectiva placă. Au rămas pur şi simplu consternaţi dându-şi seama că este vorba de un aliaj necunoscut. La ora aceasta nu se mai ştie nimic despre desfăşurarea ulterioară a determinărilor de laborator, cu atât mai mult cu cât zvonurile care s-au răspândit foarte repede – despre descoperirea de la Iaşi – au acreditat ideea că acel obiect nu a fost produs printr-o tehnologie pământeană.

Pentru a provoca o şi mai mare nedumerire experţilor veniţi în ajutor, existau 14 incrustaţii ornamentale, gravate pe un fel de rocă vulcanică,

dispuse în jurul plăcii metalice; patru dintre ornamente arătau nişte fiinţe asemănătoare omului, îmbrăcate straniu, asemănătoare unor roboţi. Se poate spune că aveau un fel de „coadă” cu toate că figurile creau impresia unui subiect tehnic.

Ansamblul de simboluri – nedescifrate până acum – se compune din două rânduri inelare: cel interior compus din motive stranii, asemănătoare gliptelor1 mayaşe şi cel exterior conţinând posibile reprezentări ale saurienilor din mezozoic (circa 60-200 milioane de ani î.e.n.).

Nu este niciun secret că în munţii Carpaţi s-au găsit numeroase fosile ale unor monştri, care au trăit în perioada preistorică. Medicul german Patersonius Hayn, precum şi numeroşi concetăţeni de-ai săi, au călătorit în Ungaria2 şi au cercetat chiar de la mijlocul secolului al XVII-lea numeroase peşteri ale „monştrilor” din Carpaţi. El a găsit mai multe cranii şi un număr de dinţi uriaşi. Pornind de la reconstituirea unui craniu, pe care l-a şi desenat, a conceput o lucrare, „Capete de monştri din Carpaţi”, pe care a trimis-o în anul 1673 Academiei de ştiinţe ale naturii de la Halle. Tot în acelaşi timp, un alt german, pe nume Vette, a găsit în peşterile de stâncă din Transilvania relicve asemănătoare, după care naturalistul din Halle, Volignad, a publicat un raport despre „monştrii transilvăneni”.

Ne putem împăca oare cu explicaţiile tradiţionale, privind simbolistica „monştrilor” de la Iaşi, fără a lua în consideraţie şi străvechile legende populare, despre nişte „draci zburători”, destul de frecvente în acest spaţiu sud-est european?

Coborâre în tărâmul de sub pământ

După ce a fost ridicată, cu o macara, placa supradimensionată a descoperit vederii, un puţ vertical, cu pereţi de granit şi având o adâncime de aproximativ 10 metri.

Geologii care au coborât cu nişte frânghii, au descoperit o cameră al cărei perete era tot din granit, cu o suprafaţă de 17-18 metri pătraţi şi o înălţime de trei metri. Pereţii şi tavanul camerei erau glazuraţi uniform, iar blocurile din care erau făcuţi erau aşa de precis îmbinate, că nu se putea introduce între ele nici măcar o lamă de ras.

Această precizie am întâlnit-o la multe alte construcţii misterioase, din

timpuri străvechi – nu în ultimul rând, şi în minele enigmatice de la Sacsayhuaman, din apropierea oraşului peruan Cuzeo.

Într-un perete al camerei descrise mai sus, cercetătorii au descoperit o altă gaură, care reprezenta intrarea într-un lung tunel. Cu o înălţime de 2,40 metri şi o lăţime de 1,60 metri, acest pasaj are un unghi de înclinaţie de exact 30 de grade. Tunelul se termină într-o cameră, de asemenea îmbrăcată cu blocuri de granit şi tavanul glazurat. Această cameră situată la capătul pasajului lung de aproape o jumătate de kilometru, a fost deschisă de cercetători pentru prima dată, diferenţa de nivel până sus la uriaşa placă metalică, fiind de circa 90 de metri!

În această cameră inferioară a complexului (din capătul tunelului de 450 m), s-a descoperit, într-unul din blocurile laterale de granit, o scobitură în formă de pâlnie, prin care se scurgea apa unui izvor.

Surpriza nu s-a lăsat mult aşteptată, pentru că, în urma prelevării de probe de apă, Laboratorul de bacteriologic şi virusologie din Iaşi a constatat nişte proprietăţi deosebite ale lichidului analizat. S-a speculat că ar fi vorba de mult căutata „apă a vieţii".

Laborator de încercare în interiorul pământului?

În urma acestei descoperiri, s-au infestat cu celule canceroase animale de laborator. Subiecţii care au fost supuşi unui tratament cu apa din izvorul subteran, au prezentat simptomele clare ale unei vindecări, după o perioadă de numai trei săptămâni, în timp ce restul a căzut pradă acestei boli. Experienţele pe bacterii şi viruşi au decurs la fel, cei netrataţi cu „apă de izvor" au murit cu toţii!

Această apă pare să aibă o acţiune fenomenală asupra sistemului imunologic. Să fie vorba despre mult căutata „apă miraculoasă", care să elibereze omenirea de unele dintre cele mai rele flageluri?

Să nu ne lăsăm pradă euforiei! Dacă lucrurile ar sta aşa, de ce nu s-a procedat ca şi în celelalte cazuri controversate, atunci când cercuri influente ţinând de sfera politico-militară, au aruncat un văl de tăcere asupra studiilor pertinente? Cu atât mai mult cu cât, anumite informaţii, provenind din spatele cortinei de fier, confirmă deruta creată prin descoperirea acestui ansamblu subteran.

Se poate pune problema şi a unor structuri iniţiatice – secrete, practicând magia neagră, dar cel mai probabil este vorba de o practică medicală străveche, urmărind obţinerea unor paleative pentru anumite boli incurabile!?

De unde provin aceste proprietăţi „miraculoase”, ale apei din izvorul subteran – după cum au reieşit din analize?

În timp ce scriu aceste rânduri, se pune în practică un vast proiect de măsuri al Uniunii Europene, care să integreze şi această zonă – considerată multă vreme drept barbară şi revolută – într-un spaţiu multicultural coerent.

Dacă nu luăm în consideraţie motivaţia că s-a acoperit cu o placă de beton acest ansamblu, pentru nu a pune în pericol viaţa copiilor din cartier, trebuie să recunoaştem că acest loc protejat, putea fi foarte bine să fie „un spaţiu de joacă al zeilor”.

Dacă lucrurile stau aşa, se poate explica de ce peste toată povestea s-a aşternut tăcerea şi iarba creşte în voie peste ruine…

O altă controversă?

În arealul delimitat de graniţele actuale ale statului numit în mod îndreptăţit România, se găseşte un loc situat, cu mare precizie la 23 grade 45’ longitudine estică şi 46 grade 25’ latitudine nordică. Se poate numi, într-un mod metaforic: „locul faptei”. Despre ce este vorba: o porţiune de nisip aflată în albia râului Mureş, care îşi trage izvoarele din munţii Carpaţi; aici s-au descoperit trei obiecte de mici dimensiuni, ascunse în straturile de sedimente aluvionare.

Locul descoperirii se găseşte la aproximativ doi kilometri est de localitatea Aiud, situată la marginea estică a Munţilor Apuseni din Transilvania, şi la 50 de kilometri sud de oraşul Cluj-Napoca. Obiectele respective se găseau la o adâncime de zece metri de la suprafaţa pământului şi erau îmbrăcate într-o crustă tare nisipoasă.

Unul dintre specialiştii în geologie fosilă, a fost convins că este vorba de două fragmente scheletice: respectiv unul întreg, iar celălalt secţionat. Cel de-al treilea s-a considerat a fi o secure de piatră, aparţinând unei culturi neolitice. În urma unei expertize suplimentare – efectuate la Institutul de Arheologie din Cluj – s-au identificat, prin îndepărtarea crustei nisipoase, cele

două fosile: un os scheletic şi un molar, aparţinând unui tânăr mastodont. Explicaţia: mastodonţii erau – pe lângă mamuţii lăţoşi – strămoşii actualilor elefanţi. Ei au trăit în miocen, o subdiviziune a terţiarului, cu 20 de milioane de ani înainte de epoca glaciară, din pleistocen aproximativ acum un milion de ani – când au dispărut într-un mod la fel de enigmatic precum saurienii. Acest lucru este confirmat, şi dacă aruncăm o privire pe harta geologică. Rocile din jurul râului, Mureş în această parte a României provin din perioadele mai tinere, din pliocen şi din miocen, în care se pot vedea sedimente aluvionare, după alternanţa perioadelor calde cu cele glaciare din ultimul milion de ani.

Un artefact tehnic

Al treilea obiect descoperit era cu totul altceva decât o secure preistorică, cu toate că prima impresie era aceasta. S-a dovedit că era constituit din metal!

În acest artefact, cu o lungime de 20,2 centimetri, există două ţevi cilindrice, aşezate în unghi drept, având diametre diferite. În partea de jos a ţevii mai late s-au putut observa nişte deformaţii ovale, – se presupune că sunt urmările intervenţiei unei unelte cu un

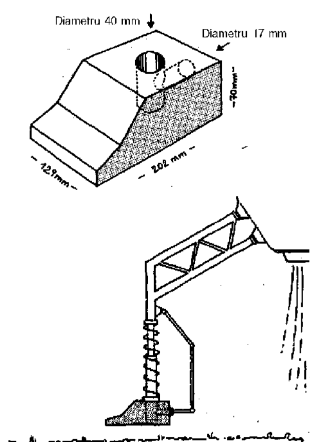

Fig. 5. *Obiectul de la Aiud este făcut din aluminiu şi are o vechime de cel puţin un milion de ani. Explicaţia cea mai plauzibilă: este vorba despre un picior rupt de la o sondă spaţială străină. Face parte dintr-un experiment gigantic în centrul căruia s-a aflat de la început planeta noastră.*

cap rotunjit. Suprafaţa plană, precum şi cele laterale ale obiectului, ne indică faptul că urmele s-au format în urma unor bătăi puternice, repetate. Aceste indicii ne sugerează o parte dintr-un sistem tehnico-funcţional.

Surprinzător, acest obiect nu este singular. În muzeul provincial din

Shaanxi, din regiunea Xian (Republica Populară Chineză), am văzut nişte exponate care arată clar provenienţa lor tehnică; ele îmi aduc aminte de piesele prelucrate în zilele noastre, la frezele de precizie. Ele au fost, fără niciun dubiu, părţi dintr-un sistem funcţional, şi nu obiecte de cult, cum sunt catalogate acum. Ele erau lucrate din bronz. Dar ce ne face să credem că descoperirea de la Aiud este un „obiect imposibil", sunt rezultatele cercetărilor metalurgice…

Misteriosul „Corpus delicti" – fără corespondent în inventarul obiectelor de cult antice – este compus în principal din aluminiu. În urma unor analize complexe, efectuate la Turnu Măgurele – unde se află un institut de specialitate – doctorul I. Niederkorn a determinat următoarea compoziţie:

Aluminiu (Al) 88

Cupru (Cu) 6,2

Siliciu (Şi) 2,84

Zinc (Zn) 1,81

Plumb (Pb) 0,41

Staniu (Sn) 0,33

Zirconiu (Zr) 0,2

Cadmiu (Cd) 0,11

şi încă din nişte elemente aflate în proporţii de câteva miimi de procent precum nichel (Ni), cobalt (Co), bismut (Bi), argint (Ag) şi galiu (Ga).

Cu toate că aluminiul este unul dintre cele mai răspândite metale din crusta pământului, el se găseşte exclusiv sub formă de combinaţii în minereuri. El a fost pentru prima dată fabricat industrial în anul 1854, în Franţa, iar în formă pură a fost obţinut abia în anul 1920 prin electroliză. Fabricarea acestui metal uşor, presupune un procedeu electrointensiv de electroliză, printr-o tehnologie complexă.

Aluminiul se aliază cu alte metale, cum este cuprul, zincul, magneziul, cadmiul ca şi cu siliciul – care îi conferă o rezistenţă mai înaltă şi o stabilitate chimică mult mai mare.

Aproape că nu există niciun domeniu în care acest metal să nu-şi arate aplicabilitatea. Constituie o necesitate inerentă a tehnologiilor contemporane.

O structură incredibil de veche

Misterul din jurul obiectului de la Aiud devine şi mai mare. Metalurgii au descoperit pe suprafaţa obiectului un strat de oxid de aluminiu, neobişnuit de gros. În mod normal, aluminiul face în contact cu aerul o peliculă de oxid foarte subţire şi rezistentă. Prin asta procesul de oxidare este stopat şi aluminiul devine deosebit de rezistent la coroziune.

Pentru obiectele de aluminiu normale, stratul de oxid de aluminiu este de câţiva microni – un micron este a mia parte dintr-un milimetru – dar obiectul de la Aiud are un strat de oxid de aluminiu cu o grosime de peste un milimetru. Cum este posibil aşa ceva? Numai dacă ne gândim că obiectul găsit ar avea o vechime de multe sute de mii de ani, ne-am putea gândi la un strat de oxid de aluminiu atât de gros. Date de comparaţie, din motive uşor de înţeles, nu avem.

Unul dintre metalurgii de la institutul din Turnu Măgurele, a declarat: „Este incredibil, dar se pare că este vorba despre o structură îmbătrânită a aluminiului iar celelalte elemente ale aliajului au revenit la forma lor iniţială."

Toţi factorii amintiţi ne lasă să tragem numai concluzii parţiale. El este aşa de vechi, că s-a produs o dezagregare a elementelor componente şi fiecare a revenit la structura de la început. Numai aşa se poate explica cum stratul de oxid a pătruns de la suprafaţă atât de adânc în metal.

Îmi rezerv dreptul de a face anumite speculaţii asupra unui asemenea dispozitiv: neavând o asemănare frapantă cu modul de construcţie al trenurilor de aterizare uzuale, un inginer de aeronave a emis ipoteza unor suporţi de culisare pentru nave discoidale, parte a unui sistem de pârghii amortizoare. Cum se poate vedea din desen, am gândit că respectiva construcţie serveşte acestui scop: ce frapează aici, seamănă cu o parte a sistemului de suspensie al unui automobil din anii '60 – o maşină BMW cu motor boxer – care folosind un telescop integrat, face să amortizeze lovirile brutale. Şi urmele de zgârieturi, mai sus amintitele deformări ovale, la fel ca în dispozitivul prezentat – aluminiul, din cauza proprietăţilor sale speciale, are multe posibilităţi de folosire în construcţia de rachete şi avioane – ne provoacă nedumerire.

Aterizare forţată:

9

Dovezi preistorice în albia unui râu.

Se poate presupune că un corp zburător extraterestru a survolat zona Transilvaniei, în urmă cu câteva sute de mii de ani, probabil într-una din perioadele glaciare. Mă întreb dacă nu cumva respectiva navă, datorită vreunei defecţiuni grave, a fost nevoită să aterizeze forţat în perimetrul actual al albiei Mureşului? Aşa s-ar putea explica de ce în stratul de sedimente s-a găsit, alături de relicve ale mastodonţilor şi acel straniu obiect pe care l-am identificat a fi o parte dintr-un tren de aterizare. Nu se poate oare ca resturile sondei extraterestre să fie ascunse în altă parte – adânc îngropate sub un strat geologic, din vestul arcului carpatic?

Întrebări peste întrebări... Numai un lucru pare sigur: Acest obiect misterios, cu structura sa deosebită1, nu provine precis de la strămoşii noştri preistorici, nici din timpurile moderne şi, posibil, nici de pe planeta noastră.

Cel care mi-a transmis datele acestei istorii incredibile este ufologul român Florin Gheorghiţă – acesta a avut acces la câteva probe de material, asupra cărora a reuşit să efectueze o serie de analize electro-chimice. După părerea mea, el a avut posibilitatea să reţină şi câteva eşantioane. Din păcate, nimeni nu mai poate să ne spună unde se află în acest moment, după 20 de ani de la controversatele experienţe – atât obiectul cât şi documentaţia specifică. Este posibil ca toată povestea să fi fost muşamalizată din raţiuni obscure, iar dovezile fizice să zacă într-unul din locurile păzite cu străşnicie – cu eticheta de „top secret”. De ce nu, dacă ar putea fi vorba despre un obiect de origine extraterestră?!

Misterioasa descoperire Vaşka

Să facem o incursiune, chiar în nordul neprimitor al Rusiei. În fosta Republică Autonomă Komi, s-a făcut în anul 1976 o descoperire, ale cărei aspecte insolite prezintă interes – chiar şi astăzi.

Din nefericire, un raport aproximativ asupra evenimentelor legate de această descoperire a fost primit în vest, de abia în anul 1985 – spre sfârşitul războiului rece.

Nu departe de Cercul Polar nordic, unde iarna este stăpână timp de şase luni, dincolo de peninsula Kola, se găseşte teritoriul unor comunităţi, care se

mai numesc şi Komi. Pe râul Vaşka, un afluent al lui Mesen, care se varsă în îngheţata Mare Albă, se găseşte mica localitate Jead. În vara anului 1976, câţiva muncitori din satul situat pe Vaşka, s-au dus la pescuit.

Ei au găsit pe mai o rocă albă, lucitoare, de mărimea unui pumn, despre care – la început – au crezut că este o piatră. Când unul dintre bărbaţi a aruncat distrat dintr-o mână în alta misteriosul obiect, acesta i-a scăpat jos. La atingerea solului, obiectul a emis un întreg fascicul de scântei. Pescarii au devenit curioşi şi s-au întors în sat, cu scopul precis de a sparge obiectul; la încercarea de a-l tăia, ar fi ieşit din el un „fulger de foc alb” – aşa se spune.

Specialişti de la Institutul Geologic din Komi, o secţie a Academiei Sovietice de Ştiinţe, au venit la faţa locului. După o cercetare superficială, ei au găsit această descoperire aşa de interesantă, încât au procedat la o prelevare de eşantioane, pe care le-au trimis pentru cercetări ulterioare la diferite institute din Moscova.

După analize amănunţite, efectuate la Institutul de Cercetări pentru Geofizică şi Geochimie, s-a dat spre publicare următoarea compoziţie chimică:

Ceriu (Ce) 67,2

Lantan (La) 18,9

Neodim (Nd) 8,78

S-au pus în evidenţă şi părţi mai mici de fier (Fe), magneziu (Mg), urme de uraniu (U) şi molibden (Mo). Oamenii de ştiinţă se aflau în faţa unui mister. Acest aliaj este imposibil să se fi format pe cale naturală, pe planeta noastră, căci elementele cunoscute de chimişti sub numele de pământuri rare – adică lantanide – nu apar în aceste concentraţii în combinaţiile naturale. Ceriul, lantanul, neodimul şi alte 11 lantanide se obţin din minereuri complexe, şi numai în cantităţi mici. Depozite geologice demne de a fi exploatate se găsesc în Brazilia, Statele Unite, Australia şi în Sri Lanka nicidecum în Rusia1.

Proprietăţi neobişnuite

S-au constatat, în urma unei analize de laborator, şi alte proprietăţi neobişnuite ale obiectului provenit din valea râului Vaşka. Una dintre acestea se referă la lipsa totală a oxizilor de fier, fiind notoriu faptul că, în prezenţa oxigenului din atmosfera terestră, fierul prezintă un grad ridicat de reactivitate chimică. De asemenea, s-au ridicat probleme în legătură cu

provenienţa obiectului, şi în urma determinării conţinutului de uraniu; nu au fost decelate elementele caracteristice dezintegrării spontane, un lucru neobişnuit în cazul conglomeratelor naturale.

Pentru a complica şi mai mult cele prezentate mai sus, relatez constatările făcute în urma unei analize spectrale (laser). Geologii cunosc foarte bine faptul că în majoritatea rocilor provenite din crusta terestră, se găsesc, în varii proporţii, impurităţi de sodiu şi calciu. În cazul pietrei descoperite la Vaşka, analiza spectrală este absolut curată. Cei mai mulţi dintre savanţii care au participat la analiza obiectului de la Vaşka au fost de părere că fabricarea unor aliaje fără impurităţi este practic imposibilă, cu tehnica noastră actuală.

Deci este un artefact care nu provine din lumea aceasta? Mai există oare multe neclarităţi, legate de această descoperire?

În urma analizelor spectrale cu raze Rontgen, pentru structuri cristaline, s-au determinat 23 de linii caracteristice, dintre care numai trei corespund ceriului şi unor lantanide terestre. Mai mult chiar, după o analiză suplimentară prin aşa-numita electronografie, s-a creat o şi mai mare confuzie; au fost detectate alte 11 linii spectrale diferite – acestea nu corespund în mod cert determinărilor clasice asupra unor aliaje sau materiale compozite conţinând elemente din grupa lantanidelor.

Cercetătorii au presupus că misteriosul obiect, ar fi fost executat din pulberi1 şi alte particule fragmentare – toate având diverse structuri cristaline – iar unele molecule ar fi fost formate prin coerciţia a numai câtorva atomi…

Provenienţă nepământeană?

Cu ceva timp în urmă, s-a pus întrebarea prin ce procedeu tehnologic s-a făurit acest misterios obiect – ce funcţie putea să îndeplinească? Specialiştii au ajuns la concluzia că doar printr-un proces de prelucrare „la rece”, folosind presiuni de ordinul a 10000 de atmosfere, s-ar fi putut realiza o asemenea structură compozită care să posede acea densitate neobişnuită. Făcând abstracţie de actuala formă a „obiectului Vaşka”, s-a emis ipoteza că el face parte dintr-un corp mai mare, care la origini ar fi avut o formă sferică sau cilindrică, cu un diametru estimat la 1, 2 O metri. Lucrul cel mai nefiresc din toată povestea este faptul că nu se cunoaşte niciun dispozitiv industrial care să dezvolte o forţă de compresie atât de

Şi nu în ultimul rând, mă întreb, ce explicaţie se poate da jerbei de scântei (microfulgere), care s-a produs în urma tentativei pescarilor din Jead, de a sparge obiectul?

Nu dispunem de un răspuns acceptabil. În schimb, pentru a potenţa şi mai tare misterul, s-a constatat, după un şir de experi mente complexe, că respectivul aliaj posedă şi proprietăţi magnetice deosebite. Aceasta se putea realiza doar printr-o expunere controlată, în câmpuri magnetice foarte intense, având o configuraţie precisă – chiar în timpul procesului de presare „la rece”!

De unde provine acest artefact misterios? Întrebarea a fost adresată celor trei savanţi care conduceau lucrările de laborator; aceştia au declarat foarte serios, că „obiectul Vaşka” ar putea fi produs numai de o inteligenţă extraterestră – chiar dacă scopul de utilizare este încă complet necunoscut.

Încă o relicvă care nu vrea să se integreze în conceptul nostru actual asupra lumii. Cum scria „cercetătorul zeilor”, Erich von Däniken cu 25 de ani înainte? „În legătură cu trecutul nostru, ceva nu este clar...”

Misterul de la Molpir

Să ne întoarcem mai aproape de casă, şi anume în curbura de nord a Carpaţilor; spus mai exact, pe actualul teritoriu al Slovaciei, care până în anul 1990 a făcut parte din federaţia cehoslovacă.

Cercetătorul amator Martin Jurik a dat peste nişte aşezări misterioase dintr-un incert timp străvechi, care demonstrează paralelisme clare cu alte localităţi ale acestei lumi, care au căzut pradă unor distrugeri inexplicabile.

La circa 50 de kilometri nord-est de capitala Bratislava, s-au descoperit, pe un deal cu numele Molpir, ruine străvechi. Locuitorii oraşului învecinat Trnava au găsit pe dealul împădurit vestigii din timpuri trecute: oale de lut şi cioburi, iar câteodată o bucată de fier sau bronz. În mod paradoxal, acest loc nu a fost ţinta căutătorilor de comori sau arheologilor amatori. S-ar părea că peste ruine plutea un tabu, un fel de blestem, ceea ce a făcut ca ruinele de la Molpir să rămână în a l t timp necercetate.

Primele săpături oficiale le-a făcut – la mijlocul anilor ’20 – arheologul A. Lonbal. Ce a găsit el la Molpir, din păcate nu ştim, pentru că a murit imediat după aceea. Însemnările sale nu s-au mai găsit, şi cele câteva exemplare pe

care le-a donat muzeului din Trnava au dispărut fără urmă. De amplificarea stării de haos şi distrugere a avut grija cel de-ai doilea război mondial care, cum este cunoscut, nu a cruţat niciun colţ din Europa Centrală.

Abia după război, s-a dat o importanţă mai mare acestor aşezări umane. Sub conducerea lui Ştefan Jamsak, a lucrat acolo, în anii cincizeci şi la începutul anilor şaizeci, o echipă de cercetare. Aceasta a măsurat suprafaţa acestor presupuse cetăţi, şi prin săpături a degajat o parte din ele. Arealul se întinde pe aproximativ 14 hectare – este considerată cea mai mare aşezare preistorică din spaţiul carpatin!

Date suplimentare au adus săpăturile efectuate între anii 1963 şi 1971 de către doctorul Mikulas Duşek, de la Institutul Arheologic al Academiei de Ştiinţe din Slovacia. Acesta a descoperit resturile unei aşezări umane şi a încercat să o reconstituie. În urma determinării prin metoda carbon 14, descoperirea este datată la circa 600-700 de ani î.e.n., în epoca Hallstatt.

A fost o aşezare importantă, lucru care se vede atât după numărul mare de obiecte descoperite, cât şi după mărimea sa. Oraşul a fost ridicat pe terase construite artificial, în parte cioplite în stâncă şi nivelate cu pământ; era apărat de 3 ziduri, având înălţimi diferite. Primul şi al doilea zid aveau o înălţime între 2 şi 2,50 metri, mergeau paralel şi aveau rol de apărare. Al treilea zid avea o lăţime de 4 metri, o înălţime de 3,5 metri şi era dotat, suplimentar, cu o palisadă din lemn.

S-au degajat temeliile la circa 180 de case, şi se consideră că ar fi trăit acolo aproximativ 800 de oameni.

Incendiu devastator

S-a trecut prin „foc şi sabie” un întreg oraş

Această aşezare străveche din Molpir a pus multe probleme arheologilor. Se crede că ar aparţine culturii kalenderberg, o civilizaţie din epoca de piatră târzie, răspândită în Austria de Sud, nord-vestul Ungariei şi Slovacia de nord.

Dar cea mai mare enigmă a misteriosului oraş Molpir este starea în care a fost găsit.

Localitatea, s-a dovedit a fi un loc distrus total. Clădirea principală a fost violent sfărâmată până la temelii, cuburi mari de piatră fiind aruncate până la o distanţă de zece metri. Plăcile de piatră, din zidurile interioare, sunt topite de o degajare de căldură necunoscută. Arheologii au găsit peste tot urme de incendiu cât şi semne de luptă. S-au găsit schelete mutilate, ale căror oase aveau urme de intervenţii în forţă, care ne demonstrează că a fost vorba despre un incendiu pustiitor.

Multe obiecte casnice de valoare – s-au găsit chiar şi oale puse pe foc – au fost abandonate de locuitori în mare grabă. Şi niciunul dintre ei nu s-a mai întors! Cu ce forţe pustiitoare s-au luptat, în deznădejdea lor, localnicii?

Arheologii iau în consideraţie posibilitatea unui război civil sau o răscoală, care ar fi putut să provoace aceste distrugeri; clasa socială săracă s-ar fi revoltat împotriva unui grup de privilegiaţi. Această ipoteză ridică mai multe întrebări decât răspunsuri.

Răscoale ale sclavilor ne sunt cunoscute în multe culturi – dacă ne gândim numai la cele din Roma antică – dar în niciun caz nu au fost distrugeri atât de devastatoare. De unde au avut armatele invadatoare asemenea putere şi posibilităţi tehnice, încât să dărâme clădiri solide, ca pe nişte piese de domino, şi să aducă plăci de piatră la stadiul de topire? Şi din ce motiv au fugit învingătorii, fără să-şi ia prada?

Nu trebuie să uităm că majoritatea acestor interpretări istorice oglindeşte cu precizie spiritul epocii – în cazul de faţă este vorba despre un regim comunist, a cărui componentă ideologică principală este „lupta de clasă” dintre oprimaţi şi oprimatori. Aceeaşi culoare politică exclusivistă trebuie să fi marcat (parţial) şi rezultatul explorărilor arheologice din Cehoslovacia anilor 1963-1971.

O pedeapsă dată prin „zei”

Datorită altei acumulări de factori inexplicabili, suntem conduşi către o nouă ipoteză – la fel de îndrăzneaţă. Au fost oare locuitorii oraşului victimele unui atac aerian – venit „de sus” în adevăratul sens al cuvântului? Puşi în faţa unei tehnici de război sofisticate, care a transformat rapid oraşul în ruine, sub imperiul groazei, localnicii au dat bir cu fugiţii – părăsindu-şi avutul şi morţii neîngropaţi.

Totuşi nu au trecut pe aici jefuitorii de morminte. Se poate conchide că aceste specimene, care din evenimentele tragice ştiu să-şi tragă un avantaj, au

ocolit deliberat aceste locuri – asupra cărora pare să planeze un fel de blestem? Abia la sfârşitul secolului al XIX-lea s-au încumetat nişte locuitori din oraşul învecinat Trnava, să se urce pe Molpir, unde au găsit obiectele amintite.

Acestea sunt lucrurile descrise de arheologul amator Martin Jurik din Slovacia, şi pe care le-a cercetat cu atenţie, iar la sfârşitul anului 1994 le-a publicat într-o revistă. Articolul m-a făcut curios, voiam să ştiu mai multe amănunte despre aceste enigme nedezlegate. Am luat legătura cu autorul raportului, care mi-a relatat următoarele: „Pământul format din calcar a devenit, prin prăbuşirea şi arderea palisadelor şi a părţii de lemn a caselor, oxid de calciu, deci var nestins.” Ploile au cauzat o nouă reacţie, în urma căreia s-a format mortarul. În sfârşit, se pare că era mortarul întărit care a legat între ele plăcile de zid.

Deci, avem o explicaţie complet naturală a resturilor aşezării din dealul Carpaţilor, Molpir? Nu neapărat, căci în legătură cu săpăturile din perioada 1963-1971, amintitul doctor Duşek a scris: „Distrugerea a fost aşa de rapidă şi neaşteptată, că în pivniţele caselor s-au găsit schelete calcinate ale celor care nu au mai putut să scape.” El aminteşte că natura distrugerii nu este încă destul de clară.

Aici nu se poate da o explicaţie aşa de simplă. Mi s-a părut că s-ar putea depăşi aceste nepotriviri, dacă aş face eu însumi nişte cercetări la faţa locului. La începutul lunii iunie 1995, m-am înţeles să mă întâlnesc cu Martin Jurik, şi am plecat la drum spre Slovacia.

„Mantia verde a tăcerii”

Din localitatea mea natală – în estul Bavariei. Sunt circa patru ore de drum până în capitala Slovaciei, Bratislava. După desprinderea din federaţia cehoslovacă, Slovacia se străduieşte să-şi clădească o imagine nouă, ea stând mereu în umbra mai marelui şi cunoscutului frate din nord.

În ziua de Înălţarea Domnului, am reuşit să fac o vizită în înfiorătorul „oraş al spiritelor” Molpir, făcându-mi o breşă în programul supraîncărcat. La circa 50 de kilometri nord-est de capitală se ascunde sătuleţul Smolenice, devenit cunoscut prin frumoasa cetate care poartă acelaşi nume.

Drumul spre situl istoric abrupt, semiizolat, abia recent dotat cu o placă indicatoare, porneşte imediat din spatele bisericii săteşti, unde se ajunge după zece minute. Stăteam deja în faţa primelor ziduri, reconstituite de arheologi.

În Bolivia, la Tiahuanaco, am văzut cu uimire ce au putut adăuga arheologii, pe o parte laterală a monumentului. Rezultatul este oribil şi se poate recunoaşte calitatea îndoielnică a lucrărilor de renovare. Cine protejează relicvele din preistorie de acţiunea acestor sălbatici constructori de ziduri?

Piesele şi relicvele arheologice rezultate la ultimele săpături, care s-au făcut acum peste 20 de ani, unde arheologii au făcut numeroase descoperiri, au fost puse la adăpost, într-o grabă suspectă.

Am avut impresia că s-a lăsat să crească iarba intenţionat, ca pe vârful dealului din Carpaţii Nordici să poată fi ascunse unele lucruri incomode. Degeaba am căutat după pietrele şi plăcile de stâncă topite şi dezarticulate. Artefactele se găsesc sub pământ, cum de altfel am auzit a doua zi la muzeul din Trnava. În acest timp natura îşi aşterne mantia verde a tăcerii asupra enigmelor de la Molpir.

Dar nu a fost complet inutilă căutarea unor dovezi despre distrugerea printr-o ardere intensă – provocată la nivelul întregii localităţi. În apropierea mai sus amintitului zid constituit am găsit o piatră de mărimea unui cap de copil, care prezenta urmele unui şoc termic incredibil. Aceasta a fost arsă în întregime, culoarea ei fiind un roşu cărămiziu. Dacă o ţiglă formată din argilă devine roşie la o ardere „normală”, ce temperaturi de iad sunt necesare pentru destructurarea unor asemenea blocuri de stâncă?

Şi ce mistere înfricoşătoare mai ascunde pădurea sub mantia verde a tăcerii, acolo unde nu s-au mai făcut în ultimii 20 de ani niciun fel de cercetări?

Antichităţi uitate în pivniţa muzeului

A doua zi am plecat cu o maşină spre muzeul din oraşul apropiat. Cu toate că muzeul era în acea zi închis, Martin Jurik a reuşit să rezolve şi această problemă. Cred că pentru această rezolvare fericită pot să mulţumesc şi reporterilor de la televiziunea din Slovacia, care în seara precedentă m-au invitat, împreună cu Erick von Däniken, la o emisiune de ştiinţă.

O asistentă a muzeului mi-a declarat că după terminarea ultimelor săpături, descoperirile de la Molpir au fost catalogate şi s-au depozitat în pivniţa muzeului – de atunci ele zac acolo şi se prăfuiesc, fără să li se dea vreo atenţie; totuşi câteva sunt expuse, dar puţine în comparaţie cu cele dosite.

Apoi s-a întâmplat un lucru de necrezut. La întrebarea mea prudentă, dacă ar fi posibil să vedem şi noi câteva din obiectele care au stat acolo, jos în praf, timp de 20 de ani, s-a cerut avizul directorului. Nu a trecut niciun sfert de oră şi asistenta a început să aducă lucruri deosebite, care au ieşit la iveală în timpul săpăturilor de acum 20 de ani, pe care nimeni nu le mai văzuse până atunci.

Am avut noroc. Probabil că nu au fost obiectele cele mai interesante, dar şi acestea erau impresionante. Ne-am minunat de numărul mare de vârfuri de suliţă, prelucrate aşa de precis încât păreau produse industriale. Am văzut nişte ace de siguranţă făcute dintr-o bucată, precum şi altele, în care cele două părţi erau nituite.

Supravieţuitorii acelui „oraş fără nume" trebuie să fi lăsat, în lupta lor disperată, mari cantităţi de obiecte valoroase. Ei nu s-au mai întors. Frica de-a vizita acel loc sinistru a rămas vie peste multe milenii – un adevărat tabu pentru generaţii întregi. Altfel, aceste valori inestimabile ar fi fost găsite la Molpir de căutătorii de comori sau arheologii amatori, iar majoritatea descoperirilor ar fi stat în colecţii particulare şi nu în pivniţele muzeului.

Ce nu am reuşit totuşi să vedem – desigur cel mai mare secret al acestui loc sinistru – au fost scheletele, care prezentau urme de ardere foarte intensă. Dacă ar fi vorba despre detonarea unui explozibil, ar putea fi îndreptăţite unele speculaţii. La muzeul arheologic din Trnava am fost informaţi că asemenea resturi de schelete nu s-au găsit printre numeroasele descoperiri, care zac în pivniţă de peste 20 de ani.

Martin Jurik caută să dea de urmele acelor arheologi care au săpat acum 20 de ani, la Molpir.

Ar fi de dorit ca investigaţiile să nu se mai lovească de un zid al tăcerii.

Suflul de gheaţă al siniştrilor bărbaţi palizi

Pentru a produce o stare de confuzie şi mai mare, înjurai ruinelor de la Molpir, s-au creat mituri şi legende, care persistă până în zilele noastre. Una dintre aceste legende – de natură să-ţi zbârlească părul ne relatează un episod, care se aseamănă izbitor cu întâmplări recente, legate de aşa-numitele cazuri de răpire (abductions).

Unul dintre aceste evenimente înfiorătoare s-a petrecut, după cum

spune legenda, pe un deal care era încă din vechime punctul unor întâlniri, în cursul cărora s-au manifestat „forţele întunericului".

Acum câteva sute de ani, trăia în satul apropiat Sebechleby, un violonist cunoscut. El se numea Samko Dudik. Acesta a format cu prietenii lui o orchestră, împreună cu care era un oaspete binevenit la diferite sărbători. Într-o seară, Samko Dudik a primit o vizită neaşteptată. Cineva a bătut la uşă, şi cu toate că s-a uitat imediat pe fereastră, nu a recunoscut vreo persoană familiară. Aceasta i-a cerut violonistului şi prietenilor săi să cânte în seara următoare, la o nuntă pe dealul Sitno. Când a auzit de acest nume, Samko s-a codit – ştia că aici s-au întâmplat multe evenimente înfricoşătoare.

Dar când străinul i-a promis o recompensă mărinimoasă, şi i-a dat pe deasupra şi câteva piese de aur, violonistul s-a învoit.

În seara următoare, grupa de muzicanţi a plecat spre dealul Sitno. La marginea pădurii au fost aşteptaţi de un om, care avea o înfăţişare deosebită. I-a sfătuit să nu se uite înapoi şi să nu vorbească între ei în caz contrar îi va înghiţi pădurea. Acolo, până atunci, nu pătrunsese picior de om, din câte se cunoaşte.

— Şi, cine eşti tu? Eşti poate un spirit al pădurii? l-a întrebat unul dintre muzicanţi.

— Eu sunt ce poţi să vezi, a răspuns însoţitorul străin. Tu nu trebuie să ştii altceva.

Aşa mărşăluiau bărbaţii, prin întunericul ce s-a lăsat între timp, spre necunoscut; simţământul că se petrece ceva straniu devenea tot mai puternic. Deodată, au observat cum pădurea din jurul lor a dispărut, simţeau un aer rece şi o stâncă sub picioare. Aveau impresia că au intrat într-o hală uriaşă. Era foarte întuneric, frig şi domnea o linişte de mormânt – nimic nu arăta ca la o nuntă.

Deodată, ca atinse de o baghetă magică, s-au aprins făclii şi s-a pornit alaiul de nuntă. Dar când muzicanţii au zărit musafirii, au înţepenit de frică. Toţi erau înfricoşători: oameni ai pădurii, palizi ca un perete. De asemenea, mireasa era aşa de palidă, ca şi cum ar fi ieşit dintr-un coşciug. Fără să schiţeze un zâmbet, ea se mişcă precum un vis printre creaturile acelea deosebite. Ei aveau o îmbrăcăminte ca şi cum s-ar fi dus la înmormântare, nu la o nuntă. Totul era foarte misterios!

Oamenii pădurii urlau, dansau, cântau şi ţopăiau – dar muzicanţii

îngheţaseră de frică. Deodată, o creatură le-a strigat muzicanţilor să cânte ceva mai săltăreţ, pentru că ei nu au venit la o înmormântare. Samko l-a privit cutremurat – faţa îi era ca de ceară, ochii mari, negri precum cărbunele, adânc înfundaţi în orbite. Creatura a început să-i îngâne cu o voce stranie în ureche – faţa ei emitea o răceală de gheaţă. Ceilalţi au dansat pe rând mireasa, aruncând-o ca pe o păpuşă, de colo colo.

La miezul nopţii, a început masa festivă. Când ceilalţi erau ocupaţi cu mâncarea, Samko s-a dus afară, să respire un pic de aer curat. Acolo el a dat peste un „cal”, care l-a atenţionat cu o voce omenească să fie mereu atent: „Aici pe Sitno, totul este altcumva decât în lumea normală.” Samko să adune în loc de plată resturi şi nu piese de aur.

După masă muzicanţii au cântat, până s-au ivit zorile. Numai bărbatul care i-a condus sus pe deal mai era acolo. El a arătat muzicanţilor înfricoşaţi o încăpere uriaşă plină de comori. Dar Samko a adunat, amintindu-şi de atenţionarea „calului”, numai nişte resturi de la festinul din ajun. După aceea i-a condus pe muzicanţi în pădure şi le-a spus să aştepte până o să se lumineze. A dispărut fără urmă, ca şi cum l-ar fi înghiţit pământul. Muzicanţii au mai auzit un zgomot. Asurzitor, ca şi cum s-ar fi prăvălit nişte stânci. Apoi i-a lovit o mare oboseală. Au căzut într-un somn adânc, fără să-şi dea seama.

Când s-au trezit, era o zi luminoasă – se găseau la marginea satului lor. În loc de gunoaie, ei aveau bucăţi de aur în buzunare.

Cel mai înfricoşător şi surprinzător aspect al acestei poveşti a fost reacţia sătenilor uluiţi. Aceştia i-au jelit pe muzicanţi cu trei luni în urmă când aceştia au dispărut şi nu au mai sperat să-i vadă în viaţă. A fost un adevărat şoc!

Cine este un pic preocupat de aceste creaturi care însoţesc astăzi pe cei răpiţi de OZN-uri, va putea descoperi în această legendă multe paralele şi cam prea multe coincidenţe…

Un precursor al lui Hermann Oberth

Să ne întoarcem din lumea mitologică a tradiţiei populare. Observăm că multe dintre evenimentele petrecute în interiorul arcului carpatic au similitudini evidente cu experienţa civilizaţiilor din Extremul Orient – în speţă China antică.

În această regiune numită Transilvania – care ţine astăzi de România1 – precum şi în spaţii adiacente din Polonia, Ungaria sau Slovacia, s-au moştenit adevărate superstiţii despre zborul extra-atmosferic.

Aici a fost concepută în anul 1529 o rachetă cu trei trepte care funcţiona cu combustibil solid. Ea a fost lansată în anul 1555 la Sibiu, în Transilvania.

Fostul conducător al arsenalului din Sibiu, artificierul Conrad Haas, este „vinovat” de această descoperire senzaţională. Însemnările sale au supravieţuit până astăzi în muzeul din Sibiu, unde a lucrat împreună cu alţi doi colaboratori, între anii 1550-1570. Însemnările lui Haas conţin un raport exact care descrie startul rachetei cu trei trepte, precum şi o „suliţă zburătoare” care atingea o viteză incredibil de mare. Era vorba chiar şi despre o căsuţă în vârful rachetei, premergătoare capsulei spaţiale din secolul XX.

Descrierile lui Haas conţin schiţe pentru un model de folosire a rachetelor. El a construit rachete cu două trepte, cât şi rachete cu trei trepte, cu diametre diferite. Ambele foloseau drept combustibil carburant solid, dar şi un amestec lichid de etilacetat, amoniac şi alte substanţe. De necrezut, pentru timpul său, cum precocele pionier al zborului cosmic a reuşit să rezolve problema conducerii şi stabilizării rachetelor, care se foloseşte cu succes şi astăzi: el a construit aripa delta.

După 400 de ani de la inventarea rachetei cu mai multe trepte la Sibiu – în anul 1920 – a apărut cartea unui alt pionier al zborului cosmic, născut pe aceste meleaguri. Era a doua carte a lui Hermann Oberth: „Drumurile navelor extra-atmosferice”. Şi, la aproape 400 de ani după startul reuşit al sibianului Conrad Haas, renumitul Hermann Oberth (1894-1968), considerat părinte al zborului cosmic, a descris în lucrarea sa „Oameni în cosmos”, viitoarele aşezări umane în spaţiu.

Sunt cu adevărat toate acestea numai coincidenţe cu care ne-am confruntat în timp?

Privind în mod critic toate relatările şi superstiţiile despre vampiri, într-o paralelă decentă cu aceşti „Bedroom Visitors”, constatăm nu numai coincidenţe, ba chiar şi fapte indubitabile: blocaj mental şi cicatrice…

5. Pe urmele misterului OZN:
„Discurile zburătoare” ale lui John Searl

Aceasta este una din poveştile cele mai fascinante, incredibile şi nu mai puţin adevărate, dintre toate nebuniile pe care le-am trăit şi le mai trăim în secolul nostru. Ea ne arată într-un mod cât se poate de înfiorător, cum superficialitatea şi ignoranţa pot continua şi pot fi transformate în maşinaţiuni criminale, cu scopul de-a minimaliza realităţi incomode. Şi aceasta pentru simplul motiv că „nu poate să fie ceea ce nu are voie să fie".

Este istoria inventatorului englez John Roy Robert Searl, care a pornit pe urmele misterului modului de propulsie, al obiectelor zburătoare în formă de disc, pe care le-am putut vedea pe cer, cu mult timp înaintea anului 1947. Iată un om care a fost mai aproape de misterele obiectelor zburătoare necunoscute, decât le este acum drag multor oameni să creadă.

John R. R. Searl s-a născut pe 2 mai 1932 în localitatea Wantage (Anglia), tatăl său fiind în această perioadă cantonat într-una din unităţile armatei britanice cu baza în India, cu gradul de subofiţer.

Într-un mod dramatic – lucru care i-a însoţit în mod constant existenţa – John s-a născut prematur, iar din cauza slăbiciunii sale din primele săptămâni de viaţă, doctorii nu i-au acordat prea multe şanse de supravieţuire. Contrar părerii medicilor, el s-a întremat în următoarele luni, nu fără a fi scutit de alte neplăceri: copil fiind, a căzut din acel cearşaf indian, folosit în mod tradiţional pentru odihna şi transportul sugarilor, iar la vârsta de şase ani a făcut o dublă pneumonie – care a fost cât pe ce să-l coste viaţa.

Băiatul s-a întremat şi de această dată şi imediat după convalescenţă a fost trimis la un cămin pentru copii. Când a crescut mai mare a fost încredinţat unor părinţi adoptivi, în familia cărora şi-a petrecut aproximativ 12 ani de viaţă. În timpul celui de-ai doilea război mondial locuia cu părinţii lui adoptivi, în apropierea unui aerodrom al Royal Air Force, care era adesea ţinta bombardamentelor avioanelor inamice. În timp ce John se afla acolo, un avion de bombardament care nu a putut decola a ajuns pe terenul lor de joacă! Din fericire, bombele din avion nu au explodat. Din nou tânărul Searl a fost foarte aproape de moarte.

Războiul a luat sfârşit şi a început anul 1946. El a fost trimis la vârsta de 14 ani, de către părinţii lui adoptivi, într-o şcoală a marinei militare, unde urma să se pregătească pentru a deveni ofiţer de transmisiuni la Royal Navy. O boală misterioasă, pe care niciunul dintre doctori nu şi-a putut-o explica, i-a încheiat cariera militară tot aşa de repede cum a început. Încă o dată John nu

avea – după verdictul medicilor – nicio şansă de supravieţuire. Dar după întoarcerea la părinţii adoptivi s-a însănătoşit foarte repede.

Primele experimente

John Searl a început încă din acelaşi an ucenicia ca electrician de montaj la Midiand Electricity Board (MEB), o întreprindere de electricitate din Birmingham. Aici se produceau, pentru trebuinţele interne, magneţi permanenţi pentru contoare electrice. El a reuşit să-şi însuşească materia în scurt timp. Deja din anii tinereţii, deţinea informaţii temeinice despre modul de fabricaţie, procesele electrice care au loc şi aparatele care sunt necesare pentru producerea lor.

El a obţinut de la conducere, destul de rapid, permisiunea să intre în laboratorul de încercări, iar după program să-l folosească pentru experienţele sale proprii. Încercările lui Searl au început în această împrejurare cu cercetări asupra magneţilor permanenţi, care l-au dus în final la descoperirea unor proprietăţi magnetice deosebite, necunoscute până atunci.

După experienţele la care a utilizat generatoare electrice, a observat că la părţile metalice care se rotesc, apar regulat nişte câmpuri electromagnetice slabe. Aşa a ajuns la convingerea că, la un număr corespunzător de rotaţii, electronii sunt înghesuiţi de forţa centrifuga spre exterior. Din această cauză, marginea obiectului ce se roteşte are, în comparaţie cu partea centrală, o încărcătură ionică negativă. Ca să cerceteze mai exact acest efect, el a construit în anul 1950 diferite inele de ghidaj, rotative. Doi ani mai târziu, Searl a conceput un rotor în formă de disc, care avea un diametru de aproximativ un metru. Acesta era împărţit în segmente distincte şi avea la partea exterioară un număr de electromagneţi ordonaţi radial, alimentaţi cu acel curent, care se genera prin rotaţia discului1.

Searl a făcut primul test al unui asemenea obiect în formă de disc, împreună cu prietenul său, pe un câmp liber. Ei au folosit la startul rotorului experimental un mic electromotor. Această încercare a produs cu adevărat puterea aşteptată, dar la un potenţial electronic foarte înalt. Deja, de la viteze de rotaţie relativ mici s-au produs tensiuni de ordinul a 100 kV (1 kV kilovolt 1000 volţi), care s-au exteriorizat prin efecte tipic electrostatice. În jurul obiectului se putea auzi un sunet distinct, neobişnuit, iar pe deasupra se

simţea şi un miros specific de ozon.

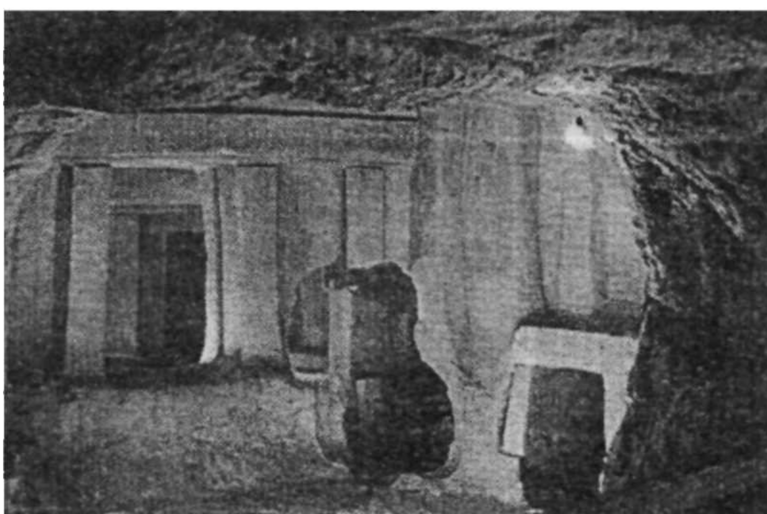
S-a ridicat şi s-a pierdut în zare

Deodată s-a întâmplat ceva neobişnuit. În timp ce începea să se rotească tot mai repede, generatorul în formă de disc s-a ridicat de la sine. A rupt cablul de legătură care îl lega de motorul electric şi s-a ridicat circa 15 metri de la sol. A rămas acolo plutind un timp scurt,

„Cart Ruts" malteze - toate încercările de explicaţie dau greş. Cum au fost făcute aceste şanţuri în stâncă şi cu ce scop?

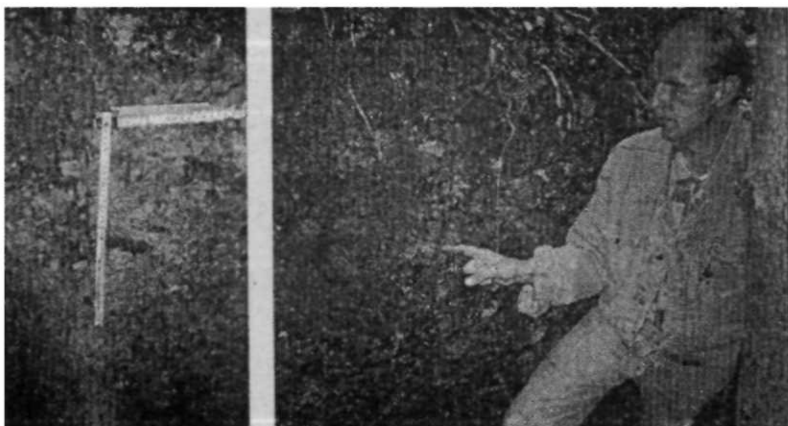
Cea mai misterioasă construcţie din Malta: hipogeul din Hal Saflieni. El a fast descoperit întâmplător în anul 1902 ca urmare a unor lucrări de construcţie. Numele provine de la grecescul hypo *- jos şi* gaia *- pământ şi înseamnă încăpere subpământeană.*

O altă fotografie a hipogeului. De câțiva ani această construcția subterană este închisă, pentru protejarea ei din cauza evaporărilor care provin de la transpirația turiștilor!

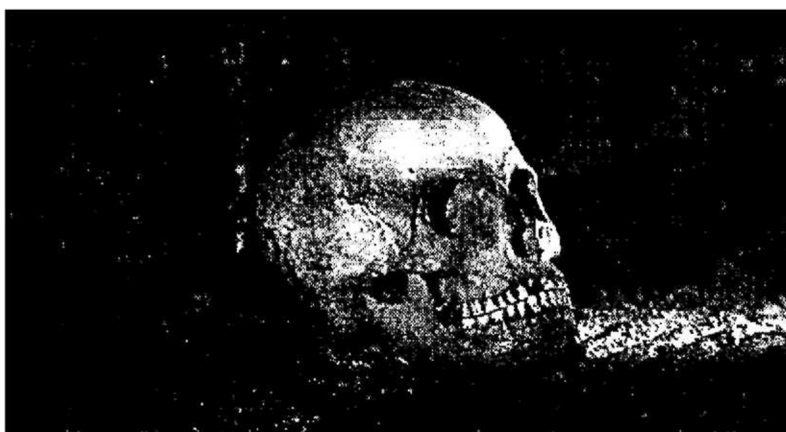
O curiozitate de acasă. Pe această stâncă se pot recunoaște mai multe șănțulețe. Dacă sunt amprente ale unei armături, atunci se pune întrebarea: Cine lucra în epoca glaciară cu fier beton?

Cine a tras un proiectil cu viteză mare în omul de Neanderthal (sus) ? Se recunoaşte clar calibrul în funcţie de diametrul găurii. Gaura de ieşire este mult mai mare (jos).

Pacientul din perioada epocii de piatră a supravieţuit unei intervenţii periculoase de trepanaţie, după cum arată oasele noi formate la marginea inciziei. In unele cazuri s-au descoperit implanturi de fire metalice fine - care duc la paralele stranii cu răpirile extraterestre din zilele noastre!

rotaţia devenind tot mai mare. În timpul acesta obiectul s-a înconjurat de o lumină stranie, cuprinzând toată paleta de nuanţe de roşu. Locuitorii din vecini s-au plâns ulterior că aparatele lor de radio au început să zbârnâie înnebunite, fără să fie conectate la reţea.

Mărindu-şi în mod inexplicabil viteza de rotaţie, discoidul după scurta perioadă în care a rămas suspendat în aer – s-a ridicat cu o acceleraţie fantastică şi a dispărut brusc din raza vizuală a lui Searl şi a prietenului său.

Acesta a fost un incident incredibil – dar în acelaşi timp şi o pierdere dureroasă pentru tânărul inventator. El şi-a investit toate economiile în procurarea de materiale – nu tocmai ieftine – de care avea nevoie la

construirea discului zburător. Despre experienţele sale a auzit în anul 1952 un anume George Haynes, care în timpul care a urmat l-a sponsorizat generos. Acest om era bolnav incurabil – avea cancer – dar pentru Searl el a devenit un adevărat părinte, care l-a ajutat într-un mod deosebit. Reverendul George Haynes era aşa de mult interesat de acest fenomen, că a finanţat amenajarea unui laborator în şopronul din grădină, de asemenea şi procurarea de materiale, care să-i asigure tânărului inventator continuarea cercetărilor sale.

În puţinele luni pe care George Haynes le mai avea de trăit, a asistat totuşi la încă şase experimente cu discurile zburătoare ale lui Searl. La o decolare neprogramată, acoperişul şopronului a 'fost găurit ca lovit de un proiectil de artilerie. În timpul fiecărui experiment, obiectul era înconjurat de un inel de lumină care lua toate culorile din spectrul vizibil. În urma cercetărilor efectuate de Searl, acesta a ajuns la concluzia că paleta de culori care învăluia discul era dependentă de puterea energiei emise, posibil prin încărcarea electrostatică a mediului înconjurător.

Încredere stranie

Aceste lumini stranii ne duc cu gândul la fenomenele OZN din zilele noastre. Acum vrem să ilustrăm un efect asemănător – unul dintre nenumăratele cazuri.

Pe data de 13 septembrie 1965, către ora unu noaptea, sergentul Gene Bertrand patrula pe o stradă de centură, în apropiere de orăşelul Exeter din New Hampshire (Statele Unite). Acolo el a văzut oprită, pe stradă, o maşină cu motorul pornit. Căzută peste volan, tremurând de frică şi de enervare, o doamnă total răvăşită, se opunea cu isterie să plece mai departe. Un uriaş corp roşu zburător o urmărise mai multe mile până aici, după care a dispărut peste pădure.

Sergentul Bertrand tocmai încerca să o liniştească pe doamna aceea, când un apel telefonic foarte urgent i-a venit prin radio de la centrala poliţiei: La secţia sa se prezentase un bărbat tânăr care foarte înfricoşat i-a povestit funcţionarului aceeaşi poveste. Şi el a fost urmărit de un obiect zburător roşu, care plutea pe deasupra sa şi de frică s-a ascuns în şanţul drumului.

După ce a patrulat cel puţin două ore zadarnic prin împrejurimi, sergentul Bertrand şi cei câţiva colegi de-ai săi, au ajuns la concluzia că

trebuie să existe o explicaţie naturală a faptelor petrecute. Tocmai când se întorceau nervoşi spre secţie, trecând pe lângă un ţarc în care se aflau cai, animalele au intrat brusc în panică. În acelaşi moment toată zona a fost inundată de o lumină roşie stridentă. Peste pomi plutea un obiect roşu, uriaş, în formă de disc, care părea să se îndrepte înfricoşător de lent spre poliţişti. Abia după ce o a doua maşină de patrulare a oprit cu cauciucurile scârţâind, obiectul neidentificat a zburat mai departe. Martorii oculari au relatat despre aceste lumini stranii, în aparenţă bine cercetate şi documentate, care s-au raportat în lumea întreagă. Aceste lucruri ne duc exact înapoi la inventatorul nostru englez. De ce mister s-a lovit J. R. R. Searl în timpul cercetărilor sale?

Dar să urmărim derularea faptelor într-o ordine cronologică. S-a întâmplat exact în acele zile când murea preotul George Haynes – cel care a finanţat laboratorul şi materialele pentru experimentele lui Searl – când un membru al Royal Air Force, enervat de experienţele lui Searl, a tras cu puşca asupra lui. El s-a simţit deranjat de aceste experimente neobişnuite. Din fericire Searl nu a fost rănit în această confruntare directă, deoarece soldatul a folosit pentru atac o armă cu aer comprimat.

Searl nu s-a simţit intimidat din această cauză. În anii următori el a adunat o echipă mică de colaboratori pasionaţi, cu ajutorul cărora a construit discuri de zbor mai mari şi mai bune. El a putut observa periodic, că la potenţiale negative foarte înalte de până la 1014 volţi, pe lângă mirosul caracteristic de ozon, la marginea exterioară a discului se forma un vacuum, şi apărea mereu tipica lumină sclipitoare.

Un accident tragic

În anul 1963, Searl – căruia între timp i-a devenit clar că a ajuns pe urmele unei adevărate descoperiri epocale – a trimis invitaţii la casa regală britanică şi la alte instituţii. „Supusul maiestăţii sale” a planificat o prezentare a calităţilor de zbor ale discului conceput de el, în faţa reprezentanţilor din politică, administraţie, ştiinţă, industrie şi armată. Ignoranţa lor a fost nemărginită. Şi deoarece Searl a cheltuit mult cu pregătiri costisitoare, acest fiasco l-a dus într-o situaţie financiară precară.

În acelaşi an, prin înlănţuirea unor împrejurări nefericite, s-a produs din păcate şi un accident mortal. Când unul dintre discuri, după un test de lungă

durată, a fost adus pe pământ, fostul colaborator John Judge a vrut să demonteze aparatele de măsură şi control. El s-a sprijinit cu mâna de învelişul din fibre de sticlă al discului. Acesta şi-a pierdut brusc cunoştinţa, iar doctorul chemat în grabă nu a putut constata decât decesul.

Procuratura a intrat în funcţiune. Lui Searl i s-a interzis să mai facă orice fel de cercetări la acest proiect; această decizie i-a îngreunat mult cercetările. Aşa cum domnul Searl mi-a declarat personal, s-a găsit explicaţia pentru acel accident nefericit „Prin evoluţia îndelungată pe orbita pământului, învelişul din fibră de sticlă al discului a generat prin reacţii chimice – pe care nu le-a prevăzut nimeni – o substanţă toxică."

Fiind un luptător, cum îi place să fie considerat, nu a cedat. El avea în faţa ochilor o ţintă clară. Era vorba de primul disc telecomandat trimis pe o orbită controlată, care în timpul parcurgerii traiectoriei să nu prezinte nicio lacună de proiectare.

Searl a trebuit să îndure încă vreo câţiva ani de privaţiuni materiale. Oamenii de ştiinţă cu care a vrut să intre în legătură nu au avut pentru el decât cuvinte de batjocură, dispreţ, ignoranţă şi îngâmfare. La un spirit aşa de „ştiinţific", el s-a dedicat mai bine continuării cercetărilor în echipa sa modestă.

Zbor-test peste Cornwall

A venit şi ziua de 30 iunie 1968. John Searl şi ajutoarele sale erau pregătiţi să lanseze discul telecomandat experimental P-11. Ei voiau să facă această lansare pe un câmp liber la Mortimer, un sat lângă Reading, la vest de Londra – spre Cornwall, o peninsulă în sud-vestul Angliei: Dar să-l lăsăm pe constructor să povestească singur:

„Dacă va fi construit vreodată modelul la scară naturală, P-11 ar putea fi prototipul unui vehicul care să prezinte soluţii în transportul de pasageri. Noi ştiam de la încercările anterioare că discul dispune de calităţi de zbor excepţionale. Ele depăşesc toate aşteptările noastre. El poate urca şi rămâne la comandă pe loc, fără ca vântul să-l poată mişca, măcar cu un centimetru. Nu face niciun zgomot. Oamenii de aici (este vorba de câteva perechi de ochi, care ne spionează de după un gard) se ascund de noi, ca şi cum am fi nişte fiinţe venite din altă lume. Ei ne observă de după pomi, sau din spatele

porţilor, dar niciunul dintre ei nu se apropie de noi. Din punctul nostru de vedere era destul de comic să le observăm reacţiile… Cu toate că soarele este pe cer, nu este cald. Vântul suflă rece.

Dar noi suntem fericiţi cu P-11. Vom încerca să facem un zbor exact la ora 15.00 G.M.T. Pentru aceasta am asigurat cu energie toate aparatele de la bord. Cu toate că suntem foarte ocupaţi, pot să-i observ pe curioşi din unghiul în care mă aflu, dar niciunul nu a îndrăznit să se apropie de terenul nostru. Am dus discul P-11, care cântăreşte circa 500 de kilograme, pe un loc destul de departe de liniile de înaltă tensiune.

Acele ceasornicului se apropie de ora 15. Întrebăm la Cornwall dacă totul este pregătit. Inimile noastre bat mai puternic şi cu toţii suntem asudaţi, nu pentru că s-ar fi încălzit afară, ci pentru temerea ca discul nostru să nu asculte de semnalul radio, să decoleze şi să-l pierdem de tot. Încă un minut. Sunt lac de sudoare, genunchii încep să-mi tremure. Ce se întâmplă dacă discul nu urcă pe o traiectorie verticală destul de mult ca să treacă peste liniile de înaltă tensiune? Dacă discul atinge cablurile de înaltă tensiune sau se apropie prea mult de ele, s-ar produce un scurtcircuit afectând o rază de câţiva kilometri.

Momentul lansării generatorului în formă de disc a venit. El este antrenat din afară de un mic motor Diesel. Trece un minut, după care un releu întrerupe automat transmisia de energie. Deja nu mai putem să accelerăm generatorul discului. Acum el acţionează singur. Am luat un aparat de fotografiat să imortalizez clipa, fixez timpul de expunere la 1/5000 secunde, diafragma maximă… Când generatorul a decolat s-a produs un zumzăit al cărui ton a devenit tot mai acut, până când nu s-a mai auzit deloc. Pot să simt cum îmi bate inima, prin cămaşa udă de sudoare. Venele de la picioare s-au umflat, arterele de la mâini au ieşit parcă afară din piele. Părul ud îmi atârnă peste nas în jos. Va urca oare?

Brusc, discul ţâşneşte ca din puşcă, ridicându-se atât de rapid, încât abia cu mult efort reuşesc să-l fixez în ocular. Iată-l! îl fotografiez emoţionat, schimbând poziţiile cât se poate de repede. De altfel, fiecare membru al echipei face fotografii. Discul se apropie ameninţător de reţeaua de înaltă tensiune. Eu am terminat cu fotografiatul, şi îmi consemnez impresiile. La start părea că se cutremură suprafaţa pământului, dar nu am simţit nicio mişcare… Mă uit înapoi spre observatori, cred că sunt speriaţi de moarte.

Apoi urmează telefonul: Discul zboară acum peste Cornwall. Este ora 15.03.”

Tot mai multe asemănări izbitoare…

„Încercăm să ne revenim din emoţie, dar inima mea bate ca nebună. Echipa noastră din Cornwall trimite acum discul înapoi. Mergem spre locul de lansare şi constatăm că împreună cu pământul s-a tras afară şi iarba şi mărăcinişul. Locul unde a fost amplasat discul pare foarte «răvăşit». Se poate vedea un inel şi mărăcinişul de la margine este culcat în direcţia locului sterp. Mai avem de rezolvat această problemă, cea a stratului vegetal de la suprafaţa solului şi a efectelor inelelor arse.”

Acest fenomen al „inelelor” arse, la locul de aterizare al OZN-urilor, este răspândit în lumea întreagă. Într-o carte anterioară am arătat că în China, în deşertul Gobi, a rămas după aterizarea unui obiect neidentificat, o cruce. Cercetătorul francez Aime Michel descrie un caz petrecut în anii cincizeci, în care s-a produs acelaşi fenomen pe sol ca şi în cazul experimentului discului P-11.

În seara de 4 octombrie 1954, către ora 20, doamna Fournet din Poncey-sur-l’Ignon, împreună cu câteva vecine, a făcut o descoperire deosebită. La circa 20 de metri depărtare de casa ei, a văzut în aer un obiect luminos, care plutea şi se balansa peste luminişul vecinului, domnul Cazet, şi părea să caute un loc de aterizare lângă un pom. După spusele doamnei Fournet, obiectul avea un diametru de circa trei metri, avea o formă eliptică şi emana o lumină roşie. A inundat ramurile şi frunzele pomului într-o lumină de un roşu spălăcit. Când doamna Fournet a fugit să aducă şi alţi martori, OZN-ul a început să urce cu o viteză incredibilă. Sub locul unde obiectul a plutit deasupra pământului, s-a găsit o gaură adâncă.

Pe o suprafaţă de 1,5x0,6 metri pământul părea să fi fost supt Pământul scos era format din bulgări de 20-30 de centimetri, care se găseau împrăştiaţi la patru metri de crater. În pământul proaspăt răvăşit din centrul craterului se târau nişte viermi albi (!). Craterul misterios avea la jumătatea adâncimii un diametru mai mare decât la suprafaţă. Un fapt deosebit este acela că rădăcinile pomilor din interiorul craterului au rămas intacte, ceea ce ar fi fost imposibil, la executarea unei gropi normale. Toate indiciile ne arată că masa de pământ a fost dizlocată prin formarea unui vid uriaş.

Peste ce fel de mistere ale farfuriilor zburătoare a dat inventatorul englez John Searl în anii în care a făcut cercetări şi care seamănă aşa de mult

cu relatările despre „modernele” fenomene. OZN? Este acest outsider – indiferent pe ce cale – un precursor al tehnologiei moderne a extraterestrilor? A reuşit el oare, cel puţin în parte, să folosească în discurile sale o parte din ştiinţa acestora?

Privind cu atenţie faptele, aceste incertitudini se transformă în mod treptat în evidenţe ale unei realităţi ignorate. Dispun discurile sale şi de alte proprietăţi asemănătoare cu OZN-urile observate în zilele noastre? Se poate spune că da, pentru că:

— Nu se produce nicio încălzire prin frecare la zborul prin atmosferă;

— Discul nu produce în timpul zborului niciun zgomot; bangul sonic, specific trecerii prin atmosferă în viteză supersonică, lipseşte.

Aici ca şi acolo există o comparaţie între avioanele standard şi comportarea atipică a discurilor zburătoare în jurul cărora se formează câmpuri electrostatice.

Hermann Oberth (1894-1989), pionier şi tată spiritual al cuceririi cosmosului, a relatat în cadrul unei expuneri despre principiul de antrenare al obiectelor zburătoare neidentificate.

La intrarea în atmosferă, aerul este împins pe toată suprafaţa de înaintare, prin câmpuri electrice frontale. Acesta este motivul pentru care nu se aude niciun zgomot. Aici se întâmplă lucruri pe care noi nu le putem înţelege apelând la cunoştinţele actuale ale fizicii.

Deocamdată nu sunt clare efectele aerodinamice pe care le generează aceste aparate de zbor discoidale.” Putem doar să constatăm diferenţe principiale evidente: avioanele clasice folosesc modelul de „înşurubare” pentru deplasarea în aer, pe când cele propulsate reactiv (motoare-rachetă, statoreactoare etc.) preiau în plin şocul frecării cu aerul. În momentul atingerii vitezei de 1 Mach (viteza sunetului în atmosferă) se produce o undă de şoc, de formă conică – aceasta mătură suprafaţa pământului în zona de propagare, creând aşa-numitul bang sonic, care provoacă pe lângă disconfortul auditiv, de multe ori chiar spargerea geamurilor unor cartiere întregi.

Acţiunea ionizantă de respingere nu este supusă unei limitări datorată mişcării obiectului şi nu depinde de presiune. Prin obţinerea câmpurilor electrice foarte înalte toate particulele din aer se ionizează înainte să atingă profilul discului, fiind deviate într-o parte printr-o respingere electrostatică.

La o ionizare completă, bangul sonic se estompează complet.

Aceasta este valabil atât pentru discurile fabricate de John Searl cât şi pentru locurile unde au evoluat OZN-uri, care par să posede o tehnologie mult superioară celei terestre.

Nimeni nu vrea să asculte

De ce nu vrea nimeni să ştie de această tehnologie revoluţionară? They don’t listen – nimeni nu vrea să asculte, aşa sună răspunsul lui John Searl la întrebarea, de ce o tehnologie dezvoltată acum 40 de ani rămâne şi acum neluată în seamă.

Savanţii britanici la care a apelat, cu intenţii bune, pentru un schimb de păreri, l-au tratat cu aroganţă şi batjocură, aşa că autodidactul a fost ascultat numai de un profesor universitar japonez. La rezultate asemănătoare cu Searl a ajuns în decursul timpului şi profesorul Shinichi Seike.

Savantul japonez a găsit o soluţie a ecuaţiilor de mişcare într-un câmp electric alternativ, care este supus unui câmp magnetic, similară cu teoria sa asupra rezonanţei electrice a nucleului. La o anumită frecvenţă de rezonanţă pot să apară stări de entropie negativă. Sau spus mai clar: Energia se scurge din câmpul magnetic al pământului (aici un generator) într-un alt sistem (obiectul). Bazându-se pe aceste teorii, Seike a dezvoltat diferite modele de generatoare care lucrează toate după principiul rezonanţei nucleului. Într-un câmp electric alternativ de foarte înaltă frecvenţă, se produce o accelerare a unor mase şi se formează pe deasupra componente de câmp paralele (aici câmpul magnetic terestru), care produc o învăluire într-un curent continuu staţionar. Aparatele de încercare pe care le-a conceput savantul japonez erau construite astfel: discul din titanat de bariu, mai multe bobine de ferită şi trei condensatoare de încărcare, care au creat împreună un câmp electric alternativ, după modelul descris anterior.

Date detaliate ale unei asemenea tehnologii, acordată pe muzica viitorului, cu al cărei ajutor se poate transforma gravitaţia în energie electromagnetică, care să fie folosită la antrenarea unui disc zburător, au fost descrise de fizicianul japonez Shinichi Seike la începutul anilor şaptezeci, într-o carte de-a sa. Acolo el a arătat că există posibilitatea de a crea în interiorul corpului zburător un câmp gravitaţional artificial, care poate să slăbească în

mod corespunzător forţa de atracţie a pământului sau chiar s-o anihileze, facilitând propulsia verticală.

Această teorie, pusă în practică, i-ar putea da obiectului zburător o acceleraţie de neimaginat. Acest lucru, cât şi o schimbare de direcţie neaşteptată, nu ar crea probleme echipajului unei asemenea nave. După spusele profesorului Seike, acele forţe inerţiale care apar la navigaţia aeriană şi spaţială, aici dispar complet. Aceasta deoarece într-o gravitaţie artificială controlată, fiecare atom va rămâne într-o stare compensată.

Aceste însuşiri se potrivesc mult cu nenumăratele relatări ale celor ce au văzut farfurii zburătoare.

Să ne întoarcem la inventatorul nostru. El a creat în afară de generatorul SEG (Searl Effect Generator), folosit la discurile zburătoare, şi un foarte practic generator care putea produce curent electric pentru consumul casnic. Acesta putea asigura independenţa faţă de reţeaua electrică. Se pare că această treabă a încurcat nişte personalităţi cu mintea întunecată, nepicându-le de loc bine o asemenea iniţiativă.

Imperiul loveşte pe la spate

Deja din anul 1955, John Searl a devenit din punct de vedere energetic independent, prin mai sus amintitul generator casnic. Ce s-a întâmplat totuşi la începutul anilor optzeci, se poate considera ca fiind una dintre metodele mafiote cele mai urâte.

În anul 1985, centrala electrică locală i-a cerut lui Searl plata curentului pentru 30 de ani, cu toate că el era independent din punct de vedere energetic. Desigur, John Searl a refuzat să plătească această sumă astronomică.

Scurt timp după aceea un grup de bătăuşi a intrat în casa lui şi a pustiit totul, începând de la pivniţă şi până în pod. Motivul principal al vandalismului era de fapt generatorul de curent, care a fost smuls din perete cu violenţă şi distrus complet. Gând Searl a chemat poliţia în ajutor, a trăit cea mai mare surpriză: nu au fost arestaţi bătăuşii. El însuşi a fost dus la secţia de poliţie, chipurile pentru a i se asigura protecţia! În realitate a fost o acţiune de sprijinire a metodelor bandıteşti ale industriei de electricitate prin nu mai puţin bizara intervenţie a poliţiei. Este de necrezut! Aceasta ne aminteşte de

filmele poliţiste de serie, în care o victimă izolată trebuie să facă faţă unor forţe puternice ale întunericului. Realitatea este încă şi mai neliniştitoare!

Deoarece John Searl nu a vrut şi nu a putut să plătească enorma sumă pentru 30 de ani, judecătorii, în numele „maiestăţii sale”, l-au trimis la închisoare pentru 15 luni. După ce a fost eliberat, groaza lui nu a luat sfârşit, el stătea zguduit în faţa resturilor unui infern. Casa lui a fost arsă, munca sa timp de 30 de ani a fost distrusă dintr-o lovitură. Imperiul a lovit pe la spate. Uniunea banditească a forţelor statale şi a comerţului criminal şi-a arătat adevărata faţă, schimonosită şi ticăloasă.

Salvat în ultima clipă!

Între timp a ajuns la trista certitudine că fosta sa soţie nu era străină de această vânătoare şi de distrugerea utilajelor şi aparatelor cu care a lucrat o lungă perioadă de timp. Disperat din pricina acestei trădări, John a cumpărat, cu ultimii bani pe care îi mai avea în buzunar, otravă şi a încercat să se sinucidă.

Şi aici se poate vedea tot dramatismul care a străbătut viaţa lui Searl încă de la început. Din fericire gardul viu după care voia să-şi încheie socotelile cu viaţa nu era aşa de retras cum şi-ar fi închipuit el. Un trecător întârziat îşi plimba câinele, când a observat că nu putea să-i mai stăpânească agitaţia, tremurul nervos şi scheunatul. Enervat, omul a lăsat câinele să fugă spre gardul viu. Nebănuind nimic bun, el a văzut un om care zăcea sub gard. Aşa l-a găsit pe inventator zăcând fără viaţă, întins pe pământ. Considerat deja mort, Searl a fost dus la spitalul cel mai apropiat, unde i s-a constatat moartea clinică. Unui asistent medical mai atent nu i-a scăpat faptul că la presupusul mort mai putea recunoaşte unele semne slabe de viaţă. El era într-o comă profundă din care a ieşit abia după o terapie intensivă de câteva săptămâni. După zece luni a fost lăsat să părăsească clinica. Dar nu mai dispunea de nimic în afară de hainele de pe el.

Un nou început

Pentru informaţiile folosite în acest capitol, trebuie să-i mulţumesc lui Herbert Schneider, care a depus o muncă migăloasă – nu de puţine ori asemenea celei de detectiv. De fapt el a fost la vremea respectivă singurul care a reuşit să-l contacteze pe John Searl. Aceasta pentru că inventatorul

tracasat – după atâtea catastrofe personale – s-a hotărât sa se piardă în anonimat.

Faptul că Herbert Schneider a reuşit să discute cu el, se datorează interesului său personal, în anii optzeci, pentru ştiinţele de frontieră. Departe de a fi considerat un om. Credul, pe lângă alte ştiinţe, era interesat şi de fenomenele OZN. El descoperise deja în anii şaptezeci în lucrarea de bază a vărului său Adolf Schneider, o relatare despre John Searl, Cartea citită l-a atras în această direcţie. Exista oare un om capabil să construiască discuri zburătoare funcţionale, care să corespundă cu rapoartele martorilor oculari despre calităţile de zbor ale obiectelor zburătoare neidentificate?

El a decis în anul 1985 să-l găsească pe acest om, adevărată legendă vie, şi să se convingă ce este cu această fantastică faimă. „Editura şi autorul cărţii mai sus amintite nu au putut să-mi dea informaţii asupra locului în care s-ar afla inventatorul englez. Din contră, am fost asigurat că Searl nu s-ar mai găsi printre cei vii.”

Acum ştim mai bine. Searl şi-a schimbat în acele timpuri – de frica unor noi represalii – mereu adresa. Încrederea în autorităţi şi în instituţiile statului îi sunt zdruncinate până în zilele noastre. Oare cui trebuie să-i mulţumim pentru această atitudine?

Herbert Schneider a reuşit să afle că, până la data dispariţiei sale, Searl a locuit în satul Mortimer. Mica localitate se găseşte în circumscripţia Reading, situată la vest de Londra. Schneider şi-a făcut rost de o carte de telefoane şi a căutat persoanele din zonă care aveau acelaşi nume, contactându-le.

Căutare plină de peripeţii

Informaţii false: scrisorile pe care le-a trimis către cei care se numeau Searl s-au întors „nedeschise” cu menţiunea destinatar necunoscut. Nu existau niciun fel de indicii asupra locului unde s-ar afla Searl. S-a volatilizat oare acest om?

Abia după doi ani de căutări şi prin nişte stratageme pline de peripeţii, Schneider a reuşit să-l găsească pe Searl şi să poată coresponda personal cu el. Acest lucru l-a costat pe Schneider întregul său timp liber.

Chiar după ce s-au găsit, amândoi aveau îndoieli serioase, dacă nu

cumva unul dintre ei şi-a permis o glumă proastă. Dar cu fiecare scrisoare a lui Searl, lui Schneider i-a crescut convingerea că are de a face cu persoana „veritabilă”. Aşa de multe informaţii puteau să parvină numai de la John Roy Robert Searl. În acest timp, între ei s-a format o adevărată prietenie prin corespondenţă. Când Searl i-a scris că este binevenit în Anglia, Schneider s-a hotărât rapid şi a zburat, în martie 1988, într-acolo. John Searl dorea şi el să-i întoarcă vizita şi să vină în Germania.

În timpul vizitei făcute lui Searl, Schneider a fost curios să afle cum stă inventatorul cu realizările sale senzaţionale, după evenimentele tragice din anii optzeci. În ceea ce priveşte detaliile tehnice, el voia să explice, doar atât cât este necesar pentru înţelegerea fenomenelor. Inventatorul englez declară singur: „Chiar oamenii de ştiinţă întâmpină dificultăţi în înţelegerea teoriilor mele.”

Astăzi John Searl este ocupat cu munca migăloasă de reconstruire a desenelor şi observaţiilor făcute timp de treizeci de ani, distruse în timpul atacului brutal asupra laboratorului. „În plus el făureşte deja alte planuri pe care vrea să le transpună în realitate, cu ajutorul unor prieteni binevoitori.”

Tehnica discurilor zburătoare

Inima maşinii de zbor a lui Searl este discul care înconjoară SEG (Searl Effect Generator). El constă din trei inele staţionare şi din numeroase valţuri care se învârtesc fără să se atingă între ele. Aliajul din care sunt confecţionate părţile aparatului este format din fier (Fe), aluminiu (Al), siliciu (Şi), sulf (S), titan (Ti) şi neodim (Nd). SEG se învârteşte aşa de repede încât prin condensarea electronică se produce o răcire a sistemului1, care la temperatura de 4o Kelvin C269,16oC) duce la o inversare de gravitaţie. De aceea el numeşte aceste discuri şi Invert-G-Vehicules, ceea ce înseamnă vehicule inversoare de gravitaţie.

După amorsarea corectă a sistemului de propulsie, SEG începe să se rotească – în mod normal nu mai poate fi oprit – şi emite necontenit electroni. O singură dată s-a oprit generatorul, când o echipă de televiziune a îndreptat o cameră de luat vederi spre discul lui Searl. A fost din întâmplare, o undă de înaltă frecvenţă, răspunzătoare de oprirea generatorului? Aici nu am putut să fac nicio comparaţie. Nu cunosc nicio prăbuşire de OZN care a fost cauzată de

transmisii energetice de o frecvenţă aşa de înaltă. Se pare că un asemenea eveniment s-a petrecut la 7 mai 1989 în deşertul Kalahari.

Dar să ne întoarcem la tehnica folosită de discurile lui Searl. Imediat după ce a fost montat, apare o emisie continuă de electroni care asigură înălţarea discului. Direcţionarea dorită se obţine prin întreruperea emisiei de electroni în anumite puncte. Neobişnuit este faptul că discul lui Searl zboară în orice condiţii, că prin anularea gravitaţiei ajunge să se ridice de pe pământ. Acest lucru Searl l-a observat deja la cele şase experienţe din anii cincizeci.

Iată şi paradoxul: Este necesară o energie destul de mare pentru ca obiectul zburător, respectiv SEG să poată fi ţinut pe pământ! Dotarea tehnică cuprinde în acest scop 64 de aşa numite celule de zbor, care se găsesc în exteriorul discului în care se află generatorul. Aceste 64 de segmente sunt orientate din centru spre exterior ca nişte ace şi mai sunt nişte plăci de emisie electronică montate atât pe partea superioară, cât şi pe partea inferioară, a segmentelor amintite. Aşa poate fluxul de electroni să fie condus fie în sus, fie în jos sau simultan în toate direcţiile.

„Scutul de protecţie” şi manevrele de dirijare

Elementul de comandă este un comutator care întrerupe fluxul de electroni – la fiecare din cele 64 de elemente în parte. Emisia de electroni din cele 64 de segmente produce o deviere a drumului moleculelor în aer, deci creează un scut de protecţie care are aceeaşi formă cu discul zburător. Acest strat de particule ionizate are o grosime de câţiva metri. Nimic nu se poate apropia de obiectul aflat în zbor. Acest efect ar fi ideal pentru un zbor interstelar. Micrometeoriţii şi radiaţia cosmică nu ar putea să dăuneze echipajului aflat în interior. Acestea vor fi din timp deviate lateral de acest scut de protecţie electromagnetic.

Printr-un grup de comutatoare fluxul electronic poate fi dirijat în sus sau în jos, poate fi oprit, de asemenea pot fi decuplate segmente singulare sau părţi întregi. Cu o comandă electronică bine dirijată discul zburător poate fi foarte uşor condus.

Două exemple:

— Ca să menţinem discul lui Searl pe pământ, plăcile de sus care emit electroni trebuie să fie cuplate, iar cele de jos decuplate;

— Când pluteşte în aer, toate plăcile celulare emit energie. Obiectul se află într-o stare de echilibru şi nu îşi schimbă poziţia, deoarece forţele acţionează în toate direcţiile1.

Înclinarea discului se face prin întreruperi rapide ale fluxului de electroni. Acest lucru se face printr-un comutator simplu format din doi magneţi. El se găseşte între cele trei inele ale generatorului şi ramificaţia conductorului spre plăcile de emisie. Discul îşi schimbă poziţia prin foarte scurte întreruperi ale fluxului electronic. După acelaşi principiu funcţionează şi zborul spre direcţia dorită. Asemănător cu un propulsor cu reacţie, discul se mişcă în direcţia dorită prin cuplarea, respectiv decuplarea celulelor opuse. Acest lucru se face printr-un flux de electroni şi nu prin arderea

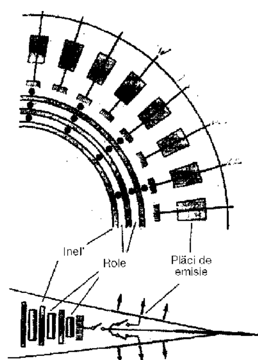

Fig. 6. *Construcţia discului zburător al lui Searl cu cele trei inele şi numeroasele valţuri din care este construit generatorul, ca şi cele 64 de segmente de zbor cu plăcile care emit fluxurile de electroni.*

combustibililor fosili sau chimici, mai exact a unor combustibili care prezintă pericol de foc.

Până aici totul este clar? O mică consolare: Şi mie mi-a luat foc capul!

Pe scurt, încă vreo câteva cuvinte despre luminile care se pot observa noaptea. După spusele lui Searl, ele sunt dependente de cantitatea mare de energie care există în jurul discului zburător. Există un raport direct între energia discului şi spaţiul înconjurător: mărimea acestuia stabileşte culoarea din spectrul vizibil, acest lucru determină neclaritatea conturului.

Putem să o dregem şi să o sucim cum vrem. Evident, inventatorul englez se află pe urmele unuia dintre cele mai mari mistere din zilele noastre. Se pare că discurile sale au acelaşi mod de acţionare cu al farfuriilor zburătoare.

Tehnologie extraterestră!

Viitorul a început de mult, însă vechea noastră imagine despre lume ne mai face cu mâna…

Visul fascinant al lui John R. R. Searl

Genialul englez făureşte iarăşi planuri, pe care vrea să le realizeze în viitorul apropiat. El spune că discurile telecomandate pot fi nu numai atât dezvoltate, cât mai ales să se poată trece la producerea lor în serie. De interesaţi nu mai duce lipsă, dar Searl a devenit mult mai precaut. Nu de puţine ori a trebuit să se distanţeze de oportunişti, care au vrut să-l înhame ca pe un cal de povară la planurile lor meschine. Dar la ce folosesc toate, dacă în afara lui, nimeni nu este în stare să dea instrucţiunile necesare pentru producerea generatorului Searl!

Acum el îşi pune mai multe speranţe în construirea unui disc zburător de mare capacitate, care să permită utilizatorilor în scurte perioade de timp – la fel ca la un avion de marfă convenţional – să facă transporturi rapide în lumea întreagă. Câteva aparate de acest fel ar putea revoluţiona transportul pe această planetă, ar putea cruţa mediul înconjurător şi ar putea fi luate drept model pentru realizarea

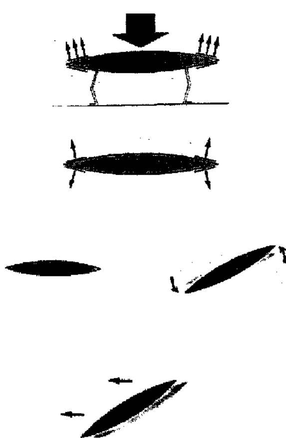

Fig. 7. *Influenţa fluxului de electroni faţă de dinamica zborului şi direcţia de deplasare a discului. Genialul inventator englez John R. R. Searl a descoperit secretele sistemului de propulsie şi control ale O.Z.N-urilor.*

mediul înconjurător şi ar putea fi luate drept model pentru realizarea altor proiecte îndrăzneţe.

Există planuri şi mai spectaculoase? Poate, a răspuns John Searl şi a marcat acest răspuns, printr-un surâs serafic, clar şi simpatic, pe data de 4 mai 1996, când ne-am întâlnit la Londra.

Eu îi doresc puterea, dar mai înainte de toate timpul necesar să înfăptuiască aceste ţeluri măreţe. Autodidacţii, outsiderii, practicienii şi născocitorii au fost aceia care au dus mereu omenirea pe „strada” progresului şi au făcut paşi importanţi dincolo de domeniul lor.

John R. R. Searl este unul dintre ei. Un „ucenic vrăjitor” care a răscolit poate, singur pizma vechilor „zei”...

6. „Providentia deorum”: Zeii zburători-nu numai deasupra Romei antice

Cine vrea să continue şcoala trebuie să înveţe o limbă pe care astăzi nu o mai vorbeşte niciun popor de pe pământ. Este vorba despre limba latină, a cărei învăţare anevoioasă a înfricoşat multe generaţii de elevi.

Deoarece nu am vrut niciodată să îmbrăţişez profesiunea de medic ori farmacist, cercetător în filologie, ci dimpotrivă, am ales limba franceză ca obiect secundar de studiu, am fost nevoit să depun un efort suplimentar la documentarea şi scrierea acestui capitol. Dar este bine şi aşa...

Poate că mi-ar fi rămas întipărite în minte, de la orele de limba latină, traduceri din multe texte ale unor scriitori şi istorici din Roma antică, precum Pliniu cel Bătrân (23 – 79 e.n.) sau Tit Liviu (59 î.e.n.

— 17 e.n.). Erau poveşti istorice despre împăraţi şi consuli, juraţi şi trădători, despre crime, putere şi intrigă.

Aproape nimeni nu ştie că în operele cronicarilor din vechea Romă erau, nu rareori, tratate fenomene neobişnuite, cum ar fi apariţii de obiecte zburătoare neidentificate, foarte bine documentate.

Chiar proeminentul judecător şi om de stat Marcus Tulius Cicero (104-43 î.e.n.) a relatat în lucrarea sa, De Divinatione, despre nişte întâmplări misterioase, ca de exemplu apariţia pe cer a doi sori. „De câte ori senatul nostru a impus Decemvirului să întrebe în cartea sibilelor, atunci când au apărut deodată doi sori sau trei luni, ori când s-au văzut flăcări în cer... Sau atunci când soarele a răsărit noaptea şi s-a auzit mare gălăgie în cer, şi cerul părea să se destrame, în timp ce sus se puteau observa nişte lucruri

deosebite.”

Aceasta este o imagine diametral opusă faţă de cea pe care o avem despre vechea Romă, complet altcumva de cum eram noi obişnuiţi. Trebuie oare să ne schimbăm imaginea istorică asupra lumii? Dacă intrăm mai adânc în cercetarea faptelor, vom găsi răspuns la aceste întrebări.

Relatările lui Tit Liviu

Unul dintre cei mai cunoscuţi şi în acelaşi timp prolifici istorici din vechea Romă a fost Tit Liviu (59 î.e.n. – 17 e.n.). El a făurit o lucrare epocală despre istoria Romei, de la înfiinţarea ei legendară în anul 753 î.e.n., până la moartea lui Drusus, în anul 9 î.e.n. Din lucrarea sa de istorie Ab urbe condita, care conţinea 142 de volume, s-au păstrat până în zilele noastre numai cărţile de la 1 la 10 şi de la 21 la 45.

Dacă este vorba despre fenomene misterioase din timpuri vechi romanice, monumentala istorie a lui Liviu reprezintă o adevărată sursă de descoperiri. După ce sabinele împărăţiei lui Tullus au fost înfrânte, statul roman a dobândit o putere mare şi multă bogăţie. În acest timp i s-a relatat regelui şi stăpânilor Romei că pe muntele Alban a plouat cu pietre. Deoarece era greu de crezut, au fost trimişi acolo nişte oameni care să examineze la faţa locului această minune. În faţa lor au căzut din cer numeroase pietre, ca şi cum vântul ar fi mânat peste pământ brazde întregi de grindină.

În timpul când P. Volumnius şi Ser Sulpicius erau consuli, s-a văzut cum „cerul era cuprins de flăcări, iar pământul a fost scuturat de un cutremur puternic. O întâmplare, care cu un an înainte nu era de nimeni luată în seamă, a fost acum considerată ca fiind veridică. Se spune că o vacă a vorbit. Pe lângă alte semne, se spunea că a plouat cu carne. Un stol de păsări, care zbura în mijlocul ploii, a ridicat animalul de la pământ, ca pe o captură. Resturile căzute din vacă pe pământ au rămas acolo câteva zile, fără să-şi schimbe mirosul”.

Romulus, care împreună cu fratele său Remus, a fost, după cum spun legendele, întemeietorul oraşului Roma, a fost evident răpit. Dispariţia neobişnuită, a unei personalităţi cunoscute, era în vechile scrieri consemnată ca o pedeapsă a zeilor. Astăzi sunt numite răpiri şi echipajele farfuriilor zburătoare sunt făcute răspunzătoare de ele. Să-l lăsăm pe Tit Liviu să ne

relateze mai departe:

„În timpul în care îşi îndeplinea nişte activităţi oficiale – când ţinea o adunare populară cu ocazia inspecţiei militare pe câmpul de la Mlaştina Caprei, deodată s-a pornit o furtună cu multe fulgere şi tunete, care l-au învăluit pe rege într-un nor dens; a dispărut brusc din faţa oamenilor, după care nu a mai fost văzut, pe pământ, niciodată”.

Acest eveniment ne aminteşte pregnant despre multe răpiri OZN, făcute după modelul actual. El ne aminteşte într-un mod vizibil despre un lucru care s-a petrecut pe teatrul de război din Gallipoli (Turcia), în anul 1915. După spusele mai multor martori oculari, 22 de membri ai unei companii de infanterie neozeelandeză, dintr-o unitate militară britanică, formată din 267 de oameni, au mărşăluit într-un „nor” care arăta ca un aluat de pâine şi care spânzura peste albia unui râu secat. După ce ultimul soldat a dispărut în nor, acesta s-a ridicat şi a început să plutească împotriva vântului.

În acest timp s-au mai observat şi alte asemenea obiecte pe cer ce s-au interpus pe drum abia după ce a venit şi norul, care a înghiţit până la urmă şi regimentul britanic. Niciunul din cei 267 de soldaţi şi ofiţeri din unitatea dispărută, care mai târziu a fost identificată ca fiind vorba despre un sfert din regimentul Norfolk, nu a mai apărut.

Dar să vedem mai departe câte indicii surprinzătoare ne-a mai lăsat Tit Liviu, care se pot compara cu fenomenele OZN din zilele noastre.

„Scuturi cereşti”

Vechii romani vorbesc mereu despre ele. Este vorba despre acele scuturi cereşti ale căror zboruri pe cer amintesc mai mult de un obiect zburător artificial, aflat sub control inteligent, decât de o creatură mitologică. Aceste scuturi au fost considerate şi onorate ca fiind divine. „De asemenea, ei au ales pentru Marte zeul războiului, doisprezece gladiatori, iar ca premiu le-au dăruit câte o cămaşă, iar peste această cămaşă de corp le-au dat un scut din bronz şi le-au spus să poarte aceste obiecte deoarece provin din cer. Ele se numesc tartşe”.

Aceste tartşe erau nişte scuturi ovale, tăiate pe ambele părţi, după cum se poate vedea în cunoscutele, anticele dotări militare ale vechilor romani. Aceste scuturi au apărut şi înainte, în timpul micenienilor. După părerea

poetului grec Homer ele par să vină din epoca de bronz. Originea scutului a avut, în timpul împărăţiei romanice, un caracter mitologic. Legenda lor cuprinde două versiuni, dintre care una are o origine cerească. Un scut a căzut din cer şi, la ordinul lui Numa Pompilius, s-au fabricat alte unsprezece scuturi identice – sau poate că toate cele douăsprezece scuturi sunt de provenienţă cerească.

„În regiunea Amiterno au fost văzuţi în multe locuri oameni îmbrăcaţi în veşminte albe, venind de departe. Radiaţia soarelui s-a micşorat. La Praeneste au coborât din cer lămpi incandescente, la Arpi un scut atârna pe cer, şi în timpul nopţii s-au văzut două luni.” Nave fantomatice apăruseră pe cer.

Foarte explicit au caracterizat vechii romani aceste scuturi numite ancilla, ca pe un simbol al vehiculelor cereşti văzute de ei. Deja, din timpul lui Alexandru cel Mare (356-323 î.e.n.), două aparate de zbor deosebite au coborât de multe ori peste armata regelui macedonian. Aceasta s-a întâmplat de atâtea ori până când soldaţii, caii şi elefanţii de război au intrat într-o asemenea panică, încât nu mai aveau curajul să treacă râul. Aparatele au fost descrise ca nişte mari scuturi strălucitoare, argintate, din care ieşea foc, care au venit din cer şi s-au întors acolo de unde plecaseră.

Şi la asediul cetăţii din Tir au apărut aceste scuturi zburătoare. Ele zburau în formaţie triunghiulară, iar în faţă era un „scut” de mărime dublă. Din scutul cel mare a ieşit deodată un fulger care a nimerit zidul cetăţii. În locul acela zidul s-a prăbuşit. Construcţia de apărare a căzut ca şi cum ar fi fost construită din nisip, iar asediatorii au putut, prin această breşă, cuceri cetatea1. După ce s-au întâmplat toate acestea, obiectele zburătoare au dispărut tot aşa de repede cum au apărut.

Avem oare de-a face cu aceleaşi obiecte care s-au putut observa la Roma, în anul 100 înainte de Cristos? În timpul consulatului lui Caius Marius şi Lucius Valerius, nenumăraţi cetăţeni înfricoşaţi au văzut un „scut” arzând şi scoţând scântei, care trecea cu o viteză mare, pe cerul de seară.

Foarte puţin cunoscutul Iulian Obsequinus

Pe lângă Tit Liviu mai era şi un alt scriitor roman care s-a ocupat cu fenomenele cereşti necunoscute. Acesta era Iulian Obsequinus. Într-una din cărţile sale Peter Kolosimo l-a amintit pe acest roman, în descrierea sa. Altfel,

acest scriitor istoric ar fi rămas complet necunoscut.

Cine era acest istoric, şi când a trăit el? Ce conţineau lucrările sale?

Dacă ar fi să consultăm un librar, sau dacă intrăm într-o bibliotecă bine dotată, culegem în cel mai bun caz nedumerire, sau o ridicare din umeri nepăsătoare. Nici atunci când au fost întrebaţi profesori din şcoli mai înalte nu s-a obţinut un răspuns acceptabil, în privinţa acestui Iulian Obsequinus.

A existat el oare, sau este numai o arătare fantastică, o fantomă literară?

Când era cât pe-aci să depun armele, am avut un noroc nesperat în persoana fratelui meu, profesor de istorie. Enigmaticul Iulian Obsequinus a trăit, probabil, în al patrulea secol al erei noastre şi îi este atribuită lucrarea Liber prodigiorum (Cartea prezicerilor). În afară de această lucrare, nimic altceva nu-i mai demonstra existenţa; în rest el pare să fi fost un creator necunoscut, chiar şi timpul când a fost scrisă nu este lămurit pe deplin. Se spune totuşi că aparţine secolului al IV-lea. Dar nici savanţii nu sunt aşa de siguri. După G. J. Vossius, Obsequinus a trăit cel mai târziu pe timpul împăratului Honoriuş (395-423 e.n.). O. Rossbach îl vede mai degrabă contemporan cu împăratul Hadrian (117-138 e.n.). Cea mai probabilă este datarea din secolul al IV-lea, în perioada în care păgânismul se stingea în faţa tot mai puternicului creştinism.

Interpreţii istorici ai scrierilor vechi romanice se pot contrazice asupra acestor două datări. Eu găsesc mult mai interesant faptul că, aproape în fiecare pagină a lucrării sale Liber prodigiorum, Obsequinus expune relatări despre farfurii zburătoare. Nu trebuie să ne mire faptul că autorul pune accent mai mult pe considerarea divină a semnelor cereşti. El ameninţă că, dacă nu vom ţine cont de ele, vom ajunge la pierzanie. Scriitorul roman a fost – acest lucru este clar – un cercetător al fenomenelor OZN din antichitate.

Este impresionant câte exemple a putut să adune.

O senzaţie deosebită au stârnit, de bună seamă, cele trei „luni” enigmatice care au apărut în anul 222 e.n. La Rimini; apoi aceste obiecte au apărut şi în alte regiuni din împărăţia romană. Aceste apariţii cereşti erau aşa de spectaculoase, încât şi alţi scriitori istorici romani au relatat despre ele. Unul dintre ei este Dio Cassius Cocceianus.

Într-o noapte din anul 175 e.n., au apărut în acelaşi timp trei „sori” şi mai multe „stele” care au străbătut cu viteză mare cerul peste Lanuvium.

S-au consemnat chiar şi nişte întâlniri mai apropiate, destul de înfiorătoare. Pe cer s-au observat nave fantomatice strălucitoare şi, la Amiternum, au apărut nişte oameni îmbrăcaţi în haine strălucitoare, care nu s-au apropiat totuşi prea mult de observatori. Aceasta se întâmpla în anul 218 e.n.

În Spoletum se rostogolea, în anul 91 î.e.n., o minge de foc de culoare aurie, pe pământ. Când a devenit mai mare s-a ridicat iarăşi de pe pământ. A zburat spre est şi a reuşit să acopere soarele pentru puţin timp.

Acestea au fost numai câteva exemple ale numeroaselor consemnări ale fenomenelor cereşti neidentificate, pe care le-a descris harnicul, dar aproape necunoscutul istoric Obsequinus. Lucrarea sa Liber prodigiorum are o valoare absolută. Făcând abstracţie de unele tipărituri din secolul al XIX-lea, astăzi există în Germania numai puţine exemplare în Augsburg, Bayreuth, Eichstatt şi Erlangen, care provin din anii 1552 şi 1553.

Treptat au apărut şi alte dovezi istorice. În timpul Imperiului Roman în expansiune, au apărut nenumărate relatări despre aceste apariţii enigmatice, asupra formei şi a calităţilor de zbor, care ne amintesc frapant de fenomenele OZN din zilele noastre. Au existat şi în secolele următoare relatări despre observaţii făcute asupra unor obiecte de zbor necunoscute.

Agitaţie la mănăstirea Byland

Cu toate că următorul caz spectaculos s-a petrecut cu câteva sute de ani mai târziu, şi anume la începutul evului mediu, trebuie remarcat faptul că a existat o continuitate a fenomenelor OZN. Cu toate că între aceste relatări există o distanţă în timp de sute de ani, faţă de faptele descrise din antichitate şi cele din epocile următoare, vom trece la următoarea descriere.

Abia în anul 1953 s-a găsit, la mănăstirea engleză din Ampleforth un manuscris, care descria într-un fel impresionant o întâlnire stranie, de gradul unu, o întâlnire de aproape cu un OZN.

Obiectul zburător în formă de disc a trecut cu o viteză mare pe deasupra capetelor înspăimântate ale călugărilor din Byland, în comitatul Yorkshire.

Evenimentul s-a petrecut în anul 1290. Dacă nu ar fi prezentat într-un text original latin, l-am putea încadra uşor în desele întâlniri cu OZN-uri din zilele noastre. Iată şi originalul:

„Oves a Wilfredo susceptos de festo sanetissimorum Simonis atque Judae assaverunt. Cum autem Henricus abbas gratias reditturus erat, frater quidam Johannes introivit, magnum portentem foris esse referebat. Turn veno omnes ecucurrerunt, et ecee res grandis, circumeircularis argentea, disco quodam haud dissimilis, lente e super-eos volant atque maximam terrorem exitans. Quo tempore Henricus abbas exclamavit, Wilfredum adulteravisse qua de causa impius esse de...”.

Această frază tradusă din textul manuscrisului sună aşa:

„Am luat oile de la Wilfred şi le-am jertfit la sărbătorirea sfinţilor Simion şi Juda. În timp ce abatele Henric spunea rugăciunea de mulţumire, a venit în goană Johannes, unul dintre fraţi, şi a strigat că afară este un obiect de dimensiuni foarte mari Toţi au fugit afară şi au văzut un lucru foarte mare, argintiu, care arăta ca un disc şi care zbura încet peste ei. Toţi erau extrem de afectaţi când, deodată, abatele Henric a strigat că Wilfred este de vină pentru adulter şi lipsă de credinţă.”

Între timp putem găsi destule cazuri asemănătoare, din timpuri mai vechi sau mai noi, care pun accentul pe moralitate, precum acel al călugărilor mâniaţi din mănăstirea Byland, în anul 1290. Un lucru nu s-a schimbat de milenii. În toate timpurile, fanaticii religioşi au arătat că fenomenele paranormale sunt semne cereşti – şi sun atenţionări asupra pedepselor care vor veni asupra celorlalţi, dacă nu se lasă manipulaţi şi nu se supun unor dogme milenare.

La fel ca şi următoarele evenimente, care sunt mult ma neliniştitoare decât contemplarea obiectelor zburătoare. Acestea ne aduc înapoi, în vechea Romă.

Substanţe de luptă biologice sau chimice?

Vechii istorici romani, în frunte cu Tit Liviu, nu s-au străduit îndeajuns să ne relateze epidemiile misterioase şi aducătoare de moarte, care au venit din cer peste oraşul lor. Acestea au fost Considerate ca pedepse ale zeilor.

„Multe acţiuni au încercat duumvirnii (o autoritate juridică şi administrativă formată din doi membri) după cum spun cărţile, ca să abată supărarea zeilor şi să apere poporul de aceste epidemii. Ultimele relatate au fost numeroase atât în oraş cât şi la ţară, distrugerea a venit fără deosebire atât peste oameni cât şi peste animale.” (Tit Liviu, Ab urbe condita).

Fără excepţii, aceste epidemii venite într-un mod neaşteptat, au fost

atribuite zeilor care i-au pedepsit pe oameni.

„Boala s-a instalat neîndoielnic din cauza supărării zeilor, s-a extins peste oameni şi ţară, şi cum s-a scris în cărţile destinului, oamenii trebuiau să lupte împotriva epidemiilor prin credinţă şi supunere.” (Tit Liviu, Ab urbe condita).

Fără niciun dubiu, lipsa igienei, în multe cazuri şi în zilele noastre, este un motiv pentru o epidemie pustiitoare. Acest lucru îl putem observa în subcontinentul indian şi în zonele devastate de cutremure. Dar se bazează toate epidemiile relatate pe superstiţia cronicarilor despre mânia zeilor? Nu trebuie să scăpăm din vedere un amănunt demn de luat în seamă. Epidemiile misterioase au doborât în acelaşi timp oameni şi animale. După toate regulile – nu trebuie să ne temem de epidemiile animale, cu excepţia unor mutaţii genetice. Sau dacă sunt mutaţii artificiale. Este valabilă şi viceversa.

Ar fi – eu înclin spre aşa ceva – o speculaţie îndrăzneaţă, că s-au folosit de nişte substanţe de luptă biologice sau chimice şi că „cineva” făcea experienţe pe pământ? Au venit oare câţiva „zei” să ne pedepsească şi au făcut cu noi experienţe din cauză că a slăbit etica şi morala pământenilor?!

Ar fi de neimaginat ce consecinţe ar reieşi, dacă tratăm în acest mod problema. În istoria secolului nostru există destule exemple care arată modul în care cercuri iresponsabile din armată şi din serviciile secrete au făcut, cu sau fără ştirea politicienilor, experienţe pe subiecţi vii. În Statele Unite de exemplu, s-a aşternut vălul tăcerii peste o serie întreagă de experimente. La exploziile nucleare test, de la începutul anilor cincizeci, care au avut loc în deşertul de la New Mexico, o companie întreagă de soldaţi a fost supusă – fără nicio protecţie, iradierii. Puţinii supravieţuitori care au mai rămas duc şi astăzi o luptă fără sorţi de izbândă, cu cea mai mare democraţie a lumii. Timpul lucrează împotriva lor.

Am vorbit cu membri ai unităţilor militare sanitare, care în timpul perioadei de instruire au vizionat filme în care au văzut groaznicele efecte pe care le au substanţele de luptă biologice şi chimice. Substanţele erau testate pe condamnaţi la moarte într-un deşert din Australia. Li s-a promis libertatea, dar în realitate au murit în chinuri groaznice. Civilizaţia noastră modernă poate să fie mândră de lucrul acesta.

Ce calamităţi îngrozitoare, care au venit până acum peste omenire, îşi

au originea în laboratoarele unor experimentatori fără conştiinţă, atât din est cât şi din vest? Sau poate din altă parte...

Satelitul de pe monedă

Să ne întoarcem încă o dată în vechea Romă şi să ne ocupăm de un mister mai puţin semnalat, care a dăinuit într-o formă neobişnuită peste timpuri.

Trei luni întregi a durat guvernarea împăratului Publius Helvius Pertinax, în anul 193 e.n. Dar în acest timp s-au întâmplat lucruri deosebite. Monarhul care a domnit un timp aşa de scurt a dispus să se bată monede. Unul din puţinele exemplare care mai există până în ziua de astăzi s-a găsit în Siria, care la vremea aceea făcea parte, alături de Palestina, din provinciile imperiului roman. Lucrul deosebit este acela că pe monedă se vede un obiect zburător de formă sferică, ale cărui raze aduc mai mult cu antenele de astăzi ale unui satelit artificial.

Este un satelit al zeilor?

Ce justifică această similitudine şocantă?

Moneda arată imaginea unei femei care îşi ridică mâinile misterios spre un obiect enigmatic, care nu reprezintă o stea, ci o sferă zburătoare1. Dacă privim moneda sub lupă, enigma devine şi mai incitantă. Arată aşa ca şi cum s-ar fi gravat un efect luminos.

Pe aversul monedei, care este expusă în oraşul Alba din nordul Italiei, sunt înscripţionate cuvintele latine Providentia deorum „previziunea zeilor". Este posibil ca artizanii antici, cei care au bătut moneda, să fi ales un model specific din lumea zeilor, căci în închipuirea lor numai „zeii" ar putea fi la originea acestui fenomen demn de remarcat.

Ceva asemănător au găsit arheologii chinezi acum câţiva ani în deşertul Gobi. Ei au dat peste nişte straturi deosebite din sticlă, care sunt evaluate la aproximativ 3000 de ani vechime, şi care i-au pus pe oamenii de ştiinţă în faţa altor mistere. Am prezentat un desen al acestor artefacte din sticlă, în cartea mea Satelliten der Goter, unde am spus: „Plăsmuirile misterioase din deşertul Gobi ne demonstrează o asemănare extraordinară cu un satelit artificial."

Providentia deorum – „previziunea zeilor".

Era doar o altă descriere a fenomenului inimaginabil cu care sau confruntat oamenii din acele timpuri, când şi-au ridicat ochii spre cer. Dacă nu

se ia în consideraţie o acţiune de pedepsire sau distrugere datorată zeilor, atributul „previziunea zeilor” poate fi lăsat la o parte. Sau, aşa cum vreau să arăt în capitolul următor, ei au avut în relaţiile cu oamenii, reacţii contradictorii şi influenţe subtile.

7. Operaţiunea Sodoma şi Gomora: Lagăr de exterminare pentru mutanţii genetici

Sodoma şi Gomora au fost oare distruse de o explozie atomică? Această ştire de senzaţie – din perioada războiului rece – apăruse cu mulţi ani în urmă, pe prima pagină a revistei Russian Digest, scrisă şi în limba germană. Acest material a apărut în numărul din mai 1960, dar mie mi-a căzut în mână abia spre sfârşitul deceniului.

Această ipoteză ştiinţifică a fost publicată în presă de nu mai puţin celebrul matematician, etnolog şi fizician rus, profesorul doctor Matest M. Agrest. Şi asta cu mult timp înainte ca şi această, ramură tânără a ştiinţei, paleoastronautica, să devină atât de populară. În introducerea articolului lui M. Agrest, corespondenţii de presă Valentin Ritsch şi Mihail Cernenko de la Russian Digest au scris următoarele:

„După ultimele succese ale cercetării tehnicii de zbor cosmic, nimeni nu se mai îndoieşte în mod serios că vom reuşi cândva să atingem stelele îndepărtate. Dar, dacă noi nu luăm în consideraţie faptul că, printr-o excepţie, am fi singurele fiinţe inteligente din univers, atunci trebuie să admitem că şi locuitorii din alte sisteme stelare ar fi în stare să întreprindă zboruri spre alte stele.”

Această previziune pe care a făcut-o candidatul în ştiinţe matematice şi fizice, M. M. Agrest, este una din afirmaţiile cele mai îndrăzneţe făcute vreodată de către un om de ştiinţă. Dacă afirmaţiile sale se vor putea dovedi, atunci s-ar face lumină în misterul în faţa căruia ştiinţa este până acum neputincioasă.

Profesorul Agrest crede că pământul a fost în trecutul îndepărtat vizitat de locuitorii altor sisteme stelare. El încearcă să demonstreze prin legende şi prin fapte istorice că vizitatorii din univers ar fi răspunzători pentru dezastrul de la Sodoma şi Gomora.

Ce s-a întâmplat în acest loc sinistru, care astăzi a fost localizat pe

litoralul sudic al Mării Moarte, sub nivelul mării, în dreptul localităţii Wadi-el-Araba? Şi înainte de toate, din ce motiv?

Avraam joacă o miză de viaţă şi moarte

Povestea distrugerii cetăţilor Sodoma şi Gomora este relatată de Biblie, în cartea întâi a lui Moise – capitolele 18 şi 19 – folosind un mod ambiguu de exprimare, speculat îndeobşte de cultul creştin, pentru a da credincioşilor un exemplu punitiv divin faţă de lipsa de credinţă şi moralitate. În afara metodelor coercitive inumane şi contrare spiritului cristic, Biserica a încercat să-şi impună autoritatea, de la naştere până la moarte, în numele unui principiu unic, Dumnezeu creatorul, şi al scripturilor biblice. Dar textele iudaice vorbesc despre Elohim, unul din numele lui Dumnezeu, întotdeauna având valoare de nume propriu la plural. Este cumva o aluzie la existenţa mai multor „zei”, denumiţi generic astfel?

Patriarhul Avraam a primit o vizită stranie, în coliba sa de la Mamre – actualul Hebron. Acolo i-a apărut Dumnezeu. După o scurtă dispută cu soţia sa Sara (convinsă că la vârsta ei nu mai putea să rămână însărcinată), Avraam a fost pus în faţa unei tragice dileme:

„Şi Dumnezeu a vorbit. Sodoma şi Gomora au un renume foarte prost, păcatele lor atârnă greu. De aceea, vreau să aud dacă au făcut totul, după vestea care li s-a adus, iar atunci când voi ajunge acolo, să ştiu ce să fac. Bărbaţii şi-au întors chipurile şi au plecat Spre Sodoma.” (1 Moise XVIII, 20-22)1.

Se mai spune că: „Domnul a venit la Avraam însoţit de trei bărbaţi”. Putem considera că atotputernicul zeu trebuia să fie apărat, sau că respectivii aveau misiuni bine determinate?

Se mai relatează şi despre un anume Jahwe, capabil să transporte persoanele divine dintr-un loc în altul.

Conform relatării biblice, patriarhul Avraam s-a opus – într-un mod ironic şi subtil – intenţiilor distructive.

„Avraam s-a oprit în faţa Domnului şi a spus: Vrei să-i omori pe cei care trăiesc după Lege, deopotrivă cu cei fără de Dumnezeu? S-ar putea să fie cincizeci de necredincioşi în oraş, omoară-i numai pe ei şi nu distruge întreg oraşul pentru aceştia.”

„Domnul a spus: Dacă voi găsi cincizeci de necredincioşi voi distruge întreg oraşul (1 Moise XVIII, 23-26)."

Fără a cântări foarte atent vorbele Domnului şi poate dintr-un spirit ierarhic neîncrezător, Avraam a întrebat în continuare:

„Cu toate că sunt format din pământ şi cenuşă, îndrăznesc să-l întreb pe Domnul: S-ar putea să fie cu cinci mai puţin decât cincizeci de eretici; chiar şi pentru aceia fără de cinci vrei să distrugi cetatea? (1 Moise XVIII, 27-28)."

Din relatarea dialogului biblic putem să deducem o anumită toleranţă şi acceptarea unui posibil compromis. Dar efortul patriarhului Avraam, care a folosit în mod subtil perceptul divin al nonviolenţei, nu a schimbat cu nimic soarta cetăţilor Sodoma şi Gomora, chiar dacă o tradiţie străveche ne transmite că în toată Sodoma nu au existat atâţia eretici!

Numărătoarea inversă a început

Schimbare de decor. Doi „îngeri" apar în faţa casei lui Lot care locuia împreună cu soţia şi cu cele două fiice în oraşul predestinat distrugerii. Acest fel de vizită trebuie să fi fost o raritate, deoarece vestea s-a răspândit ca vântul printre desfrânaţii din oraş. Ei s-au îngrămădit în jurul casei lui Lot şi nu s-au lăsat îmbunaţi de acesta când – din mărinimie sau mai degrabă din frică – a vrut să le ofere cele două tinere femei. Din contră, situaţia s-a încins şi mai tare. „I-au spus: «Tu eşti singurul străin din oraş şi vrei să ne conduci pe noi? Noi vrem să te chinuim mai mult decât pe ceilalţi.» În acest timp se apropiau tot mai mult de Lot." (1 Moise XIX, 9).

Situaţia are ceva fantomatic, seamănă cu acţiunea dintr-un ghetou. De ce Lot care locuieşte în oraş este considerat un străin? De unde această agresivitate explozivă a desfrânaţilor autohtoni, împotriva sa şi a celor doi îngeri? Erau ei altcumva, au fost oare făcuţi răspunzători pentru ceva? Bănuiesc locuitorii oraşului că se va întâmpla ceva?

În momentul în care situaţia riscă să iasă de sub control, cei doi vizitatori stranii îl trag pe Lot în casă, folosind în acelaşi timp un fel de armă care provoacă orbirea temporară a mulţimii întărâtate, care şi renunţă în cele din urmă la asediul locuinţei.

Se poate da un exemplu similar, petrecut în zilele noastre pe aeroportul din Mogadiscio, când o unitate specială antiteroristă a reuşit să neutralizeze

un comando de piraţi ai aerului, care capturaseră un avion al companiei Lufthansa.

Biblia ne arată că, după altercaţiile de la uşa casei lui Lot, vizitatorii care i-au avertizat că Domnul va distruge Sodoma şi Gomora şi care în acelaşi timp aveau misiunea de a-i scoate pe Lot şi familia sa de acolo, erau denumiţi odată „îngeri” şi altă dată „bărbaţi”. Ei au avut oare numai rolul de a-l scoate pe Lot şi familia sa din zona fatală, sau au plasat peste noapte la locul potrivit bomba nucleară cu detonatorul amorsat? Poate chiar în casa lui Lot? Totul făcea parte dintr-un plan bine stabilit dinainte, ei trebuiau să se ţină de el, timpul începea să devină presant, detonaţia se apropia.

Într-adevăr nu mai era timp de pierdut atunci când Lot şi familia sa se codeau să plece, străinii misterioşi i-au luat cu forţa, i-au condus afară din oraş, unde i-au lăsat singuri. Dar nu înainte să-i atenţioneze pe fugari:

„Salvaţi-vă viaţa şi nu vă uitaţi înapoi, nu vă opriţi din mers până nu părăsiţi acest teritoriu. Ca să nu muriţi, fugiţi în munţi.”

(1 Moise XIX, 17).

Lot şi familia sa au fugit, până au ajuns într-un mic oraş Zoar, situat de cealaltă parte a Mării Moarte. Când a răsărit soarele, s-a produs inevitabilul.

Coloana de sare misterioasă

„Domnul a lăsat să plouă din cer, peste Sodoma şi Gomora, cu sulf şi foc, a distrus cetăţile din tot ţinutul şi toţi locuitorii din cetăţi şi tot ce creştea pe câmp. Nevasta lui Lot s-a uitat înapoi şi s-a transformat într-o coloană de sare (1 Moise XIX, 24-26).”

Într-un mod asemănător descriau şi manuscrisele apocrife de la Marea Moartă – descoperite în anul 1947 – dezastrul biblic:

„O coloană de praf şi foc s-a ridicat, la fel ca o coloană de fum, care părea că vine din inima pământului. Sodoma şi Gomora, printr-o ploaie de sulf şi foc, au fost distruse, tot pământul din jur, toţi locuitorii şi toate plantele. Şi nevasta lui Lot faţa şi-a întors şi s-a transformat într-o statuie de sare. Şi Lot a trăit în Zoar, dar i s-a făcut frică şi a plecat în munţi.”

Într-una din lucrările mai timpurii ale autorului austriac Peter Krassa, acesta a găsit o posibilitate fantastică pentru explicarea acelei coloane de sare enigmatice. Această idee i-a fost sugerată de un autor est-german de romane

ştiinţifico-fantastice.

Se pare că soţia lui Lot ar fi rămas în urmă, poate chiar s-a întors să mai vadă pentru ultima oară căminul abandonat. Atunci a surprins-o deflagraţia atomică. Când ceilalţi s-au întors să o caute, n-au mai găsit decât o amprentă pe stâncă – a fost pur şi simplu evaporată şi impregnată în decorul de sare al reliefului.

Există oare o explicaţie? În prima mea carte Die weiße Pyramide, am vorbit pe scurt despre holocaustul atomic care s-a petrecut pe 6 august 1945 în oraşul Hiroshima. Ca un avertisment pentru generaţiile viitoare, autorităţile oraşului au amenajat un parc de comemorare, chiar în epicentrul exploziei şi care cuprinde şi nişte ziduri aproape nevătămate. Pe ele se pot vedea contururile unor forme umane. Sunt urme ale jertfelor omeneşti ale acestei explozii de nedescris, care într-o fracţiune de secundă a evaporat nişte fiinţe şi le-a eternizat pe* pereţi. Dar suficient de mult timp ca să lase imaginea macabră a unui om în momentul morţii sale, un fel de fotografie făcută la minut.

Ofiţerul britanic, J. Campbell, a făcut în anii douăzeci într-o regiune greu accesibilă din subcontinentul indian, o descoperire nu mai puţin bizară. Pe un perete, în parte glazurat, al unei curţi interioare a unui oraş aflat în mijlocul junglei, el a găsit amprenta vagă a unei forme omeneşti.

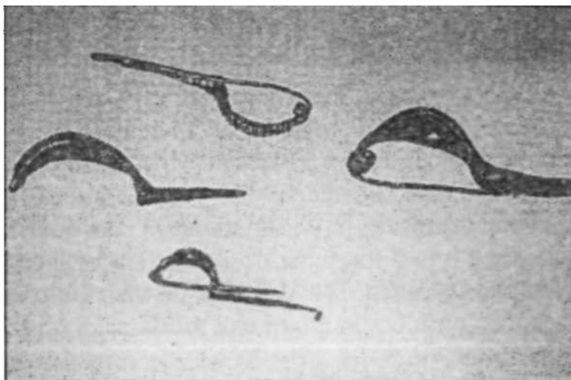
Numeroase alte victime, care ne amintesc cu umbrele lor pereţii din Hiroshima şi ruinele din vechea Indie, au avut oare o soartă identică?

Un şoc în lumea ştiintifică

Se spune în Cartea 1 a lui Moise că Avraam, fiind unchiul lui Lot, ar fi plecat în zori să vadă ce s-a întâmplat cu cetăţile Sodoma şi Gomora, de la care Dumnezeu şi-ar fi întors faţa. A constatat că din locurile acelea nu mai rămăsese nimic şi doar un fuior de fum se mai înălţa către cer.

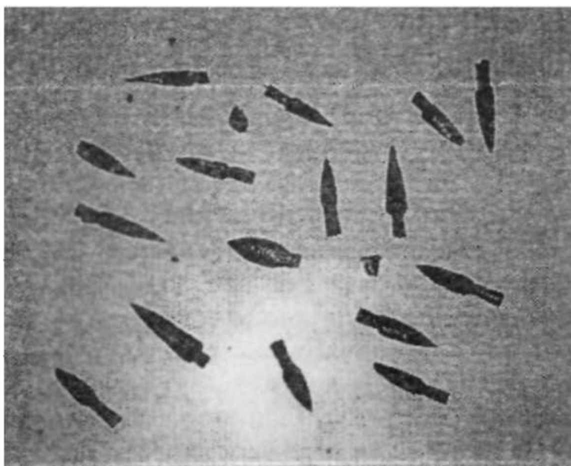
Trebuie să fi fost aceeaşi imagine, ca aceea din oraşul port Hiroshima, după ce echipajul de pe bombardierul, US Air Force, „Enola Gay”, cu puţin timp înainte de răsăritul soarelui pe data de 6 august 1945 a lansat încărcătura ucigătoare. Acest ordin l-a dat preşedintele Harry S. Truman (1884-1972), după care – în fiecare seară citea, înainte de a adormi, Biblia. Ar fi oare lipsit de respect să întrebăm ce capitol al Bibliei l-a inspirat să ducă la

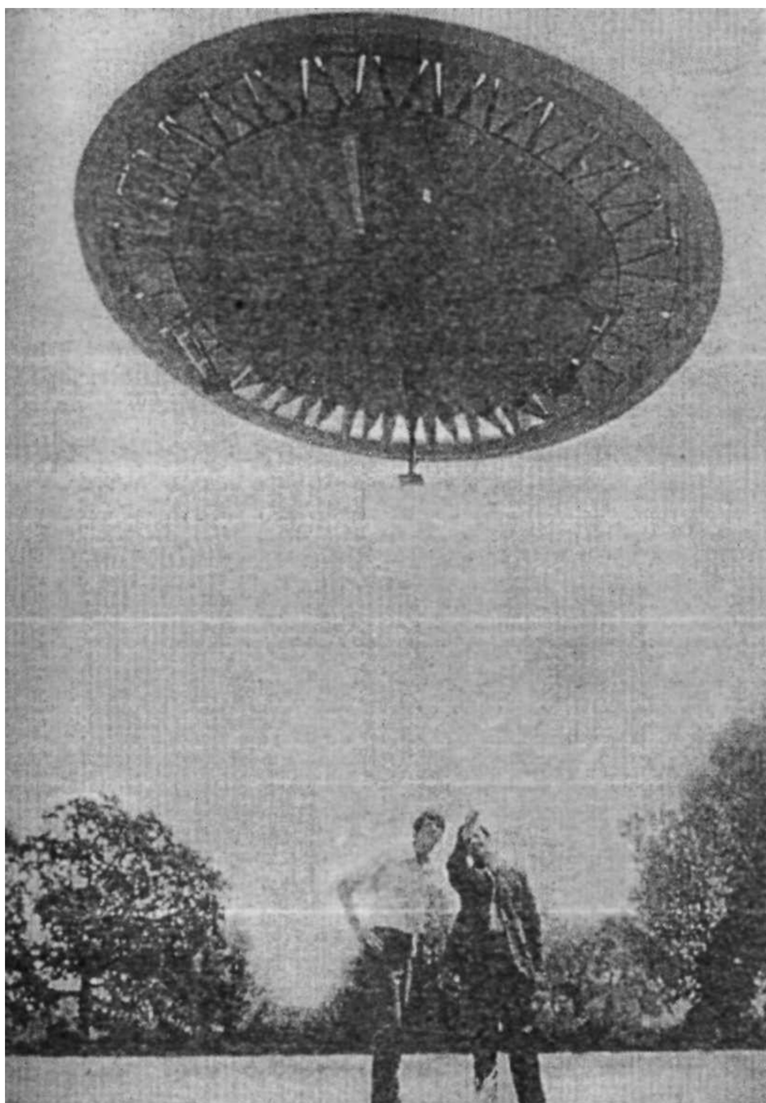
moarte instantanee 80000 de oameni?!

Aproximativ 3 000 de ani vechime. Ace de siguranță lucrate unele dintr-o singură bucată, altele nituite.

Vârfuri de suliță din metal. Nu au avut o apărare eficientă dacă pericolul a venit de sus! Au fost descoperite la Molpir.

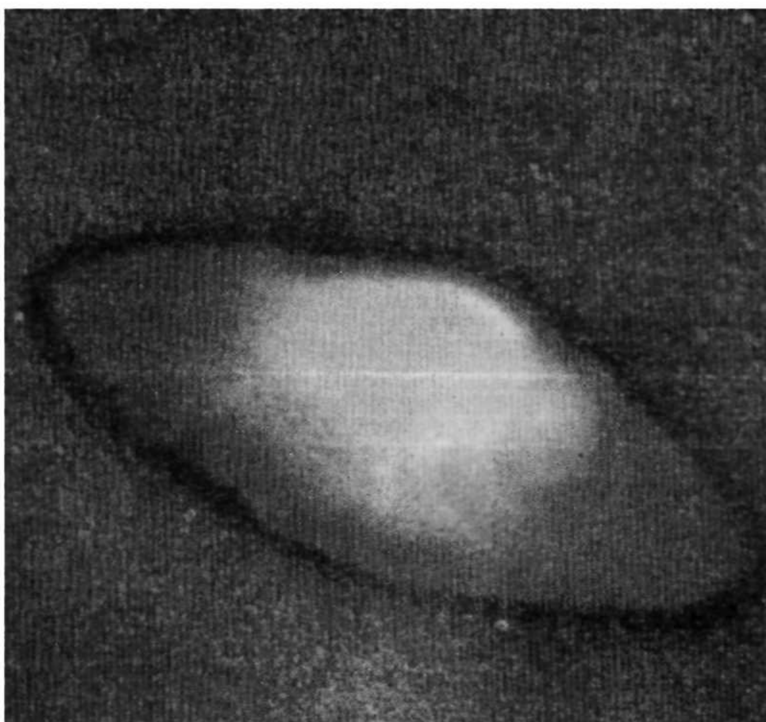

Discul de încercare al lui Searl, P-11. La 30 iunie 1968, acest model a străbătut distanța de 250 de kilometri între Reading și Cornwall într-un timp incredibil de două minute! Inventatorul englez a descoperit misterul modului de propulsie al OZN-urilor.

Herbert Schneider discută cu John Searl (dreapta), a cărui adresă a reuşit să o descopere după cercetări enervante şi dificile.

Acest OZN a fost fotografiat la 21 octombrie 1965 'deasupra statului Minnesota. Aceleaşi stranii lumini roşii se observă şi la discurile de zbor ale lui Searl, la anumite viteze de rotaţie.

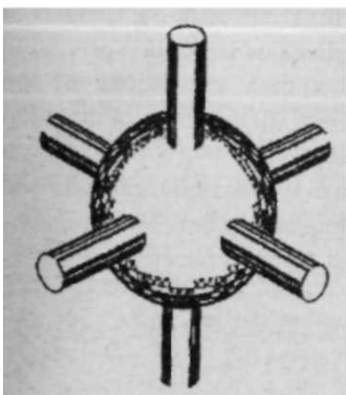

Pe această veche monedă din anul 193 e.n. se poate recunoaşte un obiect deosebit (săgeată). Un satelit artificial?

Un obiect asemănător fotografiat în anul 1973 peste New Mexico - cu 1800 de ani mai târziu.

O reprezentare obținută pe calculator a unei sfere glazurate din deşertul Gobi, veche de 3000 de ani. Era un satelit al zeilor?

Corcituri antropomorfe unde te uiți cu ochii! Walter Jörg Langbein a fotografiat în Mahabalipuram (India) această creatură neobişnuită. Un experiment genetic al extraterestrilor?

Mai sus amintitul profesor rus, Agrest, a şocat în anul 1959 lumea academică, pentru că a găsit o interpretare modernă conţinutului din Biblie, citat mai sus: „Locuitorii (din Sodoma şi Gomora) au fost avizaţi să părăsească această zonă, să nu privească în direcţia exploziei şi să se ascundă după valuri de pământ sau după stânci. Explozia care a urmat, a format o coloană de fum şi praf caracteristică, care se produce la exploziile atomice, a exterminat oameni rămaşi în urmă şi a distrus lumea plantelor. Celor care în timpul exploziei nu au fost destul de departe, li s-a permis în urma unor reguli impuse de contaminarea radioactivă, să se stabilească în unele peşteri îndepărtate."

Cum a devenit Lot un proscris?

„Deoarece lui îi era frică să rămână în Zoar şi a plecat în munţi cu cele două fiice ale sale, unde au locuit într-o peşteră (1 Moise XIX, 30)". Conform interpretării biblice, fetele lui Lot au rămas însărcinate cu tatăl lor.1

Distrugere atomica totala – dar de ce?

Se pare că ipoteza cea mai plauzibilă pentru distrugerea oraşelor Sodoma şi Gomora este detonarea unei încărcături termonucleare.

Nu este vorba despre un cutremur sau o erupţie vulcanică, cum ar vrea anumite persoane să ne convingă. De unde să chemăm în această zonă un vulcan în ajutor? Regiunea ne prezintă – privită din punct de vedere geologic – o căldare erodată, care se extinde spre sud, dar vulcani nu se găsesc acolo. Dacă nu a fost focul din adâncuri, atunci el trebuie să fi venit de sus.

Dar nici ipoteza unui cutremur nu este plauzibilă, căci atunci ar trebui să fie vorba de fisuri şi crăpături în pământ. Mai degrabă a apărut un abis al iadului care a înghiţit oamenii păcătoşi.

Să nu uităm de versetul 21 din prima carte a lui Moise: „De aceea vreau să cobor, să văd dacă după această larmă s-a terminat totul." Această afirmaţie ne arată clar că nenorocirea a venit de sus.

Întrebarea pe care ne-o punem şi care reflectă consecinţele naturale, este motivul care a dus la distrugerea nucleară. De ce a trebuit o civilizaţie cu o inteligenţă foarte avansată să folosească arme atomice împotriva oamenilor care posedau doar arme de lovire şi de străpungere?

Au făcut lucrul acesta din cauza unei ameninţări iminente?

Pur şi simplu de dragul experimentului? Este deja de mult bine cunoscut că autorităţile americane au făcut în anii patruzeci teste de radiaţie pe oameni care nu bănuiau nimic. Ca să testeze acţiunea asupra organismului uman, li s-a injectat unor persoane nonvolun-tare un preparat pe bază de plutoniu, un element foarte radioactiv. Majoritatea persoanelor testate nu a supravieţuit acestor experimente îngrozitoare, murind de leucemie sau alte tipuri de cancer.

Profesorul Agrest – care trăieşte din anul 1992 în Statele Unite şi cercetează mai departe vechile scrieri ebraice susceptibile să ne ducă pe urmele „zeilor astronauţi" – a spus deja în anul 1959: „Poate vizitatorii din univers au adus materialul nuclear de care nu mai aveau nevoie, după ce au atenţionat locuitorii din oraşe şi din împrejurimi." Aceste fapte care ne dau de gândit se regăsesc în legendele acelor popoare care au trăit în perioada aceea pe litoralul Mării Moarte.

Anticipând, pot spune că şi eu susţin ipoteza unei distrugeri nucleare la Sodoma şi Gomora, care este mult mai plauzibilă decât alte ipoteze. Dar eu nu cred că este vorba doar de un material fisionabil aflat în exces. Pentru aceasta s-ar fi putut folosi nenumărate regiuni nelocuite.

Şi pe deasupra în Biblie scrie explicit că numai Lot şi familia sa, nicidecum ceilalţi locuitori ai oraşelor condamnate, trebuiau să fie salvaţi.

Ce secrete înspăimântătoare existau în sinistrele oraşe de la malul Mării Moarte?

Cheia pentru soluţionarea acestei enigme se află poate în starea în care se află localităţile indicate.

Un numitor comun!

Ce mai putem găsi în această regiune din Orientul Apropiat, care este până şi în ziua de astăzi un butoi cu pulbere? Multă sare şi mai mult nisip într-un deşert care pare fără de sfârşit. Este un loc nemaipomenit pentru construirea unui lagăr de exterminare pentru oameni aduşi din toată lumea.

Această presupunere îşi găseşte o susţinere logică: în minte sau mai degrabă pe hartă – dacă tragem cu compasul un cerc cu diametrul de 1000 de kilometri, locul acesta groaznic se află exact în centrul unor culturi destul de avansate, care s-au dezvoltat în această regiune.

— Cultura sumeriană în ţara celor două fluvii (Mesopotamia)1

— Foarte înaintata cultură egipteană în imperiul faraonilor, pe malul

Nilului

— Împărăţia hitiţilor din partea estică a Asiei Mici, pe teritoriul actual al Turciei

— Şi în sfârşit cultura cretană, de fapt străvechea civilizaţie minoică, ale cărei puţine vestigii sunt prezentate turiştilor din ziua de astăzi pe insula Creta.

Există aici un numitor comun? Eu sunt sigur că îl voi descoperi. În aceste culturi s-a format un adevărat cult pentru corcituri, aberaţii genetice şi alte fiinţe monstruoase înfiorătoare.

Să începem cu cea mai apropiată regiune: Egiptul. Acolo erau divinizate creaturi de origine zeiască, care păreau să fi apărut, precum cele ale doctorului Frankenstein, din întuneric. Eusebius, episcop de Caesarea în Palestina şi recunoscut istoric (263-339 e.n.), ne spune într-una din cronografiile sale:

„Şi erau alţi monştri, din care o parte s-au creat singuri, şi aceştia au plămădit fiinţe înzestrate cu două aripi, apoi altele cu patru aripi şi două feţe, un corp cu două capete, femei şi bărbaţi, care aveau două sexe, masculin şi feminin în acelaşi timp (hermafrodit) după aceea şi alţi oameni, cu coapse de capre, cu coarne pe cap, şi alţii, cu picioare de cal; alţii cu o formă de cal la partea din spate şi cu un bust uman în faţă, care aveau forme de centauri şi au zămislit şi tauri, cu cap de om...”.

În timpul său, episcopul Eusebius a găsit aceste cunoştinţe în însemnările unui preot egiptean pe nume Manetho. Acesta i-a spus, că zeii au coborât atunci pe pământ să instruiască oamenii. Şi zeii au lăsat să apară aceste corcituri de diferite feluri care au fost desemnate ca fiind „animale sfinte”.

Ce creaturi îngrozitoare au părăsit laboratorul genetic al unor experimentatori paleoastronauţi, cărora le plăcea să se joace de-a zeii? Şi cu ce scop au desăvârşit străinii aceste experienţe?

Vechii egipteni au avut un cult dezvoltat al mumificării. În afara celor bogaţi şi puternici, care sperau să se reîntoarcă la viaţă, egiptenii au mumificat practic în serie tot ce avea două, patru sau mai multe picioare, tot ce putea înota sau zbura. Au fost mumificate pisici, cărăbuşi şi crocodili, chiar peşti şi, natural, păsări de tot felul. Totul cu excepţia navelor cereşti, dar nici aici nu sunt aşa de sigur. Cine ştie încă exact ce mai acoperă nisipul

deşertului, în străvechea ţară de pe Nil?

Blestemul veşnic

Vechii egipteni au conservat pentru eternitate şi aşa zişii tauri sacri, simbolul puterii faraonice dată de zeul „Apis". Pentru aceasta ei au creat în Sakkara aşa-numitul Serapeum, care era o uriaşă necropolă subpământeană în care se aflau sarcofagele cele mai mari din lume. Aceşti coloşi sunt construiţi din granit, care a fost adus de la Assuan, aflat la o depărtare de o mie de kilometri de Sakkara. Greutatea lor este de 70 până la 100 de tone, chiar capacele lor au 20 până la 30 de tone! Alte încăperi funerare cu boltă megalitică, care conţineau sarcofage de taur, există la Heliopolis, în Baqarie şi la Abusir lângă Gizeh1. Ce au conţinut cândva mumiile, ne povestesc arheologii precum şi armata de ghizi, de care nu poţi să scapi în Egipt. Realitatea este complet alta. Când au fost deschise, unele sarcofage, erau goale sau conţineau o masă informă care mirosea greţos, formată dintr-un fel de bitum amestecat cu milioane de mici aşchii de oase.

Aici totul devine misterios! De exemplu, în camerele cu tavanul boltit s-au găsit două mumii de taur respectabile. Aşa s-a crezut mai întâi pentru că printre bandajele intacte, se mai găseau cele două coarne. Când s-au desfăcut cu atenţie corpurile impunătoare, surpriza a fost totală. Ce părea de afară să fie mumia perfect îmbălsămată a unui taur, în realitate nu era altceva decât un amestec de fragmente de oase de la diferite fiinţe, ţinute împreună de un bitum rău mirositor, totul înfăşurat într-un bandaj de în lung de kilometri.

De ce s-au construit sarcofage de granit mai grele şi mai sigure decât pentru orice seif de bancă? Deoarece s-a făcut o risipă aşa de mare de muncă, sarcofagele trebuiau să ne lase o moştenire importantă2. Erau oare rămăşiţele unor fiinţe nereuşite ale experienţelor manipulării genetice?

Arheologul francez Auguste Mariette, care a descoperit serapeumul mai sus amintit în anul 1852, a găsit pe bolta încăperii, o înscripţie dedicată taurului sfânt. „Tu nu ai niciun tată, tu eşti creat de cer". Şi Herodot (484-424 î.e.n.), cel mai vechi istoric grec, a scris pe această temă: „Taurul Apis are următoarele semne: este negru, pe frunte are o pată albă în formă de pătrat, pe spinare are desenat un vultur, coada are păr dublu faţă de alte animale, şi sub limbă se recunoaşte imaginea unui gândac."

Este oare o fantezie arhaică a bătrânului istoric? Este o varietate naturală? Sau sunt mutanţi din laboratorul tehnicienilor geneticieni extraterestri? Se poate specula mai departe această idee.

După ce extraterestrii s-au întors după mult timp pe planetă, au rămas multe asemenea corcituri, create artificial pe pământ. De ce să le fi luat cu ei străinii? Loc era puţin în nava cosmică şi poate că aceste creaturi erau agresive (Când s-a reuşit într-un laborator genetic să se încrucişeze două rase de albine, a rezultat o albină de o agresivitate foarte mare, de care a învăţat să se teamă jumătate din America. S-a născut albina ucigaşă). Aşa au răspândit aceste fiinţe monstruoase frica şi groaza pe pământ, până când, în sfârşit, au murit toate.

Atunci s-au luat resturile animalelor moarte, s-au tocat oasele acestora şi s-au amestecat cu bitum. Ceea ce a rezultat a fost introdus în sarcofage de granit, şi s-a aşezat un capac de treizeci de tone deasupra conţinutului nefast, închizându-l ermetic. Niciodată aceste creaturi ale tehnicii genetice ale zeilor nu vor mai răspândi frica şi groaza. Sfărâmarea resturilor a potolit angoasa oamenilor terorizaţi. Ei au fost blestemaţi pentru veşnicie!

1995: Eroarea mamei natură

În timp ce scriam acest capitol, mi-a ajuns pe masă un articol din presa cotidiană. El se ocupă de un subiect fierbinte care, „mulţumită” eforturilor Uniunii Europene (UE), s-ar putea în adevăratul sens al cuvântului, să devină un subiect fierbinte. Alimentaţia îmbunătăţită genetic „(Novel-Food)” produsă prin modificări genetice directe efectuate la microorganisme, plante şi chiar animale1.

„Ce sună astăzi ca o poveste, mâine poate să devină realitate” era motto-ul unui serial ştiinţifico-fantastic german din anii şaizeci. Se pare că ficţiunea de ieri poate să devină realitate! S-ar putea ca Uniunea Europeană să ne dea, printr-un decret, aceeaşi mâncare „europeană” în farfurie, care să prezinte „numai” câteva mici deosebiri.

Dar se aud deja voci care atenţionează. Într-o broşură a unei organizaţii centrale de protecţia consumatorului din Saxonia de Jos, Baden-Wurttemberg şi Hamburg a apărut întrebarea, dacă nu va avea loc un transfer genetic între microorganismele (manipulate genetic) din mâncarea noastră şi bacteriile din

intestine. Cine mănâncă iaurt cu organisme vii modificate genetic nu ştie dacă în acest fel, vreuna din informaţiile dobândite nu ar putea „sări” la flora intestinală. Cazul devine problematic dacă microorganismele manipulate genetic ar putea conţine o genă, rezistentă la antibiotice. Un alt câmp larg pentru controverse sunt alergiile. Dacă se scot anumite elemente genetice din mâncare, la care oamenii fac alergie, s-ar putea produce alte alimente pe care noi nici nu putem să ni le imaginăm, dar care ar crea complicaţii inimaginabile.

Aceasta este o muzică a viitorului? În niciun caz; este mai degrabă o realitate depăşită. Vreau să explic pe scurt o schimbare de gene la plante.

Unei plante i se prelevează câteva celule. În nucleul celulei este conţinut materialul genetic al ADNului (acid dezoxiribonucleic). O genă străină cu o proprietate dorită este apoi inclusă în lanţul ADN. Aceasta se poate face prin bacterii sau viruşi (taxiuri genetice), sau direct prin injectare în nucleul celulei. Prin acest transplant genetic, celula a învăţat ceva nou, ea poate acum să îndeplinească o nouă

Fig. 8. *Muzică a viitorului? Nicidecum. Manipulările genetice sunt deja realitate trecută. Şi aceste încercări nu se fac, din păcate, numai pe animale.*

celula a învăţat ceva nou, ea poate acum să îndeplinească o nouă funcţie.

Iar cine crede că acest gen de experienţe s-a limitat doar la cartofi, ciuperci şi iaurt, este naiv. Deja încă din anul 1987 tehnicienii în genetică din Statele Unite, au creat o încrucişare între o oaie şi o capră. Nicio altă ştiinţă nu a făcut în ultimii ani atâtea progrese uriaşe precum tehnica genetică. Curând cercetătorii vor fi în stare să reconstruiască „cărămizile ADN” umane1.

De asemenea în Creta şi Sumer…

Turistul dornic de odihnă ajuns pe insula grecească Creta, încântat de peisaj şi soarele darnic, nici măcar nu bănuieşte că în timpuri străvechi şi aici s-au experimentat manipulări genetice, care au condus la naşterea unor creaturi monstruoase.

Din legendele greceşti aflăm despre minotaur, un monstru cu corp de om şi cap de taur. Minos, mitologicul rege al insulei Creta, nu a fost în mod cert bucuros când soţia sa, prin bunăvoinţa zeului Poseidon, a făcut dragoste cu un taur2. Rezultatul acestei uniri după mitologia greacă şi amintirile pe care le avem despre experienţele genetice înfiorătoare ale zeilor – a fost Minotaurul.

El a crescut şi a devenit un pericol permanent pentru cei din jurul său. Aşa că regele Minos l-a însărcinat pe maistrul său în construcţii, Dedal, să construiască sub capitala Knossos un labirint, unde urma ca monstrul să fie încuiat şi să i se dea regulat drept hrană tinere fiinţe umane.

Doar prin intervenţia curajosului erou mitologic Tezeu (ajutat de Ariadna), care a pătruns în labirint şi a răpus temuta făptură – tot mai lacomă în ultimul timp – au reuşit oamenii să scape de tributul de sânge uman plătit până atunci.

Şi în mitologia hitită – un popor indo-german, stabilit aproximativ acum 2 000 de ani înaintea erei noastre în partea estică din Asia Mică – au existat corcituri şi alte nebunii genetice.

Reproducerile lor se pot vedea în muzeul hitiţilor din metropola turcească Ankara.

În acelaşi areal este situată şi ţara celor două fluvii (Mesopotamia). Tăbliţele grafice sumeriene şi asiriene, pereţi de templu şi stele funerare ne arată sute de figuri cu genii înaripate, sfincşi, animale cu capete de om şi alte creaturi de coşmar. O stelă funerară deosebit de frumoasă este aceea care îl venerează pe regele legendar al asirienilor Assurbanipal II (668 – 626 î.e.n.). Ea este expusă astăzi la muzeul britanic din Londra şi ne arată cum şi ce fel de comori au fost adunate din campaniile militare şi din jefuirea cetăţilor cucerite. Lângă saci şi butoaie pline erau şi fiinţe vii, lângă elefanţi erau şi creaturi fabuloase. Unul dintre soldaţi aduce drept captură o creatură asemănătoare cu o maimuţă care poartă pe umeri un cap omenesc. Altul duce de zgardă o vietate de mărimea unui câine ciobănesc. Aceasta se sprijină pe

nişte picioare omeneşti, posedă un cap şi mâini omeneşti, şi are coada unui animal sălbatic.

Putem – pentru comparaţie – să facem un scurt popas în Orientul Îndepărtat. În muzeul Shaanxi Historical Museum din Xian am fotografiat nişte fiinţe hibride având forme deosebite. De exemplu, am găsit o figură de mărimea unui câine, făcută din bronz, care are pe spate un pieptene cu dinţi ascuţiţi, care seamănă mai degrabă cu un stegosaums din mezozoic (220-60 milioane de ani î.e.n.). Se pare că şi „zeii cei galbeni" din China au făcut experimente genetice, cu mare plăcere.

Lagărul morţii creat de zei şi povestea unei zile apropiate

Să ne întoarcem în spaţiul preasiatic. După această trecere sumară prin istoria culturală a egiptenilor, cretanilor, hitiţilor, asirienilor şi sumerienilor, le va fi mai clar cititorilor ce speculaţii îndrăzneţe vreau să expun în continuare. Se crede că extraterestrilor care au provocat mutaţii genetice, nu le-a scăpat nicio specie. Ei au vrut poate să optimizeze creaturile hibride pentru viaţa pe pământ. Probabil au avut şi plăcerea experimentării. Să vedem acum ce ar putea fi posibil.

Într-o zi ei au ajuns, în adevăratul sens al cuvântului, la necesitatea de a distruge acea masă ne-omenească. Poate că voiau să se întoarcă de unde au venit. Sau poate aceste creaturi artificiale, având din zi în zi o agresivitate crescută, ar fi putut deveni periculoase pentru specia inteligentă favorizată, cea a omului, deja ajunsă la un grad ridicat de cultură.

Astfel au amenajat străinii din univers, în deşertul de la marginea Mării Moarte, un lagăr principal de nimicire. Cum se poate vedea foarte clar în harta alăturată, acest loc este situat central faţă de toate civilizaţiile amintite. Din acele locuri numite mai sus au fost deportate acele creaturi nereuşite la Sodoma şi Gomora, unde au fost internate. Iar în final a fost pusă în funcţiune maşinăria de nimicire.

Acesta ar putea fi motivul pentru care la sumerieni, cretani, asirieni şi hitiţi s-a auzit despre aceste creaturi manipulate genetic şi s-a văzut pe diferite desene forma lor, dar la săpăturile efectuate nu s-au găsit relicve. Dar nu oficial. Se pare că în Egipt au scăpat de la deportare câteva asemenea creaturi. Aceasta se demonstrează prin puţinele descoperiri ale fiinţelor cu

spinarea în formă de fierăstrău; precum cele aşezate pe uriaşele sarcofage asigurate împotriva jefuitorilor de morminte.

Şi ce s-a întâmplat cu majoritatea monştrilor creaţi de zei?

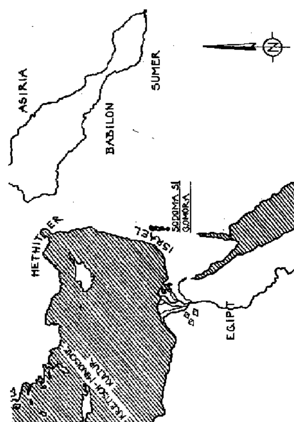

Fig. 9. *Harta ne arată localizarea unor acţiuni de o Consecvenţă înfricoşătoare: Sodoma şi Gomora a fost un lagăr de exterminare. Holocaustul atomic a servit probabil la distrugerea fiinţelor manipulate genetic, care au ieşit din laboratoarele cercetătorilor extraterestri!*

Era o dimineaţă însorită, asemănătoare cu acel 6 august 1945, care promitea să fie o zi frumoasă cu soare strălucitor. Şi cu adevărat „strălucitoare", din păcate având o semnificaţie mult mai reală, chiar apocaliptică. Doi membri ai unui comando de intervenţie rapidă l-au evacuat pe Lot, împreună cu nevasta şi cele două fiice ale sale, din zona periculoasă. Nu cu mult mai devreme; cei pentru care s-a întreprins această misiune de salvare au fost greu de urnit din loc şi aşa timpul a devenit neîndestulător.

Bomba a fost activată. Temporizatorul pentru declanşarea ei nu mai putea fi oprit. Apoi exact la timpul calculat, încărcătura nucleară a explodat. Un tunet asurzitor a întrerupt liniştea dimineţii şi coloana de fum şi foc, rapidă şi ascendentă, cu forma caracteristică de ciupercă, a urcat. Părea că plouă cu sulf şi foc. În fracţiuni de secundă temperatura a crescut foarte mult din fulgerul atomic, a pulverizat toate creaturile care s-au găsit în epicentrul acestei deflagraţii înfricoşătoare.

Sodoma şi Gomora deveniseră mai mult cenuşă. Aici s-a terminat, într-un infern cuprins de flăcări, ceea ce au început în laboratoarele lor tehnicienii genetici, veniţi din cosmos.

8. Descoperiri incredibile în podişul Anzilor

În cei patruzeci şi unu de ani ai existenţei mele pământeşti, mi-au trecut prin faţă o mulţime de lucruri incredibile, care m-ar putea pune în conflict cu

modul de receptare actual asupra imaginii lumii.

Am fost de mai multe ori la înăbuşitoarele „Piramide ale înscripţiilor” la Palenque în Mexic. Şi am coborât numeroasele, periculoasele şi alunecoasele trepte, până să stau în faţa unei plăci de mormânt devenită între timp celebră, care pare să reprezinte o scenă sugerând un cosmonaut şi vehiculul său. Dacă stăm să judecăm faţa acestei relicve fără idei preconcepute, atunci interpretarea unui realism fantastic pare cea mai plauzibilă ipoteză.

Am fost şi la piramidele din Gizeh, al căror mod de construcţie ne-ar putea şi astăzi ridica dificultăţi de netrecut.

În capitala provinciei chineze Changsha am stat uimit în faţa unei hărţi care avea o vechime de 2200 de ani, care după spusele unui arheolog chinez de cel mai înalt rang1, era o fotografie din satelit – făcută cu mii de ani în urmă de un corp zburător extraterestru, care a fotografiat pământul de pe o orbită circumterestră.

Last but not least, o încăpăţânare înnăscută m-a condus într-o zonă interzisă din China. Acolo ni s-a permis, după o tăcere lungă de decenii, să vorbim în sfârşit despre existenţa numeroaselor piramide din China. Am descoperit zeci de construcţii misterioase acoperite de vălul uitării. Despre ele se vorbeşte acum în lumea întreagă, chiar şi într-o revistă oficială în China.

În aerul rarefiat din podişul Anzilor bolivieni, la 4000 de metri peste nivelul mării, totul este un pic altcumva.

De două ori am fost, până acum, într-unul din cele mai misterioase lăcaşuri de pe planeta noastră. Am fost prima dată în toamna lui 1993, a doua oară în februarie 1996, împreună cu doctorul Johannes Fiebag, cel mai renumit cercetător al fenomenului OZN din spaţiul lingvistic german. Pentru niciunul dintre noi nu a fost prima vizită în locurile misterioase Tiahuanaco şi Puma Punku – două zone civilizate a căror origine se pierde în negura timpurilor.

Tiahuanaco – o enigmă la capătul lumii

Niciun om – după cum spun legendele – nu a văzut Tiahuanaco altcumva decât în ruine, deoarece zeii au construit această cetate într-o singură noapte. Peste aceste ruine, care trebuie să aibă o vechime de neimaginat, persistă ceaţa trecutului şi mistere de nepătruns.

Elemente de construcţie grele de câteva tone, făcute din roca cea mai dură, delimitează templul denumit şi Kalasasaya. În ultimii ani, anumiţi arheologi foarte activi au comis nişte păcate de neiertat. Spaţiile dintre masivii monoliţi au fost umplute complet cu cuburi de piatră. Aşa s-a reconstruit un zid, care în vechime nu a existat niciodată. Chiar şi profanii observă cum unele pietre par a avea un amplasament nefiresc în zid1.

În cea de-a doua carte a lui Erich von Däniken, Întoarcerea la stele, am reuşit încă să mai admirăm aceşti monoliţi înalţi de până la zece metri, având greutăţi de mai multe tone. Aceste imagini din cauza ostenelii unor „meşteri arheologi” – aparţin acum trecutului.

Oare cine păzeşte aceste relicve unice ale trecutului nostru de arheologii lipsiţi de scrupule?

Despre aşa numita „Poartă a Soarelui” de la Tiahuanaco s-a scris mult, fotografia ei fiind prezentată în nenumărate cărţi. Pe partea din faţă a acestei porţi au fost dăltuite 48 de figuri, care îl flancau de o parte şi de cealaltă pe Marele Zeu Zburător. Niciun arheolog al zilelor noastre nu a reuşit să dea o explicaţie plauzibilă acestor figuri de pe Poarta Soarelui, înaltă de trei metri şi lată de patru metri.

Autorul francez Robert Charroux, decedat cu puţin timp în urmă, a crezut că poate să găsească o interpretare fantastică pentru frizele de pe partea din faţă a porţii soarelui. În această istorioară este vorba despre zeiţa Orejona, care a venit de pe planeta Venus. Ea S-ar fi împerecheat cu un tapir şi din această unire deosebită s-ar fi născut omenirea noastră.

Eu nu ştiu dacă Charroux a crezut cu adevărat în această poveste obscură, dar eu am mari îndoieli. De exemplu, nu înţeleg de ce trebuie să găsim o soluţie prin asemenea fantasmagorii – realitatea, care s-a petrecut şi se mai petrece sus pe Altiplano, este mult mai fantastică.

Ceva mai credibil sună încercările de rezolvare pe care le-a elaborat profesorul Hans Schindler-Bellamy. El crede că cele 48 de Petroglife reprezintă desenul tehnic codificat al unui calendar, ce ajunge cu 22000 de ani înapoi în trecut1.

Arheologii nu sunt în totalitate de acord cu această datare… Dar eu nu am să înţeleg niciodată de ce Poarta Soarelui este fotografiată mereu numai din faţă. Partea din spate care este făcută dintr-un singur monolit este mult mai interesantă. Să fie oare acesta motivul pentru care împrejurul porţii

soarelui s-a aşezat un gard de sârmă ghimpată, ca vechea imagine asupra lumii susţinută de arheologia clasică să nu aibă de suferit? Eforturile de prelucrare la aceste roci foarte dure sunt fantastice. Aici a existat o tehnologie care depăşeşte orice motivaţie. Şănţuleţele, canturile şi unghiurile sunt aşa de exact prelucrate, ca şi cum ar fi trasate cu liniarul – sau mai bine spus tăiate cu laserul. Nu se poate vedea nici cea mai mică greşeală. Totali este prelucrat la milimetru!

Cum ar fi putut indienii aymara, care după spusele arheologilor sunt creatorii acestor construcţii fantastice, să prelucreze cu uneltele lor convenţionale această rocă, care are o duritate apropiată de cea a oţelului? Noi, oamenii moderni, folosim pentru aceasta unelte cu laser dirijate de calculatoare. Vă rog să mă scuzaţi, dar inteligenţii noştri arheologi consideră că cei care au construit lăcaşul nu cunoşteau pentru confecţionarea uneltelor lor alt metal decât cuprul, respectiv arama. Poate ar fi bine, ca pedeapsă, ca arheologii să fie nevoiţi măcar o dată să execute lucrări de restaurare la unul din monumentele nenumărate care există în această zonă, folosind aceleaşi unelte străvechi.

O bază cosmică străveche?

Dacă încercările de explicaţie tradiţională pot fi refuzate lejer pentru Tiahuanaco, la lăcaşul de la Puma Punku care este situat la o distanţă de un kilometru în linie dreaptă, devenim muţi de uimire. Ne aflăm aici – eu nu pot să descriu asta altcumva – în faţa ruinelor unei baze de lansare. În lung şi în lat stau nenumărate elemente de construcţie gigantice, care dau unui vizitator impresia că are de-a face cu semifabricate din beton. Dar ele nu sunt din beton, ci dintr-o rocă vulcanică foarte dură, andezit sau diorit. Ele au aceeaşi duritate cu granitul.

Dacă Tiahuanaco ne lasă un semn mare de întrebare, Puma Punku din contră, ne inspiră teamă.

Cine a construit, în această pustietate, la capătul pământului, în aerul rarefiat din munţii Anzi, care ne face să respirăm cu greu, o instalaţie gigantică? Şi cu ce scop?

Cel care a urmărit serialul de televiziune de succes al lui Erich von Däniken „Pe urmele celor puternici”, îşi mai poate aduce aminte de animaţia

realizată pe calculator cu elementele de construcţie de la Puma Punku. Astfel ajungem pe urma unor lucruri incredibile. Dacă aceste elemente disparate sunt asamblate într-un mod anume, se formează un sistem genial de construcţii! Cine, mai întreb eu încă o dată, sunt de fapt constructorii lăcaşurilor pe care le avem în vedere?

Indicator pentru o bază logistică1

Cine mai afirmă aici că nu este vorba despre o tehnologie foarte înaltă, oi dimpotrivă susţine ideea răsuflată a unor lăcaşuri de cult, acela trebuie sfătuit să-şi procure un baston alb. Sau şi mai bine, un câine dresat care conduce orbii. Atât de evidentă este dotarea tehnică, în special la elementul de construcţie, pe care l-am redat în fotografia de la pagina 165. O pictogramă modernă care indică utilizatorilor instalaţiei că înăuntru se află un echipament important. Curiozitatea se poate vedea în stânga indicatorului.

Ce a fost ascuns oare în acea deschizătură practicată în mod precis, delimitată de săgeata indicatoare? Eu personal cred indicaţii suplimentare veţi primi pe parcursul capitolului – că era vorba de o aparatură acţionată de o energie de înaltă frecvenţă. Aceste aparate erau bine protejate împotriva capriciilor vremii şi mai ales împotriva unor vizitatori nepoftiţi, într-un bloc monolitic prelucrat din piatră dură. Această deschidere largă pare să fie ceva asemănător cu o trapă care închide întreaga unitate spre exterior. Şi săgeata indicatoare, care nu putea trece aşa de uş6r neobservată, nu era altceva decât o pictogramă, un semnal de avertizare pentru echipa de întreţinere a întregii instalaţii.

Cu siguranţă că aparatura dinăuntru prezenta un pericol pentru viaţa oamenilor. După ce vizitatorii necunoscuţi au scos din uz această bază logistică în podişul înalt din Anzi, ei şi-au recuperat aparatura. Posibil să fi avut nevoie de ea pentru călătoria de întoarcere în adâncurile universului, sau pentru o altă misiune.

Există oare şi alte relatări despre existenţa unor sisteme de observaţie similare în misteriosul platou al Anzilor bolivieni?

Acul busolei se mişcă înnebunit!

Există o serie de indicii surprinzătoare, că aceste construcţii de piatră misterioase aveau rolul de a proteja aparatele care lucrau în curenţi de înaltă

frecvenţă. La această concluzie am ajuns la sfârşitul lui februarie 1996. Încă o constatare în plus. Cu toate că arheologii spuneau că este vorba despre nişte conducte de apă, Erich von Däniken arăta deja în anul 1969 că aceste semi-ţevi erau mai degrabă o protecţie pentru cablurile de transmisie energetică. Lui i s-a părut curios că a rămas numai partea de sus a acestor ţevi enigmatice. Dacă era vorba într-adevăr de apeducte, atunci mai degrabă s-ar fi putut renunţa la partea de sus şi nu la cea de jos. Dacă Erich von Däniken are dreptate, prin această descoperire s-ar putea închide cercul.

Pe data de 25 februarie 1996 mă aflam cu mai sus amintitul doctor Johannes Fiebag şi cu un grup de cititori într-un loc misterios. Prietenul nostru berlinez Wolfgang Siebenhaar – poate nu cu totul întâmplător – avea în bagajul său o busolă. I-am cerut să-mi dea busola şi am aşezat-o pe unele din blocurile cele mai mari de la Tiahuanaco. Deodată – nu mi-a venit să cred ochilor – acul busolei a început să se mişte în cutia sa. În unele locuri acul se mişca cu o violenţă neobişnuită. Aceasta era ceva nou, până acum nimeni nu dăduse atenţie la aşa ceva!

Busola lui Wolfgang nu era un caz izolat; când am aşezat alte două, trei instrumente, toate arătau acelaşi efect.

Am devenit curios şi m-am lansat într-o serie de încercări repetate. Acest fenomen de deviaţie l-am putut observa la toate elementele de construcţie şi la toţi monoliţii. Acest lucru l-am constatat în special la mai sus amintitele părţi semifabricate, care au fost dispuse aparent fără niciun scop într-un singur rând. Arheologii nu au înţeles rostul acestor instalaţii străvechi, dar deoarece nu au vrut să se lase mai prejos, au construit din nenumăratele pietre câteva ziduri de reconfiguraţie minuscule1.

După cum se prezintă, toate elementele de construcţie au fost expuse acolo la o energie de frecvenţă foarte înaltă. Incredibile au fost rezultatele pe care le-am constatat la un megalit cumva ascuns în complexul din Puma Punku. Aici se poate demonstra experimental un fenomen interesant.

În acest bloc de granit numărăm de la stânga la dreapta cinci adâncituri egale, care – cum ar putea fi altcumva – sunt prelucrate foarte exact. Şi astăzi poţi să-ţi tai degetele în canturile lor ascuţite. Aşez busola în prima adâncitură din stânga şi observ o deviaţie de cinci grade. Mi-am spus că trebuie să fac o probă şi în a doua canelură. Zis şi făcut: de data aceasta deviaţia a fost de exact zece grade.

5... 10... 20... 40... 80!

Ce lucru deosebit, m-am gândit eu, când am aşezat instrumentul în următoarea nişă, a treia de la stânga. Nu mi-am mai revenit din uimire. De data aceasta deviaţia era de exact 20 de grade!

Ce s-a întâmplat oare în aceste locuri înfiorătoare, uitate de lume? Uimirea mi-a fost şi mai mare când am aşezat busola în următoarea adâncitură şi am constatat o deviaţie de 40 grade. Şi nedumerirea a atins superlativul când am introdus instrumentul în ultima adâncitură la capătul din dreapta al blocului monolit, unde deviaţia s-a dovedit a fi exact de 80 grade, după cadranul busolei.

Spus mai concis: adânciturile dublează succesiv deviaţia acului busolei. Acesta este, nu pot să mă exprim altcumva, un lucru total nefiresc. Şi cu toate acestea, fenomenul se poate constata prin măsurări repetate, oricând!

Ce ar fi putut conţine acel element de construcţie misterios, este o enigmă; aici putem face numai speculaţii. Ipoteza care sună cel mai plauzibil este acceptarea existenţei unei aparaturi care se poate compara în sensul cel mai larg al cuvântului cu un transformator. Un transformator – cine nu îl cunoaşte de la trenuleţul electric? — are rolul de a schimba tensiunea. Tensiunea electrică din partea primară este transformată şi este preluată de un circuit secundar la o valoare stabilită.

Aici cred că au fost cuplate în serie cinci transformatoare care au lucrat timp îndelungat în aceşti suporţi megalitici. Au lăsat un efect electromagnetic, care este măsurabil şi în ziua de astăzi1. Aceste deviaţii ale busolei ne pun pe gânduri. Geologii ştiu că este posibilă o magnetizare naturală, care apare în special la rocile de adâncime. Aceasta se bazează pe afirmaţia că microelementete magnetice s-au orientat acolo înainte de răcirea rocilor. Savanţilor le-a fost imposibil, în funcţie de aşezarea magnetică a rocilor, să le pună în legătură cu schimbările repetate ale câmpului magnetic ai pământului în decursul erelor geologice.

Dar ce am putut observa la nenumăratele elemente de construcţie de la Tiahuanaco şi Puma Punku, cu tot bunul meu simţ, nu se poate pune pe seama unui magnetism natural. Acolo a fost cu totul altceva. Au avut nevoie vizitatorii noştri extraterestri, pentru bazele lor, de atât de multă energie?

Ghidul nostru, care vorbea germana, urmărea cu un interes vădit ceea

ce făceam eu cu busola. Am putut observa că aceste anomalii magnetice pot fi măsurate şi în acele locuri unde au aterizat sau au fost văzute obiecte zburătoare neidentificate.

Prin afirmaţia de mai sus am pornit pe o pistă neaşteptată. Domnul Reinaldo, translatorul nostru, nu părea să fie deloc dezinteresat de această tematică. El ne-a relatat despre toate comisiile care s-au perindat în ultimii ani printre ruinele din podişul Boliviei, ba mai mult, el ne-a aranjat un interviu cu o martoră locală, care a trăit pe propria-i piele o întâlnire de gradul trei.

Se reîntorc zeii în Tiahuanaco?

Gloria al Diaga Cortez este chelneriţa unui mic restaurant numit” La Cabana”, aflat la o mică distanţă de ruinele prezervate de la Tiahuanaco, care în ultimul timp sunt vizitate de tot mai puţini turişti.

Într-o seară – trebuie să fi fost aprilie sau mai 1989 – martora se întorcea pe jos din satul aflat la 800 de metri depărtare de micul ei restaurant. După ce a plecat din sat a observat că s-a întrerupt curentul. Ea nu şi-a făcut probleme deoarece asemenea evenimente – căderea reţelei electrice – sunt la ordinea zilei în America de Sud. Câteva minute mai târziu se afla în restaurantul ei „La Cabana”.

Când a intrat în local, a văzut cum cei doi câini de pază se coborâseră la pământ de frică şi schelălăiau uşor. Ceva nu era în regulă. A observat o lumină intensă care cădea peste casa – mult mai pătrunzătoare decât aceea provocată de camioanele care treceau pe acolo.

Şi când s-a uitat afară pe geam, a văzut un disc uriaş, foarte luminos, care plutea deasupra ruinelor preistorice!

Până atunci Gloria al Diaga Cortez nu luase de bune poveştile despre farfurii zburătoare, dar acum nu mai putea de frică. De două sau de trei ori a încercat să iasă pe uşă afară; la ultima tentativă obiectul zburător s-a îndepărtat cu o viteză uriaşă spre cer.

Deja în ziua următoare, peste zona în care a plutit OZN-ul s-a delimitat o suprafaţă rotundă unde s-a uscat iarba. Trei ani nu a mai crescut acolo nimic, abia după aceea a început să-şi revină vegetaţia. Şi astăzi se mai poate observa această diferenţă.

Gloria nu a fost singurul martor ocular al evenimentului din noaptea aceea. Chiar şi unii săteni, printre care şi paznicul de noapte, au putut vedea OZN-ul plutind peste ruine. Şi altădată, nu se mai ştie exact, era în anul 1992

sau 1993, martori oculari au văzut peste Poarta Soarelui, către ora două noaptea, o lumină stridentă. Această lumină era emisă de un disc care plutea la câţiva metri deasupra pământului.

Martorii speriaţi de moarte au reuşit să întrevadă siluetele unor fiinţe comparabile cu cele terestre.

S-au întors oare vechii zei care au construit acum câteva mii de ani baza cosmică de la Tiahuanaco şi Puma Punku, să-şi revadă opera?

Morţii din stele

Nu mai puţin incitante sunt misterele care îşi caută o rezolvare la o mie de kilometri mai la sud, în nordul statului andin Chile.

Totul a început cu o informaţie publicată într-un ziar, despre care nu se ştie dacă este credibilă sau poate fi mai bine încadrată la rubrica „citit şi uitat". În cotidianul german „BILD" a apărut, la data de 29 aprilie 1975, sub titlul ziarului, articolul: „În mormintele din vremuri străvechi: morţi din alte stele."

„Preotul belgian Gustavo Lepaige este convins că fiinţe asemănătoare cu oamenii au fost îngropate cu mii de ani în urmă pe pământul nostru. Padre Lepaige trăieşte ca misionar în Chile. De peste 20 de ani face muncă de cercetare în arheologie. Preotul misionar în vârstă de 72 de ani a dezgropat 5424 de morminte, din care unele, după spusele lui, sunt vechi de mai bine de 100000 ani. Preotul Lepaige a spus unui reporter chilian: Eu cred că în morminte au fost îngropate şi fiinţe extraterestre. Unele din mumiile pe care le-am găsit au forme ale feţei pe care nu le putem recunoaşte pe pământ."

Primele cercetări după relatările pastorului Le Paige le-a făcut Erich von Däniken în best seller-ul său Kiribati.

El arată că s-a pripit etichetând articolul din ziar în arhiva sa personală la rubrica „improbabil". Când s-a hotărât în sfârşit să cerceteze locul, arheologul – om al bisericii – era pe patul de moarte. Pe 19 mai 1980, Gustavo Lepaige a părăsit pentru totdeauna lumea aceasta. Fără nicio îndoială că s-a pierdut o bună ocazie de a primi informaţii suplimentare de primă mână.

Acum este un lucru fără rost să te lamentezi pentru ocaziile pierdute. Erich von Däniken a amintit în legătură cu pastorul Lepaige – care a amenajat în localitatea San Pedro de Atacama un muzeu arheologic cu bogate exponate

din morminte – despre o mică statuetă din lemn descoperită într-unul dintre morminte. Aceasta avea pe cap un coif asemănător cu o cască de cosmonaut şi, un corp cilindric. După părerea pastorului, această statuetă provine dintr-un mormânt care ar fi aparţinut unui extraterestru.

„Astronautul” de la San Pedro

Misionarul belgian a spus aşa: „Nu voi fi crezut, dacă voi povesti ce am găsit în morminte.”

Pe atunci încă secretarul lui Erich von Däniken, elveţianul Willi Dünnenberger a ajuns în ianuarie 1992 în enclava deşertică San Pedro de Atacama. Acolo el a făcut o vizită la „Museo Arqueologico R. P. Gustavo Lepaige” în faţa căruia se află o statuie de bronz a mentorului în mărime naturală. Interesul său principal a fost, natural, pentru acel artefact pe care l-a caracterizat într-o relatare mai târzie drept o figură de lemn pietrificată. Cum voi dovedi acum, este vorba despre o eroare nevinovată. Această afirmaţie am preluat-o eu însumi într-una din cărţile mele. În acest punct special voi furniza nişte detalii mai exacte.

Willi Dunnenberger a rugat pe unul dintre supraveghetori să-i arate figura. Ea nu era printre obiectele expuse. În sfârşit el a găsit-o lângă alte mici figurine dar din cauza poziţiei în care era aşezată într-un dulap de sticlă, nu se putea fotografia în detaliu. În aceeaşi poziţie se găseşte figurina şi în ziua de astăzi.

Totuşi am reuşit o fotografie acceptabilă. Cu încuviinţarea amicală a lui Erich von Däniken, am putut publica fotografia în prima mea carte, Piramida albă. În legătură cu una din aventurile relatate în Morţi din alte stele, la o întâlnire din Mongolia am vorbit şi eu despre pastorul Lepaige şi descoperirea sa şi natural despre astrofigurina de lemn. Aici se pare că au fost nu doar nişte simple coincidenţe…

Ce bine că există bricege elveţiene!

Pe 29 februarie 1996 am avut şi eu în sfârşit posibilitatea să vizitez acest muzeu din deşert. În mod normal aici ajung numai puţini călători, deoarece programul de lucru (orele 8-15), face muzeul din San Pedro total neinteresant Pentru interesaţi muzeul este totuşi o revelaţie.

Acest lucru a reuşit atât datorită intervenţiei unei translatoare de limbă

germană interesată în această temă cât şi prin cartea cu dedicaţie amintită mai sus, pe care am dăruit-o. La acest capitol vizitatorii anteriori au dat greş. Fără să roşească, m-a tratat cu apelativul „unul dintre cei mai importanţi arheologi ai Germaniei" în timp ce îşi făcea vânt în mod ostentativ cu cartea mea. Această vorbărie îmi era tare penibilă, dar ea a reuşit imposibilul: am căpătat de la conducerea muzeului permisiunea să deschid vitrina şi să pot examina această figurină de aproape.

În acelaşi moment am scos la iveală o duzină de bricege şi, cu degetele tremurătoare şi cu inima bătând nebuneşte, am ridicat sticla din rama de lemn.

Deci eram primul cercetător care avea privilegiul să cerceteze „Paleoastronautul", aveam permisiunea să ţin în mână şi să examinez mica minune. Cum se poate vedea în partea cu ilustraţii a cărţii, întreaga figurină măsoară 10-11 centimetri. În primele momente am fost decepţionat, nu mi-aş fi închipuit să devină atât de anostă această vizită a muzeului. Peste toate acestea, artefactul era compus din două părţi. Capul este un fel de dop miniatural care se poate trage în sus de pe corp. Făcând umor negru am spus că totul ar putea fi un recipient de inhalare al unui consumator de cocaină „zăpada" binecunoscută, dacă vrem să o luăm aşa. „Micuţul" nu este pietrificat, ci este vorba despre un lemn normal foarte uşor.

Astfel putem să-l iertăm pe Willi Dunnenberger pentru eroarea sa. Ea este scuzabilă. Când am luat această figurină în mână, am ştiut cum a ajuns Willi la ideea că ar fi vorba despre lemn pietrificat. „Micuţul" este acoperit jur-împrejur cu o crustă de nisip, eu am reuşit să extrag cu degetele câteva fire de nisip. O acţiune de curăţare atentă nu ar putea să-i strice exponatului.

În afară de aceasta, Willi a avut voie să fotografieze obiectul doar prin vitrină, nu a avut posibilitatea să-l scoată afară, să poată examina mai bine materialul din care este făcut.

Fascinaţia rămâne

După ultimele întâmplări am devenit foarte atent în ceea ce priveşte stabilirea vechimii anticei figurine de lemn. Desigur, ea ar putea avea câteva mii de ani – dar tot aşa de bine ar putea să fie de numai câteva sute de ani.

Dar această descoperire, după cântărirea tuturor informaţiilor

cunoscute, nu-şi pierde din fascinaţia sa ancestrală. Din contră: trăsăturile bogate şi stranii, în special în zona urechilor, care arată mai mult ca nişte adâncituri pentru nişte căşti integrate, ne dau de gândit!

În locul său din vitrină, micul nostru „astronaut” are o companie interesantă, despre care nu s-a vorbit până acum în nicio publicaţie. În dreapta lui stă un alt artefact asemănător, a cărei parte posterioară s-a pierdut. Surprinzător la această figurină este înfăţişarea unei coroane de raze în jurul capului. Există o uniformitate de înfăţişare a acestor figuri de „zei” răspândite pe tot cuprinsul pământului. Peste tot, pe desenele din peşterile din Statele Unite sau în Outback în Australia, ori în „Incisioni rupestri” de la Val Camonica din nordul Italiei, precum la micul exponat din muzeul arheologic din San Pedro de Atacama, există aceste coifuri înconjurate de raze care ne dau de gândit.

Nu departe de localitatea din deşert se găsesc nişte formaţiuni pe câmp, care sunt atât de stranii că pot fi luate drept un peisaj lunar. Ce oare mai poate să ascundă acest deşert? Şi ce descoperiri incredibile a făcut pastorul Gustavo Lepaige, care a dus secretele cu el în mormânt?

O colecţie înfiorătoare

Graţie unei activităţi de mai multe decenii în cercetarea mormintelor desfăşurate de pastorul Gustavo Lepaige, muzeul inaugurat de el este o adevărată oază de descoperiri conţinând şi relicve omeneşti. În raportul lui Willi Dünnenberger este vorba de până la 500 de cranii, care prezintă diferite feluri de deformări. Într-o vitrină la intrare este expus un craniu deformat, foarte bine păstrat.

Mai multe asemenea relicve înfiorătoare de această natură se găsesc în nişte camere care nu sunt accesibile publicului. Intervenţia voluntară a mai sus numitei translatoare şi desigur câţiva dolari în plus au deschis uşile acestui adevărat arsenal. Pe nişte stelaje care ajungeau de jos până la tavan, erau expuse frumos curăţate câteva mii de cranii. Unele din cranii prezentau deformaţii caracteristice.

După părerea predominantă a arheologilor, aceste deformări ale craniului au fost provocate numai reprezentaţilor nobilimii sau persoanelor din cercurile înalte. Şi ele nu reprezentau altceva decât o modă splendidă,

căci un cap deformat era considerat un ideal de frumuseţe.

Aceasta trebuie să fi fost o modă globală, căci asemenea deformări de craniu s-au găsit în toată lumea: în vechiul Egipt, în tot Orientul şi în China. Nici Africa, America de Nord sau de Sud nu făceau excepţie. Dar în mod special aceste forme insolite de modă au apărut în podişurile înalte din Anzi, la diferite populaţii.

Este cunoscut la incaşii din Peru, că preoţii alegeau băieţi foarte tineri şi le puneau capetele încă moi între scânduri capitonate. Prin şarniere erau trase nişte şnururi care micşorau spaţiul între scânduri încet şi continuu. Presiunea asupra capetelor copiilor creştea mereu. Unele dintre fiinţe se pare că au supravieţuit acestor chinuri, altcumva nu s-ar putea explica craniile deformate ale unor bărbaţi în plină maturitate.

Aceste cranii deformate erau, până cu puţin timp înainte, destul de frecvente în Creta şi Lappland. Şi chiar în zilele noastre se practică această tortură la tribul Mangbetu în Zair şi la alte diferite triburi din bazinul Amazonului ca şi în Patagonia de Sud.

Aici se pune totuşi întrebarea, cât de perverşi puteau să fie acei oameni, încât să mutileze craniile încă neîntărite ale propriilor copii. Dacă era vorba de un ideal de frumuseţe, oare pe cine au vrut să imite? O formă de cap naturală asemănătoare nu exista pe planeta noastră. Dacă omul a imitat mereu câte ceva, nu ar fi nicio minune că ar fi vrut să se asemene cu nişte „zei”. Ar însemna că aceste cranii schimbate nu ar fi avut alt sens, decât vanitatea omenească, de copiere a înfăţişării vizitatorilor străini. Acest lucru a fost făcut fie pentru venerarea zeilor, fie pentru ca semănând cu „Zeii”, să-şi formeze o autoritate asupra celorlalţi oameni. Aşa au început unele religii...

Craniul „imposibil”

Între miile de cranii expuse în depozitul muzeului din San Pedro, un exemplar mi-a atras atenţia în mod deosebit. El nu era deformat, tocmai acest lucru m-a făcut să devin curios. Normal, craniul omenesc este constituit din mai multe plăci care îşi încheie dezvoltarea la sfârşitul pubertăţii. Acest lucru are un înţeles. Craniul omului trebuie să fie la naştere maleabil, ca să poată trece prin canalul pelvian destul de îngust. Din acest motiv fiecare segment osos are un anume grad de elasticitate şi se poate deplasa în raport cu celelalte.

Această adaptare naturală a fiinţelor vertebrate nu provoacă

traumatisme ale cutiei craniene şi nu este responsabilă de unele întârzieri ale facultăţilor mintale1. Se poate distinge clar o reţea de linii care străbate fiecare din părţile calotei craniene.

În cazul craniului din colecţia muzeului arheologic R. P. Gustavo Lepaige se caută degeaba aceste linii caracteristice. Pe Suprafaţa acestuia nu se observă nicio sutură, prin contrast faţă de craniile care sunt aşezate la stânga şi la dreapta lui, normale din acest punct de vedere.

În afară de maxilar care se poate mişca, întregul craniu este făcut dintr-o singură bucată – lucru care este din punct de vedere anatomic imposibil. Misteriosul posesor al capului enigmatic nu a atins în mod normal vârsta de adult. Din care motiv, oricare doctor poate să explice lapidar: Craniul a fost, în timpul naşterii, presat ca un ou care s-a spart.

Ce ar putea să ne povestească despre trecutul fantastic acest martor mut? Despre experienţele nenumărate, înfiorătoare, efectuate de zeii astronauţi care au venit din univers. Se pare că pastorul belgian a dus cu el în mormânt nişte mistere sinistre.

Să ne gândim mai des la cuvintele pastorului pasionat de arheologie pe care le-a lăsat posterităţii în legătură cu acest fenomen.

„Nu voi fi crezut, dacă vă voi povesti ce am mai găsit în morminte. Nu vreau să vorbesc despre ele, nu vreau să neliniştesc lumea.” În anii aceia oamenii încă nu erau pregătiţi pentru aceste dezvăluiri. Dar acum, la 5 minute înainte de al doisprezecelea ceasul, lumea ar trebui să ştie mai mult despre anumite descoperiri, care se relevează din trecutul misterios al planetei noastre. Adevărul zace chiar aici, undeva la suprafaţă!

9. Când a fost lansat Experimentul Pământ?

Fiinţe foarte dezvoltate de pe alte planete au venit din timpuri străvechi pe pământ şi au făcut lucruri incredibile. Cu materialul biologic pe care l-au găsit aici, mai bine spus: cu diferitele forme de viaţă existente, acei străini au determinat evoluţia omului actual, printr-o folosire fără compromis a tehnologiei genetice. Nu era necesar să fie mereu aceiaşi călători din spaţiu, fiinţe ale aceleiaşi civilizaţii. Poate ne-au vizitat reprezentanţii diferitelor culturi cosmice. Unii începeau un experiment pe care îl întrerupeau, urmau alţii care porneau din acel loc mai departe, sau o luau iarăşi de la început. Posibil este orice, imposibil nu poate să fie nimic, iar speculaţiile sunt

acceptabile.

Pentru hibridul uman al acestor încercări, care atunci era abia un pic mai inteligent decât celelalte creaturi terriene, acei călători spaţiali străini nu puteau fi altceva decât fiinţe supranaturale. Ei ştiau să facă nişte lucruri, pe care omul nu era în stare să le facă, la care el nu putea nici măcar visa. Ei trebuiau neapărat să fie zei.

Din această confruntare cu extraterestrii, prin veneraţia şi teama la care au fost supuşi oamenii, s-au format în întreaga lume religiile1. Ce a reuşit să facă omul din religie, este un exemplu de fanatism orb, forţa grobiană din care rezultă o suferinţă nesfârşită.

Această teorie controversată, despre geneza şi formarea inteligenţei pe planeta noastră a speciei dominatoare, încearcă să găsească de peste treizeci de ani o direcţie de gândire a paleoastro-nautica, cu indicii mereu noi. La început a fost considerată o inepţie crasă sau o neacceptare ştiinţifică, acum există posibilitatea ca şi în cercurile cercetătorilor nedezmeticiţi să fie luată în calcul şi această inovaţie deschizătoare de drumuri. În special atunci când se au în vedere şi domenii de viitor, ca tehnica zborului, nave cosmice sau ingineria genetică. Aceasta pare să ne spună: Ce suna ştiinţifico-fan-tastic ieri, astăzi este deja realizat, aceste lucruri puteau să ne parvină din timpuri de negândit de la călătorii din cosmos care dispuneau de o civilizaţie mult superioară.

Astrofizicienii estimează astăzi vârsta universului de la 10 până la 20 de miliarde de ani. Acesta este un timp inimaginabil de lung, este un multiplu semnificativ pentru cele trei până la patru miliarde de ani pe care-i are, prin comparaţie, mult mai tânărul nostru sistem solar.

Când s-a dat startul

Gândul capătă o consistenţă logică doar dacă vom accepta că în depărtările nesfârşite ale universului s-au putut dezvolta civilizaţii care poate că se deosebesc tot aşa de mult de noi, precum un om de o furnică. Şi asta cu mult înainte de formarea sistemului nostru solar. Existau civilizaţii care erau în stare să întreprindă zboruri interstelare în vreme ce strămoşii noştri făceau doar acrobaţii prin pomi. Sau poate mult mai devreme…

Când au avut loc oare primele intervenţii ale inteligenţelor străine şi

experienţele biologice pe a treia planetă a unui mic sistem solar de la marginea galaxiei noastre?

Oare atunci când strămoşii, cum ne place nouă să-i vedem, mormăiau agitând bâte prin savanele din era terţiară?

Poate ceva mai devreme, atunci când primatele s-au specializat pentru viaţa în copaci?

Sau la sfârşitul perioadei cretacicului acum circa 60 de milioane de ani, când au dispărut saurienii şi s-a realizat în sfârşit o nişă ecologică pentru dezvoltarea naturală a vitregitelor mamifere?

În sfârşit, de ce nu, chiar în timpuri mai vechi, în care viaţa aşa cum o înţelegem noi încă nu exista pe pământ?

Se desfăşoară pe planeta noastră din timpuri străvechi un experiment care ne-a creat pe noi, oamenii? Sunt conştient că este foarte greu de adus dovezi despre intervenţia fiinţelor extraterestre în istoria pământului. Aceste indicii sunt foarte greu de verificat, ca de exemplu prezenţa în epoci diferite a străinilor, demonstrabilă doar prin relicve arheologice sau informaţii sub formă de mituri. Sunt sute de mii de ani dintr-o perioadă lungă a istoriei pământului. Tot ce a rămas sunt straturi sedimentare groase de câţiva milimetri sau centimetri, presate în eternitatea a milioane de ani. Pentru oameni, care cuprind cu speranţa lor de viaţă numai un infim interval de timp, aceste perioade mari sunt inaccesibile.

Să începem căutarea acestor indicii despre prezenţa vizitatorilor extraterestrii, în lunga istorie a planetei noastre? Asemenea întreprindere are de fapt vreun sens? Majoritatea contemporanilor ar da din mână a lehamite, s-ar îndoi despre utilitatea imediată a unor cercetări cu o finalitate improbabilă.

Şi totuşi ne lovim de câteva realităţi, care ne fac să tragem nişte concluzii – nu tocmai aberante.

Reactor atomic acum 1,7 miliarde de ani

Oklo, o localitate în statul centrafrican Gabon. Într-o mină în care se exploatează uraniu, situată într-un depozit geologic care se estimează că s-a format în epoca precambriană (circa 2 miliarde până la 600 de milioane de ani î.e.n.) savanţii francezi au făcut în anul 1972 o descoperire incredibilă. Analizele făcute pe minereurile extrase ne indică un conţinut nefiresc de mic

de U235. În mod normal minereul de uraniu conţine circa 0,72 din izotopul U235. Dar ceea ce se găseşte în localitatea gaboneză Oklo conţine mult mai puţin!

Explicaţie: U235 este un izotop radioactiv care se descompune într-o reacţie nucleară de dezintegrare. În loc de acesta, s-au găsit în mină cantităţi importante din alte elemente fisionabile şi în principal plutoniu. Acest element de temut face parte din aşa numitele elemente transuraniene (masa atomică 242) şi a fost produs abia în anul 1945, artificial, prin bombardament neutronic. Plutoniul are astăzi o mare importanţă militară, el este materialul din care este constituit miezul bombelor atomice. Proprietatea comună a tuturor izotopilor este că emit radiaţii până se descompun. De aceea guvernul Statelor Unite a fost obligat să interzică accesul pentru 24000 de ani pe insulele din Marea Sudului unde s-au detonat încărcături nucleare. M-aş îndoi că vor mai exista atunci Statele Unite.

Dar să ne reîntoarcem înapoi în regiunea centrafricană Oklo. Consecinţele care se pot trage de acolo sunt înfiorătoare. O echipă franceză sub conducerea fostului preşedinte al Comisiei pentru Energie Atomică (CEA) a ajuns la o concluzie şocantă: singura explicaţie posibilă pare să fie în acest caz aceea că aici a avut loc, cu milioane de ani în urmă, o reacţie nucleară de mari proporţii.

Estimarea cea mai plauzibilă, în ceea ce priveşte vechimea acestui reactor, este cea de 1,78 de miliarde de ani şi se bazează pe raporturile între uraniu şi plumb ca şi pe cel de stronţiu şi rubidiu din terenul alăturat. Rezultatele estimării se bazează şi pe raportul dintre U238 şi U235 din conţinutul integral de minereu.

Ce oare s-a petrecut aici în timpuri imemoriale?

Anumiţi oameni de ştiinţă fac speculaţii în legătură cu acest fenomen. În vremuri străvechi, râurile au spălat uraniul din minereuri şi l-au îmbogăţit. Acest proces s-a desfăşurat atâta timp până s-a atins „masa critică” şi care a dus la formarea unei reacţii în lanţ naturale. Într-adevăr, regiunea Oklo a fost în precambrian delta unui râu.

Se ajunge la o reacţie nucleară în lanţ, atunci când neutronii care se formează prin descompunerea uraniului bombardează alţi atomi de uraniu şi aşa se produc şi mai mulţi neutroni. Pentru asta trebuie îndeplinite nişte condiţii bine stabilite. Concentraţia de uraniu pe unitatea de volum trebuie să

fie foarte mare. Trebuie să avem la dispoziţie un moderator şi un răcitor, iar împrejur trebuie să fie dispuse substanţe care absorb neutroni, căci altfel are loc o reacţie în lanţ. Dacă sunt prea puţine elemente moderatoare, se ajunge la o explozie atomică instantanee. Se ajunge acum în mod dureros la un raport normal al substanţelor necesare!

Cu toate acestea, majoritatea savanţilor cred că la Oklo a fost vorba despre un fenomen incredibil şi foarte rar, care s-a produs „întâmplător” în frământarea geofizică din zorii planetei…

O întâmplare nefirească

Această interpretare suferă de nişte lacune foarte mari. Având în vedere probabilitatea statistică foarte mică, pentru producerea unui asemenea fenomen într-o uzină atomică modernă în lipsa unei tehnologii şi supravegheri moderne, pare exclusă întâmplarea. Au fost găsite urme de netăgăduit ale unor reacţii de fisiune nucleară controlată în 11 locuri din zona oraşului Oklo. Şi o altă informaţie dă lovitura graţie ipotezei că reactorul de la Oklo este de origine naturală. Condiţiile de presiune, care ar fi necesare la pornirea unei reacţii nucleare în lanţ, presupun o adâncime de cel puţin 11000 de metri2. Aceasta nu se mai potriveşte cu afirmaţia că uraniul fisionabil a fost îmbogăţit prin apa curgătoare.

Last but not least, acum 1,7 miliarde de ani nu s-au putut forma la Oklo reactoare nucleare naturale. Probele de uraniu rezidual ne-au arătat urmele unor elemente ale căror izotopi au putut fi observaţi numai la reactoarele construite de mâna omului. Acestea erau elementele neodim, samariu şi ceriu.

Aceste realităţi de netăgăduit se pot interpreta cum vrem. Dacă, după toate probabilităţile, nu a fost o întâmplare că reactorul nuclear de la Oklo nu a fost un eveniment natural, se naşte o întrebare: Cine au fost acei care acum peste un miliard de ani au fost din punct de vedere tehnic puşi în situaţia să pornească o reacţie de fisiune controlată, la fel cum se procedează în modernele reactoare cu apă grea? În ce scop?

Pare înfiorător să ducem speculaţia mai departe: dar noi nu vrem şi nu putem să mai evităm această întrebare. De ce oare au instalat vizitatorii extraterestri, la începuturile planetei albastre, o instalaţie nucleară?

Dar această posibilitate misterioasă este un indiciu destul de bun în

ochii mei, despre intervenţiile pe care le-au făcut inteligenţe străine în timpuri străvechi, când încă pe planeta noastră nu exista o specie dominantă. Ecosfera pământului se găsea la începutul formării sale.

Iar atunci când au început primele forme de viaţă să cucerească tânăra noastră lume, s-au ivit multe alte posibilităţi pentru care să pornească „Experimentul Pământ”.

Schimbarea modelului

Un om de ştiinţă care poate să explice foarte bine problematica manipulărilor evoluţioniste este geologul german doctor Johannes Fiebag. El prezintă în ipotezele sale motive întemeiate, a găsit în fosilele din formaţiunile de roci precambriene semne despre un experiment al inteligenţelor timpurii care a fost atunci brusc sistat. Organisme dezvoltate până în perioada aceea în marele laborator Pământ, au fost înlocuite prin noi forme de viaţă.

Acum aproape 600 de milioane de ani, la trecerea de la epoca timpurie a pământului la cambrian, cea mai veche eră din paleozoic (antichitatea pământului), s-a întâmplat ceva foarte straniu. Până în acea perioadă au existat în mările străvechi fiinţe unicelulare sau multicelulare, care în cel mai bun caz pot fi comparate cu actualele meduze. La începutul cambrianului, această faună, numită Ediacara, a dispărut dintr-o dată. Tot aşa de puţin reprezentate – cu excepţia vertebratelor care au apărut în Silurian – erau celelalte familii de animale. Chiar aşa, ca şi când ar fi apărut din nimic.

Paleontologii sunt incapabili să ne dea o explicaţie despre felul cum s-a ajuns la această „explozie” de viaţă. Nici până în ziua de astăzi nu s-au găsit indicii prin care să se recunoască această dezvoltare, cu atât mai mult cu cât la începutul epocii cambriene nu existau în vechile mări pământeşti decât ciuperci, corali, animale simple, viermi miriapozi şi altele.

Cum au apărut aşa din senin familiile de animale vertebrate? Ce s-a întâmplat oare, la trecerea din neozoic (tinereţea pământului) spre timpul cuprins de istoria mai apropiată, când formele de viaţă actuale au cucerit pământul?

Până la această discontinuitate abruptă, a existat în vechile mări de pe pământ numai fauna Ediacara. Prin asta se înţelege o lume a animalelor ale căror urme s-au descoperit pentru prima oară – fiind estimate la o vechime de

680 de milioane de ani – în vechiul nisip cuarţos din Australia, mai târziu în Anglia, Africa de Sud şi Siberia. În perioada următoare de aproximativ 100 de milioane de ani fauna a fost incredibil de stabilă, nefiind observaţi paşi importanţi în evoluţie.

Timp îndelungat, organismele Ediacara erau considerate premergătorii familiilor de animale care au apărut mai târziu. Dar chiar această concluzie pare să fie în mare parte incredibilă. Fiinţele din precambrian aveau o construcţie a corpului complet diferită decât a animalelor care au urmat. Şi deoarece funcţionau complet diferit, nu puteau fi predecesorii fiinţelor multicelulare apărute mai târziu.

Ce erau totuşi ele?

Un experiment ratat?

Profesorul de paleontologie (cercetarea istoriei terestre) de la universitatea din Tübingen şi specialist în forme de viaţă timpurii, Adolf Seilacher, numeşte fiinţele care au existat totuşi în aceşti 100 de milioane de ani – ca un experiment al evoluţiei care nu a funcţionat bine.

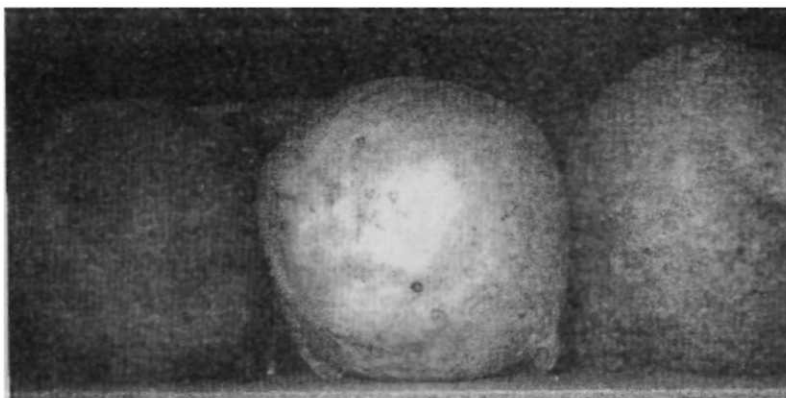

Indicator pentru o bază logistică? Această săgeată, care seamănă cu o pictogramă modernă, ne face atenți la locul unde a fost așezată odată o instalație complexă.

La acest element de construcție în fiecare adâncitură s-a dublat deviația acului magnetic al busolei. Aici nu este vorba de magnetism natural!

Absolut misterios: Purtătorul craniului din mijloc n-ar fi supraviețuit nașterii. Craniul care este făcut dintr-o singură bucată, în mod normal ar fi trebuit să fie turtit!

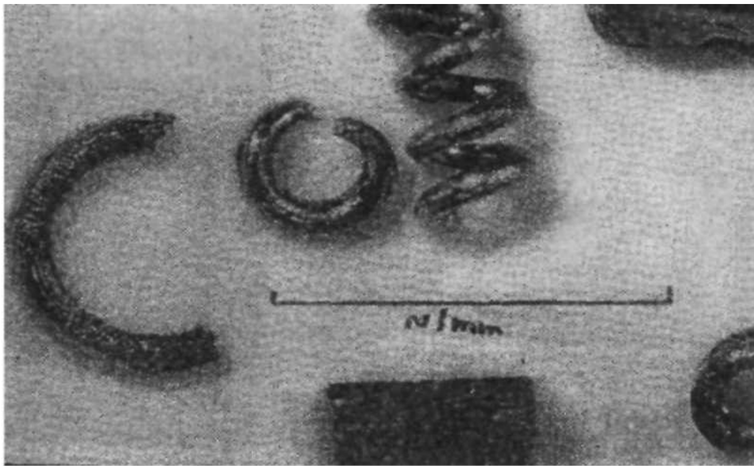
Găsirea substanțelor fisionabile în natură la mina de uraniu de la Oklo duce la o concluzie şocantă: Cine a pus în funcțiune acum 1,78 miliarde de ani cele 11 reactoare care funcționau cu apă grea? Era probabil energia pentru pornirea Experimentului Pământ...

Cealaltă posibilitate: După părerea unor paleontologi, specia dominantă ar fi arătat aşa, dacă s-ar fi dezvoltat saurienii. Stenonihozaurii posedau deja un creier destul de dezvoltat. De ce au dispărut dinozaurii la sfârşitul cretacicului? Sau, a ajuns evoluţia lor într-o fundătură?

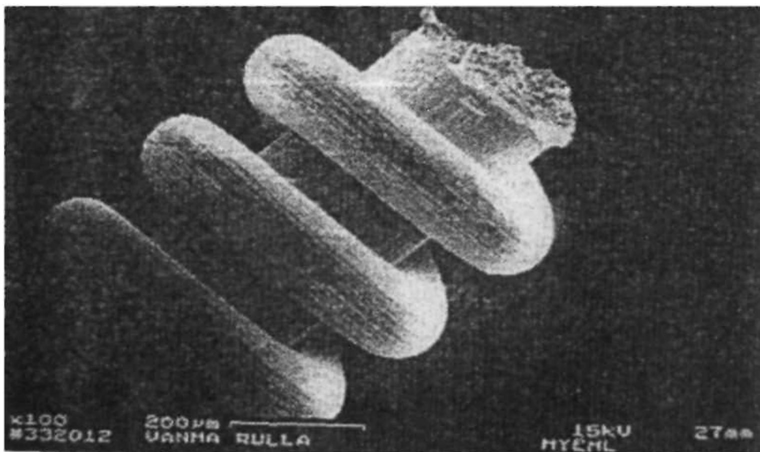
El a condus o schimbare în gândirea noastră. Erich von Däniken, aici împreună cu Hartwig Hausdorf în faţa Piramidei Lunii din Teotihuacan (Mexic). A venit timpul pentru o imagine nouă asupra lumii, care să facă loc pentru pregătirea de noi contacte cu inteligenţe extraterestre.

Câteva exemple, în parte microscopice, ale obiectelor în formă de spirală care s-au descoperit cu puţin timp în urmă în munţii Ural, din Rusia.

La o mărire a imaginii de 100 de ori, misterul devine şi mai greu de pătruns. Segmentul de dreaptă desenat arată o distanţă de 0,2 milimetri în original. High-tech acum 300000 de ani - dar în ce scop?

Se pare că profesorul Seilacher a nimerit – totuşi condiţionat centrul ţintei, deoarece el a stabilit în continuare că:

„Principiul de construcţie organică al fiinţelor Ediacara se poate aşa de puţin asemăna cu principiile de construcţie al multicelularelor apărute mai târziu, că ne putem închipui mai degrabă că aceste fiinţe reprezintă viaţa de pe alte planete din univers."

Această afirmaţie trebuie citită de două ori, ca să înţelegem că de aici rezultă două consecinţe incitante:

1) Fauna Ediacara reprezintă adevărata formă de viaţă care exista pe pământ în precambrian. Dezvoltarea ei s-a terminat într-o fundătură şi aşa s-a

trecut la generarea artificială a unor noi clase de animale.

2) Fauna Ediacara a fost un experiment al inteligenţelor extraterestre pe pământ, care nu a avut succesul scontat şi apoi i s-a dat o continuare pozitivă abia după 100 de milioane de ani după modul nostru de a calcula timpul. Acest nou experiment din era cambriană ne arată cum a „explodat” viaţa pe planeta noastră.

Fiecare din aceste cazuri probabil presupune o posibilă intervenţie. O variantă directă prin care „Sofvware” -ul a fost pur şi simplu schimbat. Cercetătorii noştri geneticieni care transferă câteva gene, cred că îşi închipuie că „se joacă de-a zeii”. Şi câtă dreptate putem avea în această presupunere, pentru că nici măcar nu putem visa ce posibilităţi au avut inteligenţele extraterestre!

În acest loc se pune o întrebare care se situează în domeniul nostru de percepere: dacă ar fi putut exista o supercivilizaţie aşa de dezvoltată, care a fost capabilă într-o perioadă aşa de lungă în timp să continue experimentul început? Dar să ne gândim întâi la o constatare deja stabilită: Universul este estimat că ar avea o vechime de până la 20 de miliarde de ani, iar soarele nostru aparţine generaţiei a treia. Culturile care s-au format în sistemele galactice mai vechi, aveau cel puţin câteva miliarde de ani pentru a se dezvolta în devans. Puterea de închipuire omenească nu poate să perceapă ce posibilităţi uriaşe ar fi avut această hipercivilizaţie. Este posibil ca ei să fi putut controla dilataţia timpului şi aşa ar fi putut ajunge pe pământ la fiecare 100 de milioane de ani. Ei nu au intervenit permanent în istoria dezvoltării vieţii pe planeta noastră. Doctorul Fiebag emite o ipoteză îndrăzneaţă: Inteligenţele extraterestre au intervenit de cel mult zece ori în întreaga existenţă a pământului. Aceasta este o estimare foarte prudentă, pentru care doctorul Fiebag nu poate fi acuzat de fantezie ieşită din comun. Astronomul american profesor Carl Sagan a arătat încă din anul 1963: „Dacă există în galaxie cel puţin un milion de lumi locuite, care pot să întreprindă asemenea călătorii, s-ar fi putut vizita reciproc cel puţin o dată la o mie de ani.” De aici reiese că în trecut pământul a fost de multe ori vizitat de nave cosmice – poate de 10 000 de ori în întreaga istorie a planetei.

Pentru cercetările mele, nu este de prea mare importanţă dacă au fost zece sau zece mii de vizite ale paleoastronauţilor în toată istoria pământului –

realitatea ar trebui să stea undeva la mijloc. În legătură cu aceste ipoteze vreau să încerc să găsesc mai multe indicii asupra evoluţiei vieţii planetare condusă din afară. Există oare – asemănător cu dispariţia rapidă a faunei Ediacara – şi alte neregularităţi în istoria dezvoltării formelor de viaţă pământene?

Scurtcircuit!

O specie de fiinţe foarte răspândită şi extraordinar de bine dotată biologic, care putea avansa pe linia evoluţiei şi care nu ar fi intrat în competiţie cu alte forme de viaţă o reprezintă insectele; ele constituie şi acum două treimi din întreaga lume a faunei. Zoologii cunosc în jur de 800 000 de specii.

În perioada trecerii de la devonian la era carboniană, acum peste 350 milioane de ani, insectele populau pădurile luxuriante care mai apoi s-au transformat în huilă. Printre ele se găsea o specie de lilieci la care aripile aveau o anvergură de 80 de centimetri. Când încă nu apăruseră marii saurieni insectele erau deja larg răspândite. Aceştia au apărut în perioada triasică, cea mai veche perioadă din evul mediu al pământului (mezozoic) acum circa 200 de milioane de ani. Insectele au avut mai mult timp – decât toate celelalte forme de viaţă de pe pământ – să se dezvolte.

Cuaternar	2	Omul	Manipulări genetice repetate. Ţelul: homo Sapiens
Terţiar	60	Prehominizi	
Cretacic	140	Extincţia saurienilor	
Jurasic	200	Înflorirea saurienilor	Experienţe genetice. Ţelul: mamiferele
Triasic	240	Primele mamifere primitive	
Permian	290	Dezvoltarea reptilelor	
Carbonian	380	Păduri din care s-a format cărbunele	
Devonian	420	Primele insecte	„Scurtcircuit" în dezvoltarea insectelor
Silurian	520	Primele vertebrate	
Cambrian	600	Viaţa numai în oceane	
Precambrian		Fauna Ediacara	Schimbarea unei faune
Formarea Pământului	400		Reactorul Oklo din actualul Gabon

Fig. 10. *Planşa perioadelor istorice ale pământului. Cifrele reprezintă milioane de ani. În mijloc avem situaţia de formare a vieţii pe pământ, iar la dreapta posibilele intervenţii extraterestre pentru conducerea Experimentului Pământ.*

În istoria vieţii, insectele se numărau printre cele mai eficace şi adaptabile organisme, pe acest pământ. Un atu pe care insectele ar putea să şi-l adjudece, este acela al realizărilor lor deosebite.

În lumea insectelor există aptitudini foarte dezvoltate ca: diviziunea muncii şi ierarhia socială. Cel mai bun exemplu îl reprezintă un stup de albine

sau un muşuroi de furnici. Furnicile sunt adevăraţi fermieri: acestea „cresc” păduchi pe frunze ca pe nişte vaci. Păduchii secretă un fel de nectar pe frunză, cu care se hrănesc furnicile. Şi asta nu este totul. Unele specii de furnici construiesc un material asemănător hârtiei care reprezintă adevărate scuturi pentru tulpinile plantelor pe ale căror frunze se hrănesc păduchii. Ele cară păduchi de la o frunză la alta şi protejează descendenţii acestora în lunile de iarnă, luând cu ele ouăle în camerele lor subpământene, de provizii. Nu se poate trece prea uşor peste aceste comportamente. Inteligenţa este folosită aici într-o formă foarte pronunţată1.

Toate aceste adevărate forme sociale (foarte dezvoltate în modul de organizare şi în construcţii) la albine, viespi, termite şi furnici lasă să se întrevadă o structurare complexă a societăţii lor, care ar fi putut să ducă la o dezvoltare şi mai pronunţată.

Poate acest lucru s-a şi întâmplat pe planete îndepărtate. Dar se pare că evoluţia insectelor a avut cândva un scurtcircuit, care a întrerupt deodată această dezvoltare. Şi asta a fost un noroc pentru noi: Altfel ar fi fost posibil să se dezvolte alte specii dominante de pe pământ.

A fost în realitate numai un „noroc”, „întâmplare” sau altceva? A fost o intervenţie suplimentară „din afară”, parte a unei strategii a unei civilizaţii mult superioară, care experimentează de milioane de ani pe planeta noastră? Acest „scurtcircuit” ar trebui să ne dea de gândit. Acum să trecem la alt eveniment important din istoria pământului, când o specie dominantă de fiinţe a trebuit să părăsească scena vieţii.

Marea dispariţie (extincţie)

Dinozaurii au stăpânit planeta noastră aproape 200 milioane de ani, de la începutul triasicului, tot evul mediu al pământului, până la sfârşitul perioadei cretacice, acum circa 60 de milioane de ani. După ce în prima perioadă a carbonianului şi în permian existau numai câteva feluri, la începutul triasicului au devenit dominatori. Ei au populat pământul şi mările, s-au ridicat chiar şi în aer şi s-au înmulţit în peste o sută de specii. Aveau o diversitate de dimensiuni şi aspecte. Printre saurienii tereştri, până nu de mult, erau consideraţi brontozaurii, cu o lungime de până la 24 de metri, cei mai puternici reprezentanţi ai dinozaurilor. În urma cercetărilor care s-au

făcut în toamna anului 1995 în America de Sud, a fost descoperită o specie şi mai mare de saurieni. Cel mai temut reprezentant al acestor monştri era Tyrannosaurus rex, un hoţ agresiv şi mare mâncător de came, în comparaţie cu ceilalţi care erau în majoritate ierbivori. Acestea par să aibă un numitor comun: se pare că toate au scăpat din laboratorul genetic al unui cercetător nebun.

Şi deodată, acum circa 60 de milioane de ani, totul s-a terminat brusc! Ca şi cum ar fi apărut în acelaşi timp, pe toate continentele, acelaşi virus căruia saurienii i-au căzut victimă. Paleontologii au elaborat, pentru rezolvarea misterelor, până în ziua de astăzi cele mai diverse teorii. S-a spus că de vină ar fi o schimbare totală a climei, aceşti giganţi de carne nu au mai avut o dezvoltare normală şi ar fi degenerat, fiind inapţi pentru adaptare. Alţi cercetători presupun că primele mamifere le-au distrus cuiburile cu ouă.

Într-adevăr, s-au găsit în deşertul Gobi schelete de saurieni şi alături erau schelete de mamifere mai mici, care şi-au găsit moartea fiind surprinse la tâlhărirea cuiburilor. Dar aceste lucruri pot fi posibile excepţii, fără să fie un motiv determinant al dispariţiei saurienilor uriaşi.

Versiunea cea mai plauzibilă din zilele noastre este aceea a căderii unui meteorit uriaş, în urma căreia nori de praf au întunecat suprafaţa pământului, după care s-a declanşat o ploaie acidă, iar temperatura a scăzut într-un mod dramatic. Această înrăutăţire.

Catastrofală a climei a dus la sfârşitul dinozaurilor. Mult timp nu s-a determinat posibilul loc unde a căzut meteoritul. Se pare că a fost găsit în anul 1991. Chiar cu câţiva ani înainte geologii au descoperit în spaţiul caraibean depozite uriaşe de grohotişuri şi rocă topită în stratul despărţitor al formaţiunilor dintre Cretacic şi terţiar. Acesta a dus la presupunerea că respectivul crater nu trebuie să fie departe. La developarea unor fotografii luate cu un satelit NASA s-a descoperit ceva senzaţional. S-au găsit în regiunea peninsulei Yucatan pe un semicerc de 200 de kilometri, cenote (găuri de carst umplute cu apă). Astăzi geologii sunt unanimi în afirmaţia că acest inel este marginea zonei de impact a meteoritului aducător de moarte.

A fost o penetrare de material cosmic întâmplătoare – eu recunosc că sună aproape fantastic – sau a fost condusă de cineva? Oricum ar fi fost, este deja stabilit că numeroase şopârle uriaşe au fost înlocuite cu o nouă specie: mamiferele. Poate „a fost necesară” dispariţia acelor giganţi. Dezvoltarea

bruscă şi rapidă a mamiferelor a dus, în cercurile oamenilor de specialitate, la discuţii aprinse. După dispariţia saurienilor, mamiferele au reuşit în timp scurt să ocupe, sub diferite forme, toate nişele ecologice, în care existau înainte reptile. După ce nu au mai avut concurenţă, mamiferele au ocupat imediat „fazele de evoluţie explozivă”, sau cum se exprimă paleontologii, spaţiile rămase libere.

Probabil că aceşti saurieni uriaşi reprezentau o ameninţare pentru pământ, prin faptul că mâncau atât de multe plante şi animale – şi făceau imposibilă evoluţia preumană. Erich von Däniken s-a întrebat poate nu degeaba: „Se poate ca cineva să fi fost deranjat de faptul că, pe o planetă ideală cum era Pământul – unde nu era nici prea rece nici prea cald – au apărut aceste creaturi uriaşe şi proaste, care nu aveau nicio predispoziţie spre inteligenţă şi construirea de unelte.”

Vânătoare de dinozauri?

Paleontologii au făcut deja în anii ’60 o presupunere senzaţională şi neliniştitoare. Numeroase oase ale saurienilor din timpul mediu al pământului, care au fost cercetate de oamenii de ştiinţă, au fost, după părerea lor, făcute ţăndări printr-o explozie! Ei au ajuns la această concluzie, deoarece foarte multe descoperiri de fracturi de oase nu-şi pot găsi o altă explicaţie.

Au întreprins oare „zeii” noştri din univers o vânătoare sistematică asupra munţilor de carne supradimensionaţi? Şi paleontologul german Edwin Hennig s-a minunat de haosul în care se găseau oasele reptilelor uriaşe când a făcut săpături, între anii 1909 şi 1911, în fosta Tanganika: „Resturile acestor uriaşi precum oasele picioarelor, şira spinării şi dinţii, erau fără excepţii împrăştiate în rocă. Dar când am crezut că putem din părţi de oase să construim un schelet, spiriduşul saurienilor ne jucă iarăşi o festă: găseam trei oase identice de femur, două mandibule – şi găseam aceleaşi oase de la mai multe exemplare, dar foarte, foarte mult timp nu am putut găsi niciun craniu.”

S-ar putea ca „scurtcircuitul” evoluţiei insectelor ca şi marea dispariţie a saurienilor să fie trecute în acelaşi cont. Atunci au avut loc corecţiile necesare, în acest mare lanţ al evoluţiei, pe a cărui ultimă treaptă – deocamdată am apărut noi oamenii din ziua de astăzi. Este posibil ca, fără aceste intervenţii, să nu fi existat oameni pe planeta noastră, iar pământul ar

fi fost dominat de una din formele de viaţă ale reptilelor – probabil cea mai inteligentă. Cum ne place să ne numim, drept „o încununare a creaţiei”, nu am fost niciodată singura specie terestră predispusă spre o dezvoltare inteligentă.

Cel mai indicat candidat pentru posibilitatea ipotetică a unei reptile inteligente, este Stenonychosaurus, din perioada târzie a cretacicului, care dispunea de un creier relativ mare. Cercetătorul canadian Dale Russel arată că ar fi posibil ca „această specie de dinozaur – dacă ar fi fost lăsată să trăiască – având un creier şi mai mare, ar fi avut şanse pentru dezvoltarea unei civilizaţii”.

În orice caz, la trecerea de la perioada cretacică la terţiar s-a format o breşă ecologică necesară, care şi a netezit drumul pentru dezvoltarea unei specii din clasa mamiferelor care promitea o desăvârşire spre inteligenţă. În cei 60 de milioane de ani cu cât datează paleontologii terţiarul, au apărut în Africa şi Asia o serie de fiinţe asemănătoare cu maimuţele. Din ele s-au desprins câteva specii preumane, care – aici estimările nu sunt la unison – după aproximativ două până la trei milioane de ani au devenit asemănătoare cu omul. Şi abia acum o sută de mii de ani s-a ajuns la un model uman asemănător cu cel de astăzi.

În acest timp relativ scurt, deci de acum circa trei milioane de ani până acum 100000 de ani, s-au efectuat acele manipulări genetice hotărâtoare, care ne-au făcut ceea ce suntem noi acum. Facem abstracţie de o serie de corijări efectuate în acest timp. Tot mai puţin mă convinge factorul întâmplare în evoluţia umană. Dacă socotim acele spaţii imense de timp, în care evoluţia s-a mişcat cu „încetinitorul”, în această falie de timp a explodat o bombă.

Această „bombă” este inteligenţa. Cum s-a putut ea dezvolta aşa brusc şi vehement, este chiar şi pentru ştiinţa ortodoxă o mare enigmă a existenţei noastre.

Unde se înşeală criticii

Criticii teoriei de accelerare a evoluţiei prin manipulări genetice efectuate de extraterestri, argumentează satisfăcuţi că ontogeneza (dezvoltarea) omului repetă în pântecul mamei în mod similar întreaga istorie de formare a vertebratelor, şi nu există indicii că s-ar fi făcut asemenea intervenţii artificiale.

În realitate moştenim în zestrea noastră genetică o istorie de 500 de milioane de ani. Astfel se formează în embrionul uman în primul stadiu nişte branhii, precum cele ale peştilor. Şi inima este la început un furtun simplu şi ajunge la forma finală după câteva stadii intermediare, care corespund formelor perfecţionate la amfibii şi reptile. Toracele în care există organele indispensabile vieţii este cel mai complicat compartimentat în timpul dezvoltării din pântecul matern. Omul repetă ca embrion, într-un tempo accelerat, fazele cele mai importante din trecutul întregului lanţ evoluţionist.

Oare nu se cunosc în realitate niciun fel de indicii despre o manipulare artificială în decursul evoluţiei umane?

Acesta ar fi sfârşitul, o lacună în logică. Deoarece doar omul care există de câteva zeci de mii de ani – după dimensiunile în timp ale istoriei pământului, o bagatelă – ar putea semăna cu creatorii noştri extratereştri. Abia târziu, după multe milioane de ani de dezvoltare pământeană în care – cum am arătat şi eu mai sus – au existat numeroase impulsuri din afară, s-a trecut la saltul misterios spre homo Sapiens. De aceea nu poate să apară în timpul parcurgerii ontogenezei niciun fel de indiciu despre o manipulare genetică. Produsul, la sfârşitul unei serii lungi dar accelerată în procesul ontogenezei, este însuşi omul, el este indiciul!

Spun, împreună cu acel paleontolog căruia i-a fugit realitatea din faţa ochilor: „De câteva sute de ani se caută într-o nebunie veriga lipsă de legătură postulată de Darwin (missing link) în rândurile strămoşilor omului". Până acum nu s-a ajuns la un succes palpabil. Acest lucru s-ar putea rezolva mai uşor, dacă am lua în consideraţie teoria influenţei zeilor străini. Atunci ne va fi foarte clar că nu trebuie să mai căutăm pe planeta noastră acea verigă lipsă.

Ultima intervenţie genetică făcută asupra omului a avut loc relativ recent, într-o perioadă apropiată zilelor noastre.

Probabil că ne despart de acea perioadă în jur de zece mii de ani. Între noi şi încercările monstruoase cu figuri îngrozitor combinate genetic, ar putea fi un interval de timp destul de mic. Este vorba despre acei centauri, minotauri sau cum au mai fost numiţi de civilizaţiile antice. S-ar părea – asemenea dinozaurilor – că ar fi scăpat din „bucătăria" genetică a unui om de ştiinţă dornic de experimente insolite. A fost un experiment greşit.

„Încununare a creaţiei"

sau model scăpat de sub control?

Ne aflăm deja în mijlocul unei perioade de timp în care s-au acumulat suficiente indicii pentru susţinerea unei ipoteze viabile asupra vizitelor zeilor extratereştri. Este vorba despre perioada în care omenirea s-a organizat în primele ei comunităţi, care la scurt timp au înflorit rapid în civilizaţii avansate. Dintre ele, au ajuns la noi, peste milenii, diferite dovezi scrise, dar ne-au lăsat şi nenumărate enigme de natură tehnică, care nu concordă cu imaginea noastră despre posibilităţile lor tehnologice.

Despre aceste enigme, o serie de autori – şi asta este bine – au scris o grămadă de cărţi. Dar să facem un salt înapoi în timp, din zilele noastre la trecerea într-un alt mileniu. La diferitele religii, care de la începutul existenţei lor au prezis întoarcerea zeilor, s-a extins o nelinişte generală. Profeţii nenumărate, mai mult sau mai puţin vechi, sugerează că în anul 2000 vor avea loc schimbări majore.

Ceva asemănător s-a mai întâmplat o dată. Către sfârşitul anului 999, în Europa, s-a extins un fel de isterie în masă. Tot ce făceau oamenii părea să stea sub impresia că există o „Judecată de apoi" mondială. Ei credeau că puterile cerului îi vor judeca şi nu îi vor lăsa să intre în rai, şi de aceea încercau să recurgă la diferite şiretlicuri. Pentru aceasta îşi dădeau o mare silinţă: datorii mari erau iertate, greşelile conjugale ignorate, cerşetorii nu au mai fost bruscaţi de cei avuţi ci din contră, erau omeniţi, puşcăriaşii condamnaţi erau eliberaţi din celulele lor. Se încerca prin toate mijloacele să se ajungă la nişte valori creştineşti adevărate, şi cum se întâmplă în astfel de cazuri, când se vrea să se reducă întârzierile, era permis orice.

Când, după noaptea de anul nou a anului 1000, lumea a ajuns la concluzia că pământul nu s-a pierdut în neant, totul a revenit rapid la „normalitate". Business as usual! Aceste săptămâni şi luni de aşteptare nemiloasă, au fost un exerciţiu bun, în teoriile fundamentale despre iubirea faţă de aproapele tău. Desigur, acest lucru nu a durat prea mult timp.

Stăm iarăşi în pragul unui nou mileniu, de data aceasta şi mai multe voci spun că în lume vor avea loc schimbări radicale. Ce este cu promisiunea zeilor din toate religiile de a se întoarce într-o zi? Să ne mai jucăm un pic cu ideile. Au oare creatorii şi învăţătorii noştri un soroc, să reapară în casa noastră într-un timp prestabilit şi să observe cum produsul lor – pe care noi, din păcate, îl înţelegem încă, printr-o supraevaluare, ca pe o „încununare a creaţiei" – s-a dezvoltat mai departe la capitolul morală, etică şi civilizaţie? După fenomenele

OZN bizare din ultimele decenii, (considerate numai ameţeli, închipuiri, sugestii în masă sau chiar planeta Venus), care în ciuda legilor fizicii zboară sfidător pe cerul nostru, în sfârşit pare să fi venit ceasul.

Deşteptarea ar trebui să fie îngrozitoare şi deziluzionantă! La sfârşitul secolului XX ar găsi o omenire şi mai bestială, care îşi foloseşte întreaga ştiinţă şi energie pentru distrugere. Al cărei potenţial tehnic nu este supus făuririi unei vieţi mai bune, ci pentru distrugere. Ei vor găsi o lume unde naţiunile bogate distrug alimente cu tonele, când pe planeta noastră mor de foame în fiecare secundă sute de oameni. Această mare tâmpenie este simbolizată de douăsprezece steluţe aurite pe un fond albastru şi de nişte politicieni incapabili. Sunt aceiaşi politicieni care se uită pasiv cum se duc războaie împotriva unor popoare paşnice. Grozăviile etnicilor sârbi, cu cel mai bun simţ, nu se pot consemna ca fiind nici măcar animalice – ei sunt o ofensă grobiană pentru reprezentanţii faunei de pe pământ. Nici cele mai înfricoşătoare animale nu se dedau la asemenea barbarii! Maşinăria ucigaşă funcţionează din plin.

Un program cosmic plin de speranţe, la care conlucrează chiar „supraputerile”, a fost, din cauza enormelor costuri ale înarmării, redus la minimum. În politică sau economie, chiar în relaţiile interumane, domnesc minciuna, ticăloşia, corupţia şi deziluzia.

Cine mai are încredere în cine?

Ne-am descalificat oare definitiv? Suntem în ochii zeilor reîntorşi numai fiinţe bune de experimente, nu suntem încă pe acelaşi nivel de comunicare cu ei? C. S. Lewis, teolog la universitatea din Oxford, a cuprins aceste gânduri în cuvintele: „Zeii vor vorbi faţă în faţă cu noi, dacă noi avem o faţă.” Suntem copţi pentru un nou act de creaţie, „vechile” specimene de oameni le-au servit îndeajuns.

Extraterestrii şi bestia

În faţa valului neliniştitor al întâlnirilor înfiorătoare de gradul patru – răpiri de oameni de către fiinţe care nu provin de pe pământ şi care sunt supuse unor experimente medicale sau genetice, nu se mai întreabă de mult numai cercetătorii OZN, dacă nu cumva pentru supravieţuire „entităţile” găsesc în modul acesta substanţele necesare vieţii. Încet, dar sigur ajung la o

altă bănuială.

Suntem la sfârşitul unei etape şi avem oare nevoie indispensabilă de ceva? Putem să credem că aici străinii îşi continuă manipulările genetice cu mare discreţie, aceiaşi cărora le mulţumim pentru existenţa noastră?

Omul este o fiinţă de o inconsecvenţă şi o labilitate psihosocială fără egal. El se entuziasmează pentru natura, dar o distruge încetul cu încetul. El iubeşte animalele – dar în acelaşi timp le chinuie de moarte. Şi el ţine aproape dumnezeieşte la copiii lui – ca să-i violeze, să-i necinstească şi să-i vândă! Dacă nu ar exista homo Sapiens, atunci ar trebui intervenit direct, pentru a-l crea.

Este oare necesar ca zeii noştri bătrâni – fără niciun dubiu – să dorească îmbunătăţirea produsului „om”, deoarece în timp el şi-a resuscitat în mod predominant genele animalice?

Cercetătorii care studiază apariţia vieţii construiesc pe noţiunea de creier de reptilă o teorie: Aceasta spune că cea mai veche parte dezvoltată a creierului provine de la saurieni şi este centrul care determină toate reacţiile lor. Este un gând jenant pentru om, dar care trebuie luat în seamă. Putem să constatăm destul de des la unele specii domestice – de natură animală sau din floră – că se sălbăticesc în timp. În felul acesta nu se acreditează ideea, bazată pe observarea momentană a lumii, – căderea îngrijorătoare a normelor elementare de civilizaţie este doar un indiciu – că purtăm gene ale strămoşilor noştri numai în proporţie de 50 la sută?

Omul poartă în suflet mereu o teamă de mânia zeilor, de ceasul când aceştia se vor întoarce într-o bună zi din depărtările universului înapoi pe pământ. Eu sunt sigur că are destule motive pentru asta.

Deoarece noi suntem deja captivii unui scenariu care ne ţine cu răsuflarea oprită, şi care este mult mai fantastic decât ne putem noi închipui. Ei se găsesc probabil chiar în mijlocul nostru, cu scopul nedeclarat de a ridica omenirea pe scara evoluţiei cu un pas înainte, printr-o acţiune exemplară.

O acţiune care a început în univers în timpuri imemoriale şi a devenit concretă deja înainte ca noi să intrăm pe scena vieţii.

S-a întâmplat atunci când a fost lansat Experimentul Pământ pe a treia planetă a sistemului nostru solar!

10. Schimbare:

Timp pentru o nouă imagine asupra lumii

Închipuiţi-vă că staţi frumos, într-o dimineaţă foarte paşnică, nebănuind nimic rău, la micul dejun, daţi drumul la radio sau la televizor – şi deodată programul este întrerupt. Este pus în undă un comunicat special, pe care îl ascultaţi neliniştiţi.

Undeva în vestul mijlociu american (sau poate în depărtările nesfârşite ale Rusiei sau estul Asiei) a aterizat o navă spaţială extraterestră. Din motive uşor de înţeles, guvernul nu a muşamalizat cazul, ci a fost obligat să-l dea publicităţii. S-a recurs, în locul tehnicii obişnuite de muşamalizare, la o declaraţie atotcuprinzătoare, cu toate că acest exemplu este pentru moment încă science-fiction.

În momentul următor m-am gândit la Orson Welles, interpretul principal în piesa radiodifuzată după H. G. Wells, „Războiul lumilor" (War of the Worâds), care a stârnit în anul 1938 în estul Statelor Unite o mare panică. Acest lucru s-a mai întâmplat o dată prin retransmisia unui post de radio portughez după exact 50 de ani. De data aceasta a fost vorba despre orăşelul Braja din nordul Portugaliei, în care s-au petrecut aproape aceleaşi scene ca în 1938, în estul Statelor Unite.

Ne vom mai gândi un pic, vom zâmbi şi vom spune: Aşa ceva nu ni se poate întâmpla nouă.

Oare nu se poate întâmpla?

La început vă veţi aminti că despre asemenea lucruri imposibile ori aţi auzit, ori aţi citit ceva. Dar canalele oficiale au ştiut cu abilitate să le diminueze, să le prezinte deformat şi să le introducă în împărăţia fabulelor. În acelaşi timp, cei care au relatat despre aceste lucruri au fost puşi la colţ, sau au fost arătaţi cu milă ca fiind persoane anormale.

Mă întreb cu mâna pe inimă: Nu este o deosebire pregnantă între simpla modalitate ca un lucru să fie posibil, şi unul care s-a petrecut deja în realitate? Noi nu cântărim afirmaţiile cu atenţie şi credem că suntem într-o siguranţă confortabilă dar foarte periculoasă, în spatele căreia ne pândesc toate posibilele falsuri şi primejdii. Numai ce este direct legat de noi ne poate atinge. Toate celelalte le omitem intenţionat pentru o simplificare a lucrurilor şi a existenţei cotidiene.

Dar acum s-a produs inevitabilul: vechea dumneavoastră imagine asupra

lumii a făcut un salt important înainte.

De pe o zi pe alta, tot ce am considerat ca fiind o ştiinţă „asigurată”, ce am învăţat la şcoală şi ce ni se infiltrează zilnic pe toate mediile posibile, nu mai valorează nici doi bani. Este numai o chestiune de timp, până când imaginea dumneavoastră asupra lumii se va prăbuşi definitiv.

Ticăie o nouă „bombă culturală”!

Dacă sunteţi de părerea că printr-un contact nepregătit cu o inteligenţă extraterestră nu se va schimba nimic la noi pământenii, vă înşelaţi. Trebuie să vă răpesc şi această iluzie.

Din vremuri imemoriale, fiinţe de pe o planetă străină, având o civilizaţie mult superioară, au venit pe pământ. Înainte veneau nejenate, astăzi se ascund, şi întreprind lucruri neştiute. Dacă s-ar ajunge în mod neaşteptat şi fără o atenţionare prealabilă la un contact deschis cu acele inteligenţe, atunci ar avea loc transformări revoluţionare în societatea noastră. A început tic-tacul unei bombe culturale care poate să explodeze oricând.

Ce s-ar întâmpla dacă OZN-urile în loc să dispară de pe ecranele radarelor sau să îngrozească lumea, ar ateriza în marile metropole ale puterilor lumii?

Urmarea ar fi un haos mondial! Mai bine spus, va fi o criză globală de autoritate cu consecinţe imprevizibile, care ar afecta nu numai religia şi ştiinţa, ba chiar şi toate structurile sociale şi politice.

Militarii ar înnebuni dacă ar fi siliţi în sfârşit să recunoască cum că uriaşele şi nesfârşitele sume provenite din impozite pentru armamentul high-tech şi electronica de supraveghere s-au consumat degeaba. Iar acum extratereştrii evoluează nejenaţi prin faţa ochilor lor. Agitatele concerne farmaceutice ar trebui să-şi oprească producţia de bomboane chimice, când ar afla că o civilizaţie cosmică dispune de medicamente mult mai eficiente şi netoxice.

Şi concernele de extragere a petrolului ar trebui să-şi înceteze extracţia – dar insulele de foraj, pentru numele lui Dumnezeu, să nu le scufunde! O civilizaţie net superioară şi-a rezolvat de mult problemele de energie într-un mod curat şi ecologic.

Chiar şi sistemul nostru monetar, bazat pe mari inechităţi ale raportului cumpărare-vânzare, ar primi o lovitură de moarte. Dacă s-ar prăbuşi – să nu luăm decât un simplu exemplu cotidian – lacuna mereu crescândă a veniturilor

noastre ar deveni superfluă, şi invers, n-am şti ce trebuie să cheltuim pentru nevoile noastre. Omul simplu care trăieşte în tensiune, nu ar mai trebui să fie compătimit pentru frica sa faţă de puternicele organisme de represiune ale statului. Deoarece toate măsurile politice restrictive sunt în strânsă legătură cu economia, prăbuşirea lor nu ar mai fi decât o chestiune de timp.

Last but not least, ar fi pusă întrebarea dacă marile religii, care nu obosesc îndeajuns să-l considere pe om o „încununare a creaţiei”, nu ar risca să capoteze. În aceeaşi situaţie ar fi şi ştiinţele care se numesc exacte. Altcumva decât pentru religii, suntem şi aici vârful evoluţiei, care în fond este acelaşi lucru: Noi suntem cei mai mari şi cei mai buni. Ne considerăm buricul pământului şi ne purtăm înfumuraţi uitând că nu suntem decât locuitorii celei de-a treia planete a unui mic sistem solar de putere luminoasă medie, în braţul spiralei unei galaxii din cele nenumărate care se află în universul nesfârşit.

Sper că am reuşit în oarecare măsură să mă fac înţeles de ce o aterizare a unui OZN pe pajiştea verde din faţa Casei Albe ar mai putea fi încă amânată. Dar ar fi un mare păcat să pierdem un asemenea spectacol din cauza dorinţei declarate a unor sceptici din grădina lui Dumnezeu – de a ne lipsi de singura posibilitate imaginabilă spre o transformare de la „Saul la Paul”.

Poate se întâmplă deja semne şi minuni. Ziarele l-au citat, la sfârşitul lui august 1996, pe purtătorul de cuvânt al arhiepiscopatului din München, Winfried Röhmel, cu ocazia descoperirii urmelor de viaţă pe un meteorit care provenea de pe planeta Marte: „Şi în problema extraterestrilor trebuie să sperăm într-o zi la o mântuire. Dacă ar exista în afara pământului viaţă cosmică, aceasta s-a făcut tot cu ajutorul lui Dumnezeu.”

Röhmel a afirmat în continuare că dacă Biblia vorbeşte despre o mântuire, atunci este considerat tot cosmosul nu numai pământul. Şi, conferinţa episcopală catolică din Bonn s-a grăbit să se explice, teozofia catolică nu ar fi atinsă de viaţa intergalactică. Biblia vorbeşte despre cer şi pământ şi prin asta consideră întregul cosmos.

Aceasta este o mireasmă de tutun tare şi amăgitor, care miroase suspect, încetul cu încetul pătrunde în conştiinţele care nu mai pot să menţină anumite poziţii, viabile.

Iată cum se pune problema: istoria omenirii este plină de confruntări între societăţi simple şi culturi înalt civilizate. Şi mereu acelaşi automatism

încrezător! Cultura primitivă este cea supusă. Mereu reprezentanţii civilizaţiilor „fericite” au fost avantajaţi. Nu cunosc niciun exemplu când cuceritorii aparţineau sălbaticilor.

Cum i s-a întâmplat omului în timpul confruntărilor cu extratereştrii din trecut, la fel ar putea să-i meargă şi într-o întâlnire deschisă apropiată din viitor. Cu siguranţă această confruntare ar putea fi chiar mai abruptă – în comparaţie cu vremurile trecute pentru că în imaginea noastră actuală asupra lumii nu mai este loc din vanitate pentru întâlnirea altor inteligenţe.

Ar trebui să se întâmple rapid ceva în conştiinţa noastră. Drumul – de lucrul acesta sunt convins – este netezit.

Deschizători de drum pentru formarea unei noi imagini asupra lumii

Un contemporan celebru, care a avut o influenţă puternică în schimbarea mentalităţii asupra modului cum reformulăm imaginea noastră despre lume, este autorul elveţian de bestseller-uri Erich von Däniken. El a răspuns – exclusiv pentru această carte – cu lux de amănunte la întrebările puse de mine exact cu datele acelor schimbări, pentru a căror înfăptuire este responsabil.

Hartwig Hausdorf: Cartea dumneavoastră apărută în urmă cu mai puţin de 30 de ani, „Amintiri despre viitor”, a reuşit într-o oarecare măsură să scuture fundamental imaginea pe care o aveam asupra lumii. Cum a fost primită atunci?

Erich von Däniken: Câteva săptămâni a domnit în toate mediile entuziasmul. Şi oficialităţile erau fascinate şi în acelaşi timp entuziasmate. După care, criticii s-au regrupat şi a început furtuna de destabilizare. Împotriva mea şi împotriva cărţii mele s-au scris nenumărate articole şi câteva cărţi. De multe ori cu lovituri sub centură. S-au afirmat lucruri pe care nu le-am spus niciodată, nu le-am scris niciodată, şi pe această bază am fost pus la zid cu violenţă. Am fost aşezat sub umbrela ilarităţii şi am fost numit şarlatan, fluturaş şi profet fals, care şi-a scris cartea numai pentru bani când a descoperit o lacună în acest domeniu, pe piaţă. Am ştiut că nu au dreptate şi mi-am spus: Abia acum!

H. H: Această împotrivire a establishmentului lumii ştiinţifice se pare că s-a mai diminuat în ultimii ani. Ne puteţi da exemple în care această împotrivire s-a transformat în avantaj?

E. V. D.: Majoritatea oamenilor de ştiinţă sunt plini de umor şi au o viziune largă asupra domeniului lor profesional. Ceilalţi sunt doar aceia care se dau importanţi. Unele dintre personalităţile integre au citit „Amintiri despre viitor”, unde au găsit idei pe care le-au aplicat în domeniul lor. Vrând să analizeze foarte profund materia din carte, au ajuns dintr-o dată de la împotrivire sistematică la contrariul ei.

Pionier al acestor idei este constructorul şef de la NASA Josef Blumrich, care a despicat firul părerilor mele la fel ca biblicul profet Ezechiel – şi în mod surprinzător, a editat o carte prodäniken. Au urmat profesorii de filosofie doctor Pasqual S. Schievella şi doctor Luis Navia, în sfârşit, orientalistul indian profesor doctor Kanjilal din Calcutta şi geologul doctor Johannes Fiebag. Ei au scris articole şi cărţi în favoarea lui Erich von Däniken, iar în anii următori, tot mai mulţi oameni de ştiinţă au trecut de această parte.

Desigur, au rămas inamicii. Niciun arheolog sau chiar teolog nu a trecut de partea lui Erich von Däniken. Frontul potrivnic s-a clătinat pentru că la fiecare an şi jumătate scot o carte nouă, particip până în zilele noastre la numeroase show-uri ale televiziunilor şi ţin mii de conferinţe în lumea întreagă. Oameni integri găsesc că ideile lui Däniken ar fi posibile! Totul a decurs aşa cum m-am aşteptat: La început se râde şi se ia în batjocură, apoi urmează un complot al tăcerii. Şi la sfârşit spune fiecare: Acest lucru l-am ştiut dintotdeauna!

H. H.: Cum este oare estimată în general teoria paleoastrona-utica, care este legată organic de personalitatea lui Erich von Däniken?

E. V. D.: Şi eu am avut de câştigat în dezvoltarea acestor idei. Acest lucru a depins de ţinuta şi experienţa mea. Fiecare carte este tot mai bine recenzată şi tot mai invulnerabilă faţă de precedenta. Şi nu am voie în niciun fel să trec ca dogmatic sau sectant. Teoria despre vizita extratereştrilor în timpuri străvechi este foarte bine întemeiată. Multe din indiciile aduse de mine sunt imbatabile, în măsura în care sunt analizate cu seriozitate. Erich von Däniken a devenit un fel de produs de piaţă cunoscut în toată lumea. Numele său este identificat imediat cu extratereştrii. Mie îmi convine.

H. H.: Cum îl descrie Erich von Däniken pe Erich von Däniken? Ce s-a

realizat până acum în comparaţie cu anul 1968?

E. V. D.: El are argumentaţii mai bune, este mai liniştit în dialogurile contradictorii, mai convingător în expuneri şi apariţii oficiale. Toate aceste lucruri au rezultat din experienţă. Acest lucru a fost atins printr-o dezbatere în întreaga lume, care nu a mai putut fi stopată. Aceste idei au găsit o mare audienţă în nenumărate publicaţii. Cine încă nu ştie nimic despre asta, doarme sau nu vrea să ştie nimic. Pentru asta am înfiinţat Ancient Astronaut Society (AAS) care este o comunitate mondială, în care poate intra oricine. Numai în spaţiul german sunt peste 8 000 de membri. Ce bine ar fi dacă ar exista cineva să mă copieze!

„... precum mucegaiul care cade de pe o coloană de marmură”

H. H.: Acesta ar putea fi oare motivul pentru care unii dintre contemporanii noştri sunt aşa de preocupaţi să rămână la vechea imagine asupra lumii şi să refuze categoric posibila existenţă a „zeilor” extratereştri? Am impresia că această respingere seamănă a panică.

E. V. D.: Aceşti contemporani sunt fie dogmatici sau au pur şi simplu un fix. De fapt, există două feluri de oameni. Unii dintre ei sunt educaţi în spiritul religiei şi cred că au fost creaţi de bunul Dumnezeu, ca o „încununare a creaţiei”. Cea de-a doua grupă gândeşte ştiinţific şi crede că omul a ajuns în vârful spiralei, în urma unui lanţ evolutiv care a durat milioane de ani. În ambele cazuri suntem cei mai mari! Ne învârtim în jurul buricului şi ne admirăm, măguliţi de ideea că am fi singurele fiinţe inteligente de pe pământ.

Toţi oamenii care gândesc aşa – chiar dacă sunt religioşi sau ştiinţifici – se tem să-şi piardă unicitatea prin acceptarea extratereş-trilor. Ei nu reuşesc să sară peste această blocadă spirituală. De fapt nici nu vor. Ei sunt dogmatici, nu noi! De altfel, dogmatismul nu ar avea ce căuta în ştiinţă. O ştiinţă dogmatică – din păcate aşa este devine o religie. Eu nu am nevoie de aşa ceva.

H. H.: La sfârşit vă rog să-mi daţi câteva prognoze personale: Când va avea loc, la nivel mondial, o schimbare de opinie asupra imaginii pământeşti pe bază largă – sau trebuie să se mai întâmple ceva?

E. V. D.: Schimbarea este deja în desfăşurare. Ea vine tiptil şi se strecoară de ani de zile prin mass media şi filme (să ne gândim numai la filmul artistic Stargate sau la serialul american de succes XFiles). Cu cât se descoperă mai multe planete în afara sistemului nostru solar – cu atât mai

bine! Cu cât se dezvoltă mai mult tehnologia cosmică, care face, cel puţin teoretic, realizabil drumul spre stele – cu atât mai bine! Cu cât se văd mai multe OZN-uri care uimesc oamenii – cu atât mai bine! Cu cât tehnologia noastră genetică este mai rafinată şi oamenilor le devine tot mai clar că putem modifica totul – cu atât mai bine! Cu cât călătoresc mai mulţi oameni, vizitează temple şi află despre legendele altor popoare – cu atât mai bine! Şi cu cât marile religii şi sectele tâmpite se clatină tot mai mult având credinţe stupide – este mai bine!

Cu fiecare zi care trece, omul devine tot mai matur pentru o nouă imagine asupra lumii şi a unei filosofii care îi cuprinde şi pe extratereştri. Şi descoperirile nu se lasă aşteptate. Nici eu nu las aceste medii în pace. Şi critica făcută fără bun simţ – nu am nimic împotriva celeilalte – fuge pe lângă mine precum mucegaiul care cade de pe o coloană de marmură. Nu mai am nimic de adăugat. Afară de dorinţa mea cea mai intimă, ca valorosul „cercetător elveţian al zeilor” să poată lupta încă mult timp din turnul său de fildeş împotriva ignoranţei şi dogmelor.

Numai picătura care cade continuu macină piatra!

Microtehnica – veche de 300 000 de ani!

Vă mai amintiţi de jocul de idei de la începutul acestui capitol? Da, exact un eveniment care ar putea să schimbe definitiv imaginea voastră asupra lumii. Acum la sfârşit aş vrea să vă relatez despre o foarte exotică descoperire care s-a făcut în Rusia. Toată întâmplarea este aşa de bizară, încât aş fi renunţat cu plăcere să o public dacă nu ar exista fotografii şi cercetări făcute în mai multe institute ştiinţifice. Analizele continuă şi acum, căci elementele faptice sunt mult mai şocante decât cele arătate până acum.

Aici nu este vorba despre aterizarea unei nave cosmice – cel puţin nu una din zilele noastre.

În anii 1991 şi 1993, căutătorii de aur de pe pârâul Narada, situat pe latura estică a munţilor Ural, au găsit nişte obiecte mici, foarte deosebite, în formă de spirală. Mărimea acestor obiecte varia între maximum trei centimetri şi ajungea până la aprox. 0,003 milimetri. Până în ziua de astăzi au fost descoperite în diferite locuri din apropierea râurilor Narada, Kozhim şi Balbanju, cât şi pe malurile a două pâraie cu numele de Vetvisti şi Lapeevoj, nişte artefacte inexplicabile. Majoritatea s-au găsit la adâncimi variind între trei şi doisprezece metri. Geologii au datat aceste straturi având o vechime

cuprinsă între 20000 şi 318000 de ani!

După această metodă de datare stratigrafică, ele sunt situate în plin miocen, cea mai veche perioadă din cel mai apropiat interval geologic al pământului: cuaternar.

Obiectele în formă de spirală sunt făcute din diferite metale. Cele mai mari din cupru, iar celelalte mai mici au fost făcute din metale rare: wolfram şi molibden. Wolframul are o greutate atomică şi o densitate mare, punctul de topire este la 3410 oC. Se foloseşte pe scară largă la mărirea durităţii diferitelor aliaje din oţel şi pentru filamentele din becurile electrice. Şi molibdenul posedă o densitate mare, iar punctul de topire este de „numai" 2650 oC. Şi acest metal este folosit pentru mărirea durităţii şi înnobilarea oţelurilor, în special pentru producerea părţilor componente ale armelor de foc (supuse unor eforturi termo-mecanice deosebite) şi confecţionarea blindajului tancurilor moderne.

O tehnologie inexplicabilă

Cu cercetarea acestor obiecte misterioase au fost însărcinate Academia Rusă de Ştiinţe din Siktivkar (capitala fostei republici autonome sovietice Komi) din Moscova şi Sankt Petersburg, cât şi un institut ştiinţific din capitala finlandeză Helsinki. Pe aceste obiecte microscopice s-au făcut măsurători exacte, şi s-a stabilit că raportul de împărţire a spiralelor corespunde aşa numitei Secţiuni de Aur. Aceasta este cunoscută deja din antichitate şi este considerată în geometrie şi arhitectură drept un principiu de bază. Se foloseşte la împărţirea unei linii arhitectonice sau picturale în două segmente aflate într-un raport ideal cu laturile de contur ale ansamblului.

Aceste produse de o mare fineţe şi de o foarte înaltă tehnologie inexplicabilă ne conduc spre o asociere deosebită cu elemente de reglare ultramoderne, care funcţionează în aparate micro-miniaturizate. Această tehnică este actualmente la început, dar urmăreşte nişte scopuri foarte ambiţioase. Printre altele, ele servesc la construcţia de micro-sonde medicale, de exemplu pentru operaţii în interiorul vaselor de sânge. Oare în ce scop era gândit acest obiect, pe care îl putem privi mărit de o sută de ori în carte? Este incredibil: Măsurat, acest artefact tehnic corespunde unei lungimi de 200 de microni – 0,2 milimetri! Toate cercetările care s-au întreprins până acum,

atestă vechimea descoperirilor între 20 000 şi 318 000 de ani – în funcţie de adâncimea săpăturilor. Şi dacă ar fi fost „numai” 2000 sau 3000 de ani, se naşte o întrebare delicată: Cine a fost capabil, pe pământul nostru, să dispună de o microtehnică superfiligranată, pe care noi o putem realiza abia în zilele noastre?

Au fost iarăşi zeii care îşi continuă, nestingheriţi de milioane de ani, „experimentul pământ”? Şi cărui scop au servit aceste spirale din Ural, pe care cu uimire le (re) descoperim astăzi? Această tehnologie era stăpânită de extratereştri când viaţa pe pământ era abia la început…

Cercul se închide

Noi am pornit să facem primii paşi pe un drum, care cu toată probabilitatea ne va duce în aceeaşi situaţie, cum se găseau în zorii timpurilor noastre, paleostronauţii. Acei călători cosmici aparţinând unor civilizaţii străine, care nu numai că ne-au condus drumul în timpuri imemoriale, dar prin intervenţia lor ne-au dat posibilitatea să mergem pe o cale proprie. Probabil vom înţelege acţiunea lor mai bine, în momentul când vom începe:

— Să fim în stare să întreprindem călătorii stelare;

— Să descoperim planete îndepărtate cu condiţii de viaţă asemănătoare celor de pe pământ;

— Să putem manipula genetic după înfăţişarea noastră o rasă humanoidă care trăieşte acolo, şi să influenţăm în felul acesta un salt în evoluţia lor naturală;

— Sau chiar ca nişte zei să ne jucăm de-a Creatorul – într-un laborator gigantic – să dirijăm într-o direcţie dorită evoluţia vieţii.

Atunci se va fi închis cercul.

Încă vreo câteva gânduri la sfârşit…

Dacă aţi îndrăznit şi dumneavoastră să faceţi acei paşi spre necunoscut în spatele acestei uşi, fiind nevoiţi să recunoaşteţi o schimbare în imaginea pe care o aveaţi asupra lumii, vă rog încă puţin, să ne mai gândim la ceva.

Este încă tot lumea noastră, mica noastră minge albastră care se poate sparge în depărtările nemărginite ale universului – dar acum ne vedem cu alţi ochi. Chiar dacă ar trebui să mulţumim pentru existenţa noastră unor zei dornici de experimente, nu trebuie să cădem în fatalitate. Noi am fost trimişi

pe un drum, ale cărui rătăciri şi incertitudini decurg asemănător modelului mental al strămoşilor noştri din adâncul cosmosului. Dar noi trebuie să-l străbatem singuri! Să nu uităm niciun moment că trebuie să fim stăpâni pe noi înşine, nu trebuie să intrăm într-o fundătură sau să nimerim pe căi lăturalnice şi periculoase. Deoarece cel mai mare duşman al omului este omul!

În acest loc aş vrea mai să abuzez încă o dată de răbdarea dumneavoastră şi aş vrea să ştiu dacă aţi auzit de lucruri neobişnuite sau v-aţi confruntat direct cu ele. Mă refer la acele evenimente stranii pe care, cu posibilităţile noastre de înţelegere, abia le putem percepe, dar prin care am putea să înlăturăm vechea, alterata noastră imagine asupra lumii.

Vă rog să scrieţi la următoarea adresă: Hartwig Hausdorf e/o Buchverlage Langen Muller Herbig Thomas – Wimmer Ring 11 D – 80.539 München

Germania

Şi dacă sunteţi interesaţi în general de aceste tematici tratate în carte, aş vrea să vă prezint pe scurt Ancient Astronaut Society (AAS), Societatea de Paleoastronautică.

Scopul acestei societăţi este colecţionarea, schimbul şi publicarea acelor indicii care sunt de natură să susţină următoarele idei:

— În timpurile preistorice (şi apoi mai târziu, în diferite perioade), pământul nostru a fost vizitat de fiinţe din univers;

— Actuala civilizaţie tehnică de pe pământ nu este prima în ordine cronologică;

— Sau ambele teorii combinate.

Oricine poate să devină membru al AAS. La intervale de două luni apare un pliant de informare care ne relatează cele mai noi cunoştinţe. Se cheamă „Ancient Skies”. AAS organizează călătorii de studii în locuri de cercetare interesante şi în siturile istorice descrise în cărţile autorilor dumneavoastră. Au loc regulat congrese internaţionale şi sesiuni naţionale.

AAS are în spaţiul unde se vorbeşte limba germană 8 000 de membri. Informaţii suplimentare despre AAS le puteţi obţine la

Ancient Astronaut Society

CH – 3803 Beatenberg

Elveţia

Cu drag, Hartwig Hausdorf!

NOŢIUNI EXPLICATIVE

5

1. Bedroom Visitors (vizitatori în dormitoare)

Un scenariu destul de răspândit, din tematica răpirilor care se pun pe seama vizitatorilor extratereştri, care pătrund în dormitoarele subiecţilor în timpul somnului. Acest fenomen este cunoscut în psihologie mai de mult, dar nu i s-a dat o importanţă deosebită. Abia după nenumăratele cazuri de răpire care au o legătură cu „bedroom visitors”, s-a renunţat la interpretarea psihică – şi a căpătat un caracter real.

2. Metoda C14 (Carbon 14)

Această metodă numită şi metoda radiocarbon serveşte la determinarea vechimii relicvelor organice. Ea se bazează pe acceptarea ideii că raportul cantitativ între carbonul C12 stabil şi izotopul radioactiv C14, este constant în procesul metabolic normal. După moartea organismului, acesta nu mai asimilează carbon şi raportul cantitativ se schimbă prin timpul de înjumătăţire de 5589 de ani al izotopului C14, care se împuţinează ca urmare a dezintegrării radioactive, în favoarea lui C12. Acest raport se poate măsura, după care se poate calcula vechimea probei.

Metoda carbon 14 nu este infailibilă, căci raportul natural dintre cantităţile de carbon 14 şi 121 putea să fi fost altul în timpurile străvechi. Rezultatul poate fi şi falsificat. Plantele tăiate de la marginea unei autostrăzi, datate cu carbon 14, au dat un rezultat care atesta o vechime de mai multe mii de ani. Aceste estimări ale vechimii unor lucruri trebuie făcute cu mare atenţie1.

3. Cultul cargo

Este o formă de fetişism modern care se practică în întreaga lume, dar acest lucru s-a extins mult în spaţiul asiatico-pacific, după confruntări cu civilizaţii mai înaintate. În anii patruzeci au avut loc contacte cu trupele aliate care au participat la cel de-ai doilea război mondial. Şocul tehnologic a condus

la o reacţie de imitare din partea indigenilor aflaţi pe o treaptă de dezvoltare primitivă. S-a văzut în cazuri extreme că ei au imitat, construind din bambus şi paie, echipamente precum instalaţiile de transmisiuni, antene chiar şi avioane. Aceasta în speranţa ca o parte din bogăţiile şi calităţile străinilor să le fie atribuite şi lor.

Dacă şi strămoşii noştri au interpretat tot aşa întâlnirile lor cu civilizaţii extraterestre foarte dezvoltate? Atunci s-au format ritualuri, aparent fără rost – care au găsit o continuare şi în religiile din timpurile noastre – care duc la înţelegerea greşită a tehnologiei unei civilizaţii avansate.

4. Decemvirii

Străvechi colegiu de magistraţi romani, format din zece membri votaţi. Decemvirii dispuneau, în imperiul roman, de o extraordinară putere legislativă şi de puteri executive mari.

5. Acidul dezoxiribonucleic (ADN)

ADN-ul este o structură organică foarte complexă care poartă informaţiile genetice. Are structura unei duble scări helicoidale. Ambele împletituri ale scării sunt construite din grupe de fosfaţi şi zaharide. Treptele scării, dimpotrivă, sunt constituite din baze organice şi realizează legătura dintre braţele spiralei. Prin cuplarea celor patru feluri de baze diferite (adenină, guanină, citozină şi timină) care două câte două au tendinţe de combinare, se formează codul genetic. În aceste coduri sunt înmagazinate toate informaţiile despre construcţia şi dezvoltarea fiinţelor terestre.

6. Entropie

Noţiune fizică din termodinamică, care defineşte direcţia de desfăşurare a unui proces. Entropia măsoară starea ireversibilă la schimbarea parametrilor de agregare ai unui sistem, şi depinde de noţiunea de probabilitate a stării fizice. Legea entropiei sprijină o acceptare teoretica, că în natură se tinde spre o astfel de situaţie, care dintre multitudinea de posibilităţi la care ne putem gândi, o posedă pe cea cu probabilitatea cea mai

mare. Acesta este starea care posedă cea mai mare dezordine1.

7. Fenomene fortianice

Aceste fenomene sunt denumite după Charles Hoy Fort (1874-1932), care a încercat primul, în cărţile sale, să adune date care nu se potrivesc cu imaginea oficială asupra lumii şi să le prezinte cititorilor. Pe baza unei experienţe de o viaţă, documentaţia sa cuprinde anomalii şi curiozităţi din paradigma ştiinţelor naturii. El a reuşit să definească realităţi fenomenale greu de explicat precum ploaia de broaşte şi peşti, telekinezia şi chiar obiecte zburătoare neidentificate. În lucrările lui Fort s-a vorbit şi despre teoria vizitei pe pământ atât în trecut cât şi prezent, a inteligenţelor extraterestre. Materialul adunat de acest revoluţionar multi-disciplinar este larg răspândit în zona de vorbire săsească (Germania), unde în ultimul timp, numărul de cercetători creşte.

8. Perioada Hallstatt.

Este ultima perioadă a epocii fierului, care a urmat după epoca bronzului şi înaintea perioadei latene. Ea este datată în perioada 800-500 de ani î.e.n. Şi a fost denumită după locul unde s-au făcut primele săpături (Hallstatt din provincia austriacă Salzkammergut), zonă în care s-au făcut bogate şi neobişnuite descoperiri.

9. Regresie hipnotică

Ca să se ajungă la amintiri cât mai profunde, victimele răpirilor sunt aduse în stare de hipnoză, la un moment dat. Victima retrăieşte evenimentul în toate detaliile sale. În acest fel, se extrag din subconştient mai multe detalii decât îşi poate aminti atunci când este treaz. Se practica regresia hipnotică deja din timpurile trecute, când persoanele hipnotizate erau trimise înapoi în vieţile anterioare.

10. Reacţie imunologică

Expresia este folosită în chirurgia transplanturilor de organe, unde apare problema respingerii anumitor organe de către corp. Dacă, de exemplu, este transplantată într-un corp o inimă străină atunci, printr-o reacţie imunologică, se poate produce respingerea organului implantat, care de regulă duce la moartea pacientului. Din cauza acestor incompatibilităţi între organe1 au eşuat primele operaţii de inimă, din anii şaizeci. Actualmente, în majoritatea acestor respingeri, reacţia imunologică este reţinută prin medicamente specifice, însă acestea au inconvenientul că sistemul imunologic este slăbit, provocând complicaţii ulterioare.

11. Implanturi

Un număr destul de însemnat de victime ale răpirilor ne relatează că, în timpul când sunt examinaţi de extratereştri, aceştia le implantează mici aparate în corp. Aceste implanturi se fac cel mai adesea prin nas, din care cauză persoanele respective au sângerări nazale inexplicabile. Unele dintre aceste aparate deosebite s-au putut vedea în radioscopii, altele au fost fotografiate şi extrase prin operaţie.

12. Călătorii stelare

Sunt numite aşa pentru că presupun deplasarea între diferite sisteme planetare ale unor stele îndepărtate.

La nivelul actual de dezvoltare al tehnicii spaţiale terestre, nu se poate pune în practică o asemenea idee, ţinând cont de imensele distanţe (măsurate în ani-lumină), care ne separă chiar şi de cele mai apropiate stele. Acesta este şi argumentul invocat adesea de către detractorii teoriei paleoastronautice, fără a ţine cont de posibilitatea existenţei unor civilizaţii extraterestre mult mai dezvoltate tehnologic.

În fapt, chiar acum există proiecte detaliate de explorare a proximităţii galactice cu nave automate sau pilotate de către un echipaj uman, modul de propulsie al acestora fiind doar una dintre problemele deosebit de complexe pe care le ridică un asemenea plan grandios.

Sunt recunoscute în principal câteva probleme nu numai de natură

tehnică: sursa de energie pentru propulsie şi consum intern (ar putea fi probabil fuziunea nucleară controlată), protecţia navei şi a habitaclului, compensarea forţelor inerţiale pentru acceleraţii ridicate, menţinerea stării psiho-somatice normale a echipajului precum şi multe altele pornind de la relaţiile sociale, familiale, religioase etc. Şi până la efortul tehnico-financiar pe care comunitatea internaţională nu este motivată suficient să-l facă…

13. Izotopi

Sunt elemente chimice cu acelaşi număr de ordine, care au mase atomice diferite1, în multe cazuri şi radioactivitate diferită. Din această privinţă chimică, izotopii se comportă la fel ca elementul de bază şi de aceea sunt reprezentaţi cu acelaşi simbol. Faptul că majoritatea elementelor nu sunt în realitate substanţe omogene, ci un amestec de izotopi, se numeşte izotopie. Aceasta explică de ce masele atomice ale diferitelor elemente chimice nu sunt rapoarte de numere întregi, ca de exemplu la uraniu (238,03) care există atât ca izotop U235 cât şi ca U238.

14. Număr de ordine

Sau număr atomic (Z), precizează numărul de protoni () dintr-un nucleu atomic, egal cu numărul de electroni C) din atomul considerat.

Numărul de ordine arată poziţia unui element în sistemul periodic al elementelor. Cel mai mic număr de ordine îl are hidrogenul (H 1), cel mai mare din elementele naturale îl posedă uraniul (U 92). Numere de ordine mai mari au aşa numitele elemente transuraniene, care nu apar în natură.

15. Ipoteza paleo-seti

(SETI de la Search for Extraterrestrial Intelligence)

Paleo-seti caută indicii care să ateste că pământul a fost vizitat de inteligenţe extraterestre, în timpuri preistorice şi chiar la începutul civilizaţiei terestre. Se înmulţesc indiciile care afirmă că ele au influenţat dezvoltarea vieţii pe pământ deja din timpuri preistorice, lucru care continuă şi în zilele

noastre.

Cel mai proeminent reprezentant al ipotezei paleo-seti1 este elveţianul Däniken. Cu toate că înainte, Desmond Leslie (Marea Britanie) sau profesorul M. Agrest (fosta Uniune Sovietică) au emis posibilităţi speculative, Däniken este pe departe cel care a stat în slujba acestor teorii. El a făcut să circule aceste teorii şi să devină cunoscute în lumea întreagă.

16. Epoca de piatră

Este considerată în arheologia clasică ca fiind perioada culturilor preistorice până la descoperirea metalelor. Epoca de piatră de împarte în trei perioade de bază: paleolitic (epoca de piatră veche), mezolitic (epoca de piatră mijlocie) şi neolitic (epoca de piatră timpurie). Începutul epocii de piatră este datat între un milion şi 600000 de ani înainte de era noastră, iar sfârşitul ei este considerat în Europa de nord la circa 1800 de ani î.e.n. După teoria vizitelor extraterestre încă din zorii istoriei pământului, au existat în diferite perioade mai multe populaţii modificate genetic, care au dus la ameliorarea lui Homo Sapiens din hominizii aflaţi pe planeta noastră.

17. Întâlniri de gradul 4, denumite şi evenimente CE-4 sau răpiri

Prin comparaţie cu simplele întâlniri, aici este vorba de adevărate răpiri săvârşite de fiinţe nepământene. Acestea sunt descrise de regulă ca humanoizi cu piele gri, cu o înălţime cuprinsă între 1,20 şi 1,50 metri? Aceste răpiri sunt de regulă trăite de persoane singulare, dar s-au relatat şi cazuri de răpiri familiale, care au fost toate duse în obiectul zburător extraterestru. Simptomatice pentru aceste răpiri sunt experienţele medicale. Punctul lor central reprezintă însământările artificiale care să ducă la crearea unui hibrid-amestec de rase – între extratereştri şi oameni. Aceste răpiri sunt un fenomen apărut în toată lumea.

18. Dilataţia timpului

Acest efect, descris pentru prima oară de Albert Einstein (1879-1955) în

anul 1905, ar avea o influenţă asupra echipajului unei nave cosmice care ar zbura cu o viteză apropiată de viteza luminii (e 300000 km/secundă). Timpul pentru astronauţi s-ar scurge, comparativ cu timpul oamenilor de pe pământ, mult mai încet. Şi aceasta cu atât mai mult cu cât zborul cosmic ar avea o durată mai mare. Micul tabel care urmează vă poate explica:

10 ani zbor stelar 25 de ani pe pământ
15 ani zbor stelar 80 de ani pe pământ
20 ani zbor stelar 270 de ani pe pământ
25 ani zbor stelar 910 de ani pe pământ
30 ani zbor stelar 3 100 de ani pe pământ

Există numeroase mituri pe întregul pământ care fac descrieri uluitoare prin asemănarea lor, despre asemenea evenimente: persoanele care au fost luate de zei numai pentru scurt timp, la întoarcere nu s-au mai putut întâlni cu neamurile sau prietenii lor. De unde provine oare această ştiinţă despre fenomene care apar doar atunci când o navă cosmică s-ar apropia de viteza luminii?

Mulţumiri

Am reuşit! A apărut iarăşi după multe cercetări şi mai multă muncă la maşina de scris – aşa sper eu – o lucrare interesantă. Dar. Ce ar fi un autor fără ajutorul acelor persoane care, cu sfatul şi cu fapta lor, au contribuit la reuşita acestei cărţi.

Este vorba despre Doctor Honoris Causa, Erich von Däniken, doctor Johannes Fiebag, Peter Krassa, Reinhard Habeck, Uli Dopatka, Walter-Jörg Langbein şi Wolfgang Siebenhaar – ultimul nu numai pentru busola sa!

Pentru cercetările din Carpaţi mulţumesc în cel mai bun spirit lui Peter şi Martin Jurik din Bratislava. De asemenea, lui John Roy Robert Searl şi lui Herbert Schneider pentru încrederea şi sprijinul pe care l-am primit în capitolul dedicat exclusiv lor, despre fenomenalele descoperiri în sectorul tehnicii O.Z.N.

Mulţumesc şi prietenului meu Roland Fichtner, pentru modul în care mi-a stârnit curiozitatea faţă despre o realitate la îndemână, chiar din faţa uşii. Mulţumesc şi lui Walter Kessler care m-a însoţit în mai multe călătorii şi a făcut fotografii, inegalabile, pentru această carte. Mulţumesc domnului doctor Johann Dorner pentru munca de detectiv făcută în jurul anticului latin, Julius Obsequinus.

Îndatorat mă simt şi faţă de Werner L. Foster şi Valeri Ouvarov (Rusia) de la care am primit în ultimul moment materiale senzaţionale.

Şi ce aş fi fără mulţumirea mea faţă de cititorii din diferite ţări: Nenumăratele scrisori cu recunoaşteri şi observaţii preţioase, care îmi dau un imbold să continui!

Last but not least aduc mulţumiri editorilor mei: domnului doctor Herbert Fleissner şi doamnei doctor Brigitte Sinhuber. Vreau pe această cale să mulţumesc lectorului meu, Herman Hemminger, care se pricepe ca nimeni altul să mă îndemne să întreprind călătorii în căutarea celor mai mari enigme şi mistere de pe pământ.

Hartwig Hausdorf

COEVOLUŢIA

O aventură interplanetară

În 1989, viaţa lui Alee Newald a luat o întorsătură neaşteptată, atunci când a fost răpit de un grup de extratereştri. A lipsit zece zile, timp în care a fost transportat în lumea acestora.

Alee Newald a pornit cu maşina la un drum care ar fi trebuit să dureze trei ore. A sosit zece zile mai târziu.

Ce s-a întâmplat în timpul lungii lui absenţe nu numai că a atras atenţia autorităţilor, ci a şi schimbat pentru totdeauna viaţa lui Alec.

Informaţiile împărtăşite lui Alec în timpul acestei experienţe sunt de o mare importanţă pentru întreaga omenire. Ele sunt o contribuţie la misterioasa imagine a trecutului nostru îndepărtat, ca şi a viitorului nostru imediat.

*

Alec Newald şi-a început cartea, Coevolution, în 1995. Cartea conţine relatarea incredibilei sale călătorii dus-întors spre lumea celor ce l-au răpit, Haven, ca şi a controversei pe care aceasta a creat-o pe Pământ.

PĂMÂNTUL VĂZUT ÎNTR-O LUMINĂ CU TOTUL NOUĂ

Cred că am adormit imediat.

Când am deschis din nou ochii, Zeena stătea lângă cubicului meu.

— Verva, a spus ea. Ai dormit bine?

— Ca un prunc, am răspuns.

— Curioasă expresie, a fost replica ei.

— Cât a durat? am întrebat, curios să aflu cât a durat somnul.

— O jumătate de zi de pe Pământ – douăsprezece ore.

— Şi ce este verva?

— Este o urare, „bunule spirit, energie ţie”, cum spuneţi voi „salut”, mi-a explicat ea.

— Ce program avem? m-am interesat eu.

— Înlocuire de lichide pentru tine, a venit răspunsul. Vino. Mai avem doar două zile pământeşti şi mai sunt multe de învăţat, dacă doreşti, şi aş vrea să-ţi pun şi eu câteva întrebări, înainte să mă întorc acasă.

Zeena părea foarte nerăbdătoare, dar nici curiozitatea mea nu era mai prejos. Chiar şi aşa nu mă obişnuisem cu gândul că trezirea m-a găsit tot „în vis” şi nu pe Pământ, cum mă aşteptasem.

„Casa ei... Da, iată ceva ce aş vrea să ştiu... „am gândit eu, dar mi-am dat imediat seama că Zeena mi-a citit gândurile.

— E cam de mărimea lui Marte din sistemul vostru, a răspuns ea, exact la Obiect. Dar nu este foarte bine, pentru că soarele nostru moare lent şi noi suntem iradiaţi. Şi pierdem şi atmosfera. Încercăm să reparăm pe ici-pe colo, dar nu vom putea la nesfârşit.

— Nu e bine deloc. Şi ce v-aţi gândit să faceţi? am întrebat.

— Am căutat un nou cămin mulţi ani de-ai voştri. Cea mai bună soluţie ar fi tot Pământul vostru, dar, printre altele, nu ne putem acomoda cu gravitaţia voastră. Acesta este cel mai important factor, dar mai este şi conformaţia planetei, care nu este bună pentru noi. A fost bună, dar noi nu

mai suntem cum am fost.

Zeena a ezitat, gândindu-se dacă să abordeze sau nu subiectul. A hotărât să nu continue. Răspunsul ei, vădit revizuit, a fost:

— Sunt mari şanse ca într-un viitor nu prea depărtat Pământul să se schimbe.

— Să-şi schimbe conformaţia? am întrebat eu speriat.

— Probabil că se va muta într-un nivel diferit al densităţii, nu ştiu dacă mă înţelegi. Nu e mare lucru. Se întâmplă foarte des, a răspuns ea.

Cred că voia să mai atenueze şocul, după ce a sesizat că intrasem în panică.

— Ce o să facă? am continuat să o pisez, uitându-mă la ea uluit.

— Ei bine, aceasta este una din acele poveşti lungi despre care ţi-am promis că am să ţi le spun. Cel mai bine este să ne aşezăm comod, iar tu să-ţi introduci nişte fluid.

LECŢII DE ISTORIE VECHE VENITE DIN VIITOR

— D e unde să încep oare? s-a întrebat Zeena. Poate cu Cei Vechi.

— Cei Vechi? am şi întrerupt-o.

— Cei la fel cu Gardianul pe care l-ai întâlnit. Fiecare dintre ei are mai multe sute de ani pământeni şi are o descendenţă foarte veche. Strămoşii lor, care sunt şi strămoşii mei, sunt şi nişte strămoşi îndepărtaţi ai voştri, cel puţin în parte. Acum, te rog să nu mă mai întrerupi!

Zeena mi-a prins gândul chiar înainte să-mi fi dat seama că-l gândesc.

— Îmi va fi greu să-ţi explic chiar şi fără să mă întrerupi. Vei putea pune întrebări ceva mai târziu, a adăugat ea. Aceşti strămoşi comuni ai noştri au venit pe Pământ de multe ori, dar cea mai importantă a fost vizita lor de acum un milion de ani, după timpul vostru. Ei nu sunt primii extratereştri care v-au vizitat. În fapt, ei şi alţii au explorat ceea ce voi numiţi sistemul vostru solar sute de milioane de ani.

Aceşti călători au avut mai multe tentative de fabricare a unei specii umanoide pe Pământ, iar rezultatul este Homo Sapiens. Nu am să merg până acolo încât să spun că aceşti strămoşi ai mei sunt singurii responsabili de apariţia speciei voastre, pentru că a fost un efort comun al mai multor specii extraterestre, şi fiecare a pretins la un moment dat că ea v-a construit. Nimeni

nu se poate spune că minte deliberat, dar toţi îşi exagerează meritele. Nu mă întrerupe încă, te rog. Îţi explic totul când va veni vremea.

Voi v-aţi modelat singuri specia, sau cel puţin v-aţi ajustat-o, din multe puncte de vedere, iar acest lucru continuă şi acum. Voi numiţi aceasta în mod greşit „evoluţie". „Evoluţia naturală a speciilor" este o simplă expresie născocită de una din minţile voastre cele mai strălucite cu câtăva vreme în urmă. S-a crezut că ea poate explica tot drumul evoluţiei. Dar acest mod de gândire pune mai multe probleme decât rezolvă, pentru că, de exemplu, nimeni nu ştie când şi-a căpătat fluturele aripile de fluture. Nu voi dezvolta subiectul, pentru că avem lucruri mai importante de discutat, totuşi cred că m-ai înţeles. Poate vom avea timp cândva, mai târziu.

Totuşi, am să-ţi spun întreaga istorie a speciei tale, pentru că este important să-ţi cunoşti trecutul şi să înţelegi că evoluţia, aşa cum o cunoşti tu, este un simplu mit. Schimbările nu sunt niciodată lente, ele sunt întotdeauna planificate. Îţi voi arăta mai târziu cum nimic în Univers – trecut, prezent, viitor, în scara voastră temporală – nu este lăsat la voia întâmplării. Te rog să mă ierţi că mă abat iar de la firul povestirii.

Unii dintre Cei Vechi au rămas cu specia voastră în curs de evoluţie. Alţii au plecat. Din timp în timp, au survenit conflicte cu alte specii ET, legate de ce ar fi mai bine pentru unii sau pentru alţii, exact aşa cum se întâmplă şi pe planeta voastră acum, între cei ca tine. Trebuie să înţelegi că Pământul este un loc cu totul deosebit. Este foarte frumos şi mulţi au vrut să fie al lor. Nu voi spune că au renunţat la acest vis, dar cred că puteţi fi liniştiţi în privinţa aceasta! Chiar şi noi, deşi nu dorim să fie proprietatea noastră, am dori să trăim acolo. Dar nu putem – şi nu avem dreptul – să intervenim în procesele care se petrec pe planeta voastră în acest moment. Ceea ce nu înseamnă că nu există alte specii extraterestre care să dorească să intervină şi de aceea trebuie să fiţi foarte vigilenţi.

Unele dintre procesele care au loc acum, sau sunt pe cale să aibă loc, sunt rezultatul direct al acelei însămânţări făcute de strămoşii noştri Vechi. Chiar şi piramidele sunt vechi moşteniri lăsate în urmă de Cei Vechi, pentru a vă ajuta când va veni timpul trezirii. Ele sunt foarte importante pentru voi şi de aici va veni, într-un viitor nu prea îndepărtat, un progres de felul cel mai neaşteptat.

Toate cunoştinţele vă vor fi aduse la cunoştinţă la timpul potrivit şi în

acord cu legile evoluţiei. Dar aceasta necesită o forţă artificial creată în orice univers cunoscut de ai mei, mai puternică şi mai înţeleaptă decât legea naturală. Crede-mă când îţi spun, pentru că specia mea cunoaşte foarte bine preţul amestecului în legile evoluţiei. I-am fi avertizat pe ai tăi, dar cei care vă conduc nu ne-au ascultat. Din păcate, demersul nostru pare să se fi lovit de urechi surde, deci vom fi nevoiţi să vă transmitem mesajul pe o altă cale.

Pe planeta voastră a existat un timp, nu atât de îndepărtat în contextul acestei lecţii de istorie, în care o „forţă" a coborât pe ea şi chiar a pretins că planeta Pământ şi tot ce este pe ea ar fi al ei. Acea forţă – şi ştiu că-ţi va fi greu să accepţi, Alee Zeena îmi rostea pentru prima dată numele – forţa aceea încă se află printre voi. Şi este cu adevărat o parte a voastră, deci cred că se poate spune că încă stăpâneşte planeta dintr-un anume punct de vedere.

După ce această forţă a cucerit planeta, şi-a dat seama că va avea mult de luptat, pentru că voi nu eraţi cum sunteţi acum. Eraţi bine porniţi pe calea ilumânării, cu o bază spirituală foarte puternică. Eraţi aproape tot atât de puternici cu acea forţă însăşi. A trebuit să vă înşele ca să vă poată stăpâni, iar cât aţi fost sub puterea ei v-a alterat fiinţa, structura, de fapt chiar ADN-ul. V-a transformat în fiinţe handicapate, v-a dat peste cap şi v-a tras înapoi cu multe mii de ani. V-a făcut ceea ce sunteţi astăzi, v-a lăsat doar puţin din măreţia pe care aţi fi putut-o avea, pentru că nici măcar acum nu v-aţi revenit pe deplin. Şi dacă forţa aceea îşi continuă influenţa, nu vă veţi reveni niciodată!

Acea forţă este cunoscută de cei mai mulţi ca „forţa întunericului", pentru că este un adevărat inamic al ilumânării. Te rog să mă înţelegi, este o descriere foarte simplă a unei entităţi foarte complexe. Nici măcar noi nu o înţelegem pe deplin. Este în aerul pe care-l respiraţi şi în tot ce sunteţi voi. S-a insinuat în planetă şi în voi. Bate cu pulsul planetei voastre, căci voi şi Pământul sunteţi unul şi acelaşi lucru. Este un lucru pe care semenii tăi nu par să-l înţeleagă, dar puteţi folosi această uniune pentru a face lucruri minunate, aşa cum şi noi am făcut.

Din nefericire, cei mai mulţi de pe planeta ta se luptă cu forţele naturale ale minunatei voastre planete. Prin asta înţeleg că le nesocotiţi, ba chiar le pervertiţi, pentru a le potrivi cu scopurile voastre. Nu trebuie să se întâmple aşa. Dacă vă veţi deschide minţile şi inimile faţă de planeta voastră, aşa cum au făcut cei ce v-au precedat, veţi găsi calea. Încă nu e totul pierdut; doar

trebuie să vă amintiţi. Dar până atunci noi suntem foarte îngrijoraţi. Pentru că nu numai pe Pământ voi violaţi legile naturale şi Natura prin jocul fanteziei voastre capricioase, ci totul, pentru că toate sunt interconectate. Este o învăţătură fundamentală. A fost ignorată pentru că este caracteristic celor ce se joacă de-a puterea să o ignore. Noi şi alţii suntem cu adevărat binevoitori faţă de specia voastră, pentru că suntem cu toţii legaţi, dar curând va trebui să facem ceva, înainte ca joaca voastră periculoasă să ne facă rău tuturor!

Considerăm că este nevoie să vă învăţăm mai multe despre forţele întunecate care au pătruns în voi. Ai face un mare bine alor tăi dacă ai trata cu respect această lecţie şi ai supune-o atenţiei celor ce vor vrea să te asculte. Forţa întunecată se manifestă la un nivel compatibil cu undele voastre cerebrale caracteristice. Acest lucru tu ar fi trebuit să-l ştii deja, dar ţi-a fost ţinut ascuns de către alţii de seama ta.

În ciuda acestui lucru, unii, cum ai fi tu, şi-au creat o rezistenţă la acest intrus străin. Acesta este unul din motivele pentru care te trezeşti uneori gândind diferit de majoritatea celor din jurul tău. Această rezistenţă ţi-a permis să vezi mai limpede eroarea din modul vostru de a fi şi ce trebuie făcut. Vei continua să mergi pe această cale încă o vreme şi chiar te vei îndoi de cei ca tine din când în când. Fii răbdător. Este cea mai bună sugestie pe care ţi-o pot face, oricât de nepotrivită ţi-ar părea. Lucrăm la aceste lucruri de mulţi ani deja. Tot ce vor simţi oamenii va fi un alt simţ al trecerii timpului.

Vei descoperi că nenorocirile sunt cu atât mai uşor de suportat cu cât sunt mai bine înţelese. Eu încerc să-ţi explic totul în termeni pe care să-i înţelegi. Te rog să mă întrerupi de acum încolo, dacă nu înţelegi ceva, pentru că noi considerăm că cele ce urmează sunt de mare importanţă.

Unii de pe planeta ta s-au aliniat acestei „forţe”. Te rog să remarci că am spus „aliniat” şi nu „aliat”, pentru că există o deosebire. Ai înţeles ce vreau să-ţi spun? Am încuviinţat din cap. Au dobândit multă putere de la această forţă şi unii sunt destul de nebuni încât să creadă că o au sub control. Este o naivitate, bineînţeles, pentru că această forţă sau entitate străină se hrăneşte prin aceşti oameni, sau mai degrabă cu conflictele pe care le creează aceşti oameni în căutarea bogăţiei şi a puterii. Câtă vreme situaţia satisface forţa întunecată, ea va continua; pentru că ea trăieşte din sentimentul numit „teamă”.

Cea mai simplă cale de a învinge această forţă este îndepărtarea fricii

din societăţile voastre. Aceasta va duce la moartea ei prin înfometare, sau plecarea ei în altă parte, spre o pradă mai uşoară. Vezi tu, specia voastră umană este una dintre cele foarte puţine care trăiesc cu aceste lucruri neobişnuite numite „emoţii”. De aceea a şi ales să vină la voi. Şi noi am avut odată emoţii, aşa mi s-a spus. Iar unii spun că le vom putea trăi din nou, mulţumită programului de creştere pe care îl experimentăm acum. Iartă-mă, iarăşi am divagat.

Vei descoperi că unii din specia ta încearcă din greu să exploateze această forţă foarte periculoasă. Ei nu înţeleg pe deplin că este vorba de o entitate de sine stătătoare şi că ceea ce fac ei este o greşeală. Ei cred că joacă un joc, care poate fi câştigat. Nu o dată am încercat să-i avertizăm pe ai tăi în trecut, dar nu ni s-a acordat nicio atenţie. Şi, în fapt, cum spun chiar ai tăi, „e viaţa voastră”.

Problema şi îngrijorarea noastră constau în faptul că planeta respiră împreună cu voi, în armonie cu gândurile voastre. Atacarea oamenilor prin folosirea forţei înseamnă atacarea planetei. Iar dacă planeta vă va urî, nimic nu se va mai putea face pentru voi. Poate că ne vei ajuta în răspândirea acestui mesaj. Avem o idee cum să ţi-l formulăm, dar trebuie să aşteptăm pentru altă dată, pentru că avem multe de spus în legătură cu alte subiecte.

Societăţile voastre au introdus în viaţa voastră frica, încă de la începuturi. Cea mai mare parte din aceasta este teama de societatea însăşi, cu alte cuvinte frica de propriile legi. Marii voştri preoţi de demult declamau în faţa mulţimilor că asupra lor se va abate mânia, dacă se vor încumeta să treacă peste ceea ce zeii cei mari ai timpului lor au spus. Iartă-mă dacă voi face ceea ce la voi s-ar numi o „glumă”, pentru că aceşti zei atotputernici pe care îi descriu aici au fost fiinţe ca mine sau ca Gardianul, pe care l-ai întâlnit. Ţie îţi e teamă de mine? a întrebat Zeena.

— Nu simt niciun fel de frică, a fost răspunsul meu.

— Deci vezi cum au fost manipulate masele în absenţa noastră de cei care aveau de câştigat din acest lucru? a întrebat ea din nou.

— Văd că o minciună a putut să-i prostească pe cei needucaţi, am replicat.

— Şi crezi că ai tăi sunt mai bine educaţi în această privinţă astăzi? a mai întrebat ea.

— Dacă mă întrebi ce ştim despre Dumnezeu, probabil că nu.

— Este exact ce cred şi eu, a declarat Zeena. Iar intimidarea continuă, numai că astăzi aveţi de sute de ori mai multe legi ca atunci. Acestea nu sunt legi ale Naturii, ci doar legi pentru manipularea voastră, făcute de cei ce vă manipulează şi care la rândul lor sunt manipulaţi de acea forţă.

Legile naturii pe care le încălcaţi în fiecare zi, mergând la muncă în dezgustătoarele voastre maşini. Pentru noi este cu atât mai greu de înţeles, cu cât voi aţi înţeles acest lucru şi continuaţi să le folosiţi. De ce nu există o lege împotriva lor în societatea voastră? Poluarea nu omoară? Sunteţi atât de orbi încât nu puteţi vedea ce se întâmplă o dată cu proliferarea acestor stranii maşini? Nu trebuie să-mi răspunzi, cunosc motivele. Nu am vrut să-ţi dau decât, cum spuneţi voi, un exemplu.

Poate ne vei tolera confuzia, totuşi, când vrem să înţelegem ceea ce am observat în aşa-numitele voastre societăţi occidentale, în care se plătesc mii din banii voştri pentru a salva o viaţă, în timp ce milioane ca tine mor în zonele mai îndepărtate, pentru sume mici de bani. Nu sunteţi toţi din aceeaşi carne şi acelaşi sânge? Pentru această întrebare, noi nu avem răspunsul vostru. Poate că ne vei ajuta să-i înţelegem raţiunea, mi-a cerut Zeena, uitându-se la mine nedumerită.

— Cei ca mine mă încurcă şi mă nedumeresc şi pe mine. Nu am un răspuns la această întrebare, am replicat eu.

— Prea bine. Dar de ce ai tăi se interesează atât de mult şi pierd atâta timp cu un copac, atunci când cineva vrea să-l taie într-un oraş, în timp ce ei acceptă să se distrugă zone întregi cu mulţi copaci bătrâni, aflaţi departe de ochii lor? Te rog să iei întrebarea cu tine şi să o pui şi altora, pentru că noi găsim acest lucru la fel de neinteligibil.

Am îndeplinit de atunci întocmai cererea ei.

Zeena avea şi ştiri încurajatoare. Ea a sugerat că forţa va simţi curând greutatea unei invazii, de deasupra, că vor fi bătălii pe mare şi sub mare şi în cerurile de deasupra noastră. Cei mai mulţi vor afla prea puţin despre aceasta, cu excepţia celor prinşi în efectele bătăliei. Prin aceasta, ea voia să spună că Pământul va suferi furtuni de intensităţi tot mai mari, şi de unde până acum aceste furtuni au fost restrânse la punctele vortex ale planetei – adică cel din vestul Atlanticului (Triunghiul Bermudelor) şi cel din vestul Pacificului, la sud-est de Japonia (Triunghiul Dragonului) – acum vor apărea la întâmplare. Nu mi-a spus cine sau ce se află în spatele acestor bătălii sau ce le va cauza.

Totuşi, când drumul va fi limpede, iar o parte din frică va dispărea, vom putea într-adevăr să vedem alte specii din Cosmos, care ne vor vizita deschis şi vor interacţiona cu noi aici, pe Pământ!

— Într-un interval de timp potrivit vă veţi trezi din acest „somn” în care v-a cufundat forţa, cu ajutorul micului ajutor al prietenilor voştri, a adăugat ea. Fiind un navigator, mi-a spus ea, vei şti ce să cauţi. Ai încredere în instinctele tale.

Specia ta este aproape suficient de tare ca să riposteze şi să-şi câştige locul de drept în această galaxie. Noi vă vom ajuta pe voi şi planeta voastră să faceţi din nou acele lucruri măreţe, pentru că noi iubim viaţa. Chiar şi forţa întunecată este o formă de viaţă, iar noi trebuie să o respectăm. Mă înţelegi, Alee? Este foarte important.

În sfârşit, Zeena îmi dădea cuvântul.

— Da, te înţeleg. Dar cum să luptăm cu forţa aceasta, când nu o vedem şi nu ştim unde se află? am întrebat.

— Ea se află în adâncul sufletelor voastre. Veţi lupta împotriva ei cu ştiinţă şi cu înţelegere. Dar acest lucru trebuie făcut de fiecare dintre voi. De fapt, conştientizarea existenţei sale înseamnă că bătălia este pe jumătate câştigată, iar tu trebuie să le-o spui tuturor celor ce vor vrea să te asculte. Specia voastră este pe cale să se schimbe, să devină mai conştientă – majoritatea dintre voi, vreau să spun. Este un fapt foarte neplăcut acela că cei care înţeleg cât de puternică este pentru voi acea forţă pe care voi o numiţi frică şi ce putere exercită asupra voastră, sunt chiar aceia care o folosesc împotriva voastră – dintotdeauna au folosit-o. Ei nu înţeleg din ea decât puterea, iar nu raţiunea existenţei ei. De aceea am ales noi acest timp pentru a-ţi explica ţie – şi altora din stirpea ta – de ce ne aflăm noi aici. Am venit să ajutăm la iluminarea voastră şi, probabil, pe calea aceasta, la eliberarea voastră de acea forţă. Noi înţelegem şi că vor fi dintre voi unii care vor respinge această cunoaştere şi vor face tot ce le va sta în puteri pentru a o micşora şi a-i neglija importanţa pentru specia voastră.

S-ar putea să avem nevoie de ceva de la voi şi de la planeta voastră. Spune-i comerţ, dacă vrei, dar noi preferăm să o numim „coevoluţie”. Putem să ne dezvoltăm împreună. Avem nevoie, şi noi, şi voi, de schimbare. Voi veţi deveni puţin ca noi, în timp ce noi avem nevoie să devenim ca voi. Putem să devenim prieteni apropiaţi, îndată ce veţi învăţa să vă eliberaţi. Am aşteptat

mult timp să se întâmple lucrul acesta, iar tu, Alee, eşti o parte din acest eveniment extraordinar care va avea loc, aşa cum sunt şi mulţi alţii. Tu îi vei găsi pe ei, iar ei te vor găsi pe tine. Este destul să faci cunoscut că eşti copilul luminii, atunci când vei simţi că a sosit timpul. Vei fi uimit de cele ce se vor întâmpla după aceea.

Zeena îşi terminase partea aceea de lecţie, dar nu ştiam ce să spun. Cum să răspund la ce-mi spusese? Naraţiunea ei ridicase mai multe întrebări decât răspunsuri şi, sincer, nu ştiam de unde să încep. Chiar dacă aproape tot ce-mi spusese era cu totul uluitor, mi se părea că ştiam lucrurile acelea dintotdeauna! De aceea, cred că veţi considera următoarea mea întrebare deplasată.

— Cel mai mult mă preocupă ceea ce ai spus înainte de această lecţie, ceva despre Pământul care va suferi o „mutaţie”, sau cam aşa ceva. Ce se va întâmpla cu noi, oamenii?

— Nu aveţi de ce vă teme. Voi, oamenii, veţi fi cei care vor ajuta Pământul să se transforme. Veţi fi trecut deja peste următorul nivel de densitate, sau veţi fi pe cale să o faceţi, ceea ce este un adevărat act de evoluţie – adevărată evoluţie; nu în forma de schimbare asociată cuvântului în trecut. Îmi pare rău, dar nu am avut timp să vă inoculăm această cunoştinţă. Şi Pământul va evolua de-a lungul aceloraşi linii, iar asta este ceea ce noi numim „mutaţie”. Te rog să mă ierţi dacă folosirea acelui cuvânt ţi-a cauzat îngrijorare.

— Mai am şi alte întrebări, am spus, privind-o pe Zeena şi sperând să mă lase să continuu. Mi-a dat de înţeles că pot continua. Ce s-a întâmplat cu acei strămoşi – cei care au rămas pe Pământ şi ne-au ajutat să evoluăm?

— Unii dintre ei s-au împerecheat cu ai tăi, deşi iniţial a fost o rezistenţă. Progeniturile acestor uniri au devenit strămoşii noştri comuni. Toţi cei care rămăseseră puri, de sângele nostru, fie au murit de o boală necunoscută, fie au părăsit planeta. Viaţa lor ar fi trebuit să fie de multe sute, poate mii de ani. Unii spun că au murit pur şi simplu de o bătrâneţe prematură. Există multe cauze posibile pentru care să se fi întâmplat aceasta, dar nu este necesar să discutăm acest lucru acum. Puţinii care au scăpat de această soartă şi au părăsit planeta sunt pierduţi pentru noi; ai mei nu ştiu unde se vor fi dus, pentru că a fost cu un timp cu adevărat lung în urmă. Dar, dacă am ajuns la subiectul încrucişării, există câteva întrebări pe care aş vrea

să ţi le pun, dacă-mi permiţi, mi-a cerut Zeena.

Am încuviinţat din cap, ştiind că voi avea şi alte ocazii să pun cele o mie şi una de întrebări pe care ardeam de nerăbdare să le pun. Prima ei întrebare m-a luat prin surprindere.

— Te-ai înmulţit pe planeta ta natală?

— Interesantă întrebare, am răspuns buimăcit. Prin „înmulţit” presupun că înţelegi dacă am copii.

Nu-mi venea să cred că nu cunoaşte deja răspunsul la această întrebare. Poate că doar voia să fie politicoasă.

— Da, a spus ea.

— Păi, am un fiu de paisprezece ani, sănătos şi voinic. Nu pare să aibă mari probleme, cu excepţia faptului că de acum va trăi fără un tată permanent.

— Ce vrei să spui prin aceasta? a întrebat ea.

— Păi, eram pe cale să-mi părăsesc... unitatea familială pentru totdeauna, când voi m-aţi luat aici! am răspuns. Nu mă întreba de ce. E foarte complicat şi, oricum, nu sunt sigur că ştiu răspunsul nici eu.

— Acest proces de înmulţire, în forma în care îl folosiţi voi, Homo Sapiens, eu l-am studiat cât am putut de bine din înregistrările noastre, dar sunt multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu. Am fost selectată pentru un proces reproductiv modificat, la întoarcerea pe planeta mea natală. Noi, ca specie, trebuie să producem rapid progenituri care să poată supravieţui pe orice planetă în afară de a noastră, fără sisteme de susţinere a vieţii. Prin aceasta vreau să spun că nu am descoperit încă o altă lume care să fie compatibilă cu nevoile noastre specifice, mai degrabă unice. S-ar putea să dezvolt acest subiect puţin mai târziu. Dar acum, este suficient să spun că avem foarte puţine opţiuni, şi s-ar putea să fim nevoiţi să ne adaptăm la noi medii, cum ar fi planeta Pământ – pe care încă ne place să o numim a doua noastră casă, deşi suntem departe de a fi în stare să locuim acolo tot timpul, a încheiat Zeena, puţin nefericită, din câte mi-am dat seama.

— Planeta noastră este deja plină, am replicat eu, deşi nu voiam să-i sporesc nefericirea. În ciuda celor văzute şi trăite până atunci, n-am fost nici pe departe pregătit pentru răspunsul ei.

— 0, dar comunicăm de mult cu guvernanţii Pământului pe acest subiect; de fapt, încă din anii 1950. Ei cunosc dorinţele şi necesităţile noastre.

Am făcut chiar un târg, cum i-ai spune tu. Dar nu toţi s-au ridicat la înălţimea acelor acorduri, de atunci încoace.

— De ce nu ştie nimeni pe Pământ despre aceste lucruri? am întrebat, cu ochii măriţi.

— Diferiţii voştri guvernanţi, în înţelepciunea lor, au decis că populaţia Pământului, în ansamblu, nu este pregătită pentru mesajul şi pentru cunoştinţele pe care am planificat să vi le oferim. Dacă îţi vei aminti de subiectele pe care le-am discutat recent, nu este prea surprinzător, nu-i aşa? Ei consideră şi acum că nu sunteţi destul de pregătiţi, dar noi nu vom spune jumătăţi de adevăr ca să ne potrivim altora. Deci suntem în această situaţie – cum i-aţi spune voi? — de remiză, a concluzionat Zeena.

— Dar ce au spus guvernanţii când i-aţi informat că vreţi să vă întoarceţi pe Pământ cândva, în viitor? am întrebat eu.

— Tot ce au vrut ei au fost „arginţi”, a spus ea. Nu suntem foarte mulţi, a comentat ea. Cincisprezece milioane sunt puţin, comparat cu miliardele voastre, nu crezi? Iar oferta noastră tehnologică ar putea uşura foarte mult viaţa populaţiei voastre. Aş îndrăzni chiar să spun că istoria s-ar putea repeta şi ar putea avea loc o nouă încrucişare, astfel încât să devenim iarăşi o specie unică, aşa cum s-a întâmplat cândva, în trecut.

În acest moment al timpului, există însă alte lucruri importante pe care trebuie să le facem, fizic, aici, pe Pământ: muncă de reparaţii. Este o moştenire şi o promisiune a trecutului, pe care nu mi-e permis să o discut acum. Trebuie să corectăm ceea ce este o stare de stricăciune. Dintr-o coincidenţă, această muncă este acum aproape completată. Nu este un lucru neglijabil, pentru că reparaţiile durează de mulţi ani de-ai voştri. Iar acum timpul rămas este foarte scurt, căci urmează schimbările voastre – trezirea voastră.

Mi-a răspuns la întrebări înainte să apuc să i le pun. Nu mi-a rămas decât să stau ţintuit într-o uluială mută.

— Trebuie să înţelegi, a continuat ea, în timp ce eu nu reuşeam să scot niciun cuvânt care să merite spus, că noi suntem o specie de-a dreptul primitivă, în comparaţie cu alţi extratereştri care pot să intre în legătură cu oamenii de pe Pământ din când în când. Acesta este unul din motivele pentru care suntem atraşi de Pământ şi de voi, ca specie. Simţim că suntem un fel de rude cu voi. Şi mai considerăm şi că Pământul este un loc extrem de frumos.

— Unde aţi trăi pe Pământ, dacă aţi putea alege? am întrebat.

— Avem un loc pe care îl putem numi al nostru. Zeena mi-a explicat că deja foloseau o bază subacvatică în zona aceea care le-a fost rezervată, deşi nu a continuat cu descrierea locului în care s-ar afla aceasta. Apoi a fost chemată şi a promis să revină cât mai curând posibil, ca să continuăm discuţia.

STRATEGII DE SUPRAVIEŢUIRE

La întoarcere, Zeena s-a arătat dornică să continue să-mi explice ce fac ei acolo şi ce erau pe cale să facă în legătură cu noul program de procreere, precum şi de ce acesta constituia o prioritate atât de mare pentru specia ei. Ca să mă facă să înţeleg, sau să încerc să înţeleg pe deplin, era necesară o lecţie suplimentară, astfel încât mi-a sugerat încă o dată să mă aşez confortabil, pentru că avea să ia un timp destul de lung.

— Ca să înţelegi problemele pe care le avem noi, cel mai bine este să-ţi spun mai multe despre lumea în care locuieşti. Unele din acestea vor fi greu de înţeles, dar alte aspecte probabil că-ţi vor stârni amintiri şi vei începe să le priveşti într-o lumină diferită, a spus Zeena, care se aşezase în partea opusă compartimentului meu destinat somnului.

Tocmai terminasem un pui de somn care să mă ajute să rămân treaz vreme de patruzeci şi opt de ore. Zeena a continuat:

— Îţi aminteşti, cred, că ţi-am promis, cu un timp în urmă, să-ţi vorbesc despre cealaltă parte a personalităţii tale. Aceasta se referă la ciclul atomilor, la partea care este încă puţin înţeleasă de oameni, sau, aş spune, încă neînţeleasă pe deplin de ei. Când acest lucru va fi înţeles, pentru voi se va deschide o întreagă nouă dimensiune, sau mai multe dimensiuni; pentru că în acel interval de timp dintre două pulsaţii ale atomilor se ascunde o lume între lumi. Acestea sunt de fapt lumi paralele cu a voastră – cel puţin cu aceea în care cei mai mulţi din voi trăiesc „acum”. Aceste dimensiuni sunt atât de apropiate de „acum” -ul vostru, încât puteţi luneca în ele din când în când, fără să vă daţi seama că aţi făcut-o! Uneori, există mici semne care vă spun că s-a întâmplat ceva. Această lunecare între dimensiuni se întâmplă încă de la primii voştri paşi pe Pământ, dar abia acum oamenii se lovesc mai mult de ea. Se poate întâmpla aproape zilnic unora, dar nu sunt conştienţi că li s-a

întâmplat. Acestea se întâmplă pentru că sunteţi pe cale să vă treziţi la şinele vostru adevărat.

Sunteţi foarte aproape de un salt dimensional important, de un fel cum nu aţi mai trăit vreodată; un salt care vă va aduce mai aproape de cei ca mine. Aceasta este ceea ce aşteptăm noi! De câte ori ai căutat ceva într-o cameră şi nu ai găsit? Te întorci mai târziu şi iată, lucrul acela este chiar sub nasul tău; nu aveai cum să nu-l vezi în timpul căutării anterioare. Vezi tu, nu eşti întotdeauna acolo unde crezi că eşti. Trebuie să fii perfect conştient când faci aceste mini-salturi şi să fii conştient unde ai fost. Vei fi foarte surprins, cred eu. Este un loc nu departe de locul în care ne vei găsi pe noi.

În esenţă, noi venim din viitorul vostru. Nu are importanţă dacă venim din viitorul de peste şase minute, sau de peste şase ani; dacă poţi intra într-un viitor, poţi intra în oricare altul. Dar, pentru noi, nu este atât de simplu, pentru că noi venim şi din altă dimensiune; nu chiar cea în care veţi luneca voi, dar foarte apropiată. Deci noi suntem ceea ce voi aţi numi temponauţi interdimensionali. Sună ca un film bun, nu este aşa? Domnului Spielberg sigur i-ar plăcea!

Am râs de idee.

— Noi – eu şi ceilalţi ca mine – suntem în fapt o specie cu totul nouă, sau, ca să fiu mai precisă, o specie reconstituită. Sunt necesare modificări suplimentare, pentru a ne atinge scopurile ca societate. Acesta este unul din motivele călătoriei noastre în spaţio-ţimpul vostru, motivul pentru care alte specii vin aici ca să-şi experimenteze forma biologică, deşi scopurile din spatele experimentelor lor sunt cu totul diferite de ale noastre.

Motivul multelor răpiri care s-au petrecut pe planeta voastră în ultimii ani este că aceasta este ultima şansă a speciei noastre – şi a altor specii extraterestre, cu probleme similare cu ale noastre – de a interacţiona cu voi înainte de a deveni o specie care nu ne mai poate folosi. Da, este foarte aproape! Propria mea mamă-surogat provine din timpul şi din specia ta…

Noi putem să mergem şi mai mult, înapoi în timp, dar ceea ce ne interesează este acum. Nu voi complica lucrurile explicându-ţi de ce; mai avem un număr mare de zile de stat aici. Specia mea are de rezolvat o problemă. Trebuie să dăm naştere unei specii cu membre puternice şi cu unităţi de procesare a oxigenului.

— Cu plămâni? am întrebat eu.

— Da. Am folosit o mixtură din ADN-ul şi cromozomii voştri, pe de o parte, şi cele de la noi, pe de altă parte. Sângele nostru era similar cu al vostru – şi încă este, cu o mică modificare – deşi noi avem un singur tip, după criteriile voastre; de fapt două, dar amândouă sunt foarte apropiate de sângele vostru de tipul A-negativ. Putem modifica aproape orice, dar nu vrem să se işte noi probleme – deja avem destule.

Putem lucra doar cu cinci procente din populaţia voastră masculină, după ce aplicăm criteriile de sănătate, vârstă etc. Există un – să-i spunem – „factor-X" special, care trebuie introdus în ecuaţie, iar atunci numai unu la sută din acest grup, şi aşa mic, care intră în calcul. Asta în cazul în care cerem unui mascul să ne ajute. Faptul că nu ne aflăm în acelaşi plan vibraţional este o problemă majoră. Aceasta este o parte a „factorului-X" şi este legată de sănătate şi de rezistenţa la boli, de echilibrul biologic cu locul de naştere, de testele de adaptabilitate şi de multe altele.

Nu pot să încep o explicaţie a tuturor complicaţiilor de care ne-am lovit. Am ajuns la limitele tehnologiei noastre şi chiar am trecut de ele. Rezultatul final se află în faţa ta. Ar putea să-ţi pară un fapt pozitiv, dar eu încă nu pot trăi pe planeta voastră fără ajutorul permanent al tehnologiei noastre. Necazul este că procesul este prea lent, iar până acum nu s-a ajuns la capăt. În ritmul actual, s-ar putea să ia mai mult timp decât ne oferă planeta noastră muribundă! Trebuie să ne asumăm nişte riscuri, pentru a accelera procesul.

— Ce fel de riscuri? am întrebat eu.

— Vezi tu, până acum am fost mai preocupaţi de conservarea capacităţii noastre de a distribui mental energia – pe care nu mă aştept să o înţelegi, deocamdată – dar acum trebuie să ne concentrăm asupra aspectelor fizice, a puterii şi rezistenţei, chiar dacă pierdem puţin din celelalte calităţi.

— Să deveniţi fiinţe mai apropiate de noi? am intervenit din nou.

— Da, trebuie, a răspuns Zeena. Deja am devenit, după cum ai remarcat mai înainte, a spus ea şi pe faţă a apărut ceea ce s-ar putea numi un zâmbet. A fost primul semn de emoţie pe care l-am văzut la ea.

Acum trebuie să trecem de un prag chiar mai înalt. Există o şansă ca eu să devin o parte a saltului peste acest prag, a adăugat ea. De aceea aş vrea să-ţi pun mai multe întrebări despre procesul vostru de înmulţire; oare procreere ar fi un termen mai bun?

— Vei fi surprinsă câţi termeni folosim noi pentru asta, i-am răspuns.

Nici măcar eu nu ştiu de unde provin toţi.

— Înţeleg că este cel mai primitiv şi mai fundamental în forma lui naturală. Este posibil să pot fi fertilizată şi să port fetusul chiar eu, aproape întreaga perioadă. Poate că pentru tine nu înseamnă mare lucru, dar nicio femeie din specia mea nu a mai purtat un copil de mii de ani. Metodele artificiale pe care le folosim noi sunt prea lente şi greu de schimbat. S-ar putea dovedi inutile, dacă vom vrea să ne stabilim pe o planetă ca Pământul vostru.

Am fost aleasă să ţin locul a ceea ce voi aţi numi un proces de naştere sintetică. În ultimul timp au avut loc progrese importante. Chiar cu o sută de ani în urmă – în timpul vostru – unul de tipul nostru nu putea interacţiona în niciun fel cu specia voastră în această privinţă. De aceea am evoluat în direcţii diferite de la plecarea primilor colonişti de pe planeta voastră. Acum noi am descoperit că este necesar să facem un pas în altă direcţie.

Am remarcat cât de diplomatic a trecut peste ideea că specia ei ar putea fi nevoită să facă un pas înapoi pe linia evoluţiei. Nu-mi puteam închipui ce cunoştinţe ar putea să vrea să obţină de la mine şi mă îndoiam să existe ceva ce eu să ştiu iar ea să nu ştie deja…